

DEVRİMÇİ emek

31

KDV DAHİL 20.000 TL

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR, HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!...

**EYLEM
UMUDUN
ANASIDIR!**

Devrimci Emek

Aylık Sosyalist Dergi

Yıl:5/Sayı:31 / Temmuz 1995

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına

Sedat Hayta

Genel Yayın Yönetmeni

K.Önder İl

Yazı İşleri Müdürü

Sedat Hayta

Abone Koşulları

Yurtiçi

6 Aylık 100.000 TL

1 Yıllık200.000 TL

Yurtdışı

6 Aylık 60 DM.

1 Yıllık 120 DM

Hesap No:

Sedat Hayta

Yapı Kredi Bankası/İSTANBUL

Aksaray Şubesi 0078099-9

Adres

Hobyar Mah.

Cemal Nadir Sk.

H.Fazlıoğlu İşhanı D:63

Cağaloğlu/İSTANBUL

Tel: 0 212 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:

Selahattin Karataş

Post Lager 3000 Bern 1 Ann

İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:

H.Kepenek

Rue Du Lac 15/A

1020 RENENS / LOSANNE

İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:

H.Arslan

Ginster Str. 22 44 225

Dortmund / Almanya

Baskı

Serler Matbaacılık

Genel Dağıtım: YAY-SAT AŞ.

İÇİNDEKİLER

Sokak Savaşları ve Ayaklanma Potansiyeli	2
Reformizmin Maceracılığı: Genel Grev Çağrısı	5
Devrimci Maceracılık ve Liberal Mızızlanmalar	13
Perinçek ve "Sosyalistlerimiz"	18
Sivas Katliamı	22
Sibel Yalçın'ın Cenaze Töreni	
Anti Faşist Bir Gösteriye Dönüştü	23
Gündem: Eylem Umudun Anasıdır	24
Kamu Emekçileri	26
Okurlardan	31
Haber-Yorum	42
Aziz Nesin'i Kaybettik	48

Sunu,

Kavganın, eylemin tam ortasından; yıllardır ümitle beklediğimiz,ilmek ilmek ördüğümüz kavganın yeniden kızıştığı günlerde merhaba diyebilmenin olanca coşkusu ve güzelliğiyle merhaba.

Kavganın yeniden kızıştığı günlerden bahsettik. Evet, sınıflar kavgası hızla şiddetlenmeye başladı. Yıllardır ülkelerimizde süren iç savaşı emekçi sınıflar lehine geliştirmenin ve emekçilerin zaferinin güvencesi de budur.

Şişli belediye işçilerinin direnişi boyunca fırsat kollayan polis, işçilerin bir protesto gösterisi için başkanlık önüne yaptıkları yürüyüşü fırsat bilerek saldırdı. Ancak hiç beklemediği bir biçimde işçilerden cevabını aldı. İşçiler, polisin coplarla yaptığı saldırıya anında karşılık verdi.

Bir süre önce işçi hareketinin giderek sertleştiğini ve polis karşısında artık hemen geri çekilmeyeceğini yazmıştık. Bu durum ilk kez Ankara belediye işçilerinin eyleminde bir eğilim olarak görülmüştü. Artık bu eğilim belirginleşmeye başlıyor.

2 Temmuz Sivas katliamının yıldönümüydü. Türkiye'nin ve Kürdistan'ın bir çok bölgesinde Sivas katliamını lanetleyen gösteriler yapıldı. Bu gösterilerin ortak özelliği, katliamların sorumlularının faşist devlet ve devlet içindeki faşist örgütlenmeler olduğunun vurgulanmasıydı.

İstanbul'da yapılan miting ise, bu gösterilerden bir noktada ayrıldı; bu da polis provokasyonunun engellenmesi ve provokatörlerin dövülüp dağıtılmasıydı.

15-16 Haziranın yıldönümüne gelecek bir biçimde kamu emekçileri Ankara'ya yürüdü. Ancak eylem kararını alan KÇSKK, planladığı vaziyeti kurtarma eyleminin kendisine pahalıya mal olduğunu gördü. 100.000'i aşan kitle devrimci eyleme yönelmeye hazırdı, ancak orada bulunan sözum ona "önderler" buna hazır olmayanca, emekçilerin taşlarına ve sopalarına hedef oldular. Bu taşlar, KÇSKK yöneticilerine atıldığı kadar, KÇSKK yöneticilerinin anlaştığı tekelci sermayenin hükümetine de atılmış taşlardı.

Tekelci sermaye katliamcı yüzünü bir kez daha gösterdi ve TC ordusu Güney Kürdistan'a girerek dağ taş bombalayıp katliamlarını gerçekleştirdi. Daha bir kaç ay önce giriştikleri operasyondan sonra; "bitirdik", "artık bellerini doğrultamazlar" demişlerdi. Ama daha bir kaç ay geçmeden yeniden operasyonlara girişmek zorunda kaldılar. Çünkü baskı ve katliamlarla halklarımızın hiç bir sorununu çözme şansları yok. Halklarımızın sorunlarını çözecek olan biricik yol Demokratik Halk Devrimi ve bu devrimin iktidarı olan Demokratik Halk İktidarındır.

Gelecek sayımızda yeniden buluşmak dileğiyle.

DEVİRİMCİ
emek

SOKAK SAVAŞLARI

VE

AYAKLANMA

POTANSİYELİ

1- Gazi ve 1 Mayıs mahallerinde 12-15 Mart'ta sokak savaşları biçimini alan halk ayaklanması etkisini tüm alanlarda göstermiş; yüz binlerce emekçi çeşitli eylem biçimleri ile sokaklara çıkmış; eylemleriyle, faşizme ve sermayeye karşı kararlılığını ortaya koymuştu. Mart sokak savaşları daha sonraki olaylarla doğrulanarak kesin olarak göstermiştir ki, kapitalizme ve burjuva diktatörlüğe karşı tavırda ve politik bilinçte bir dönüm olmuştur. On yıllar boyu, sinmiş ve sindirilmiş; uyuşmuş ve uyutulmuş olan büyük dev, derin uykusundan uyandığı gibi; faşist devletin yalnızca terörle yarattığı korku artık aşılmış; yerini direngen ve yürekli mücadeleye bırakmıştır. Yeni dönem yerel halk ayaklanması ile açıldı.

2- Halkın sokak eylemleri etkisini Nisan ayı boşunca gösterdiği gibi; eylemler Mayıs ve Haziran aylarında da sürdü. Gazi, Nurtepe, Okmeydanı halkı devam eden faşist baskılar ve saldırılara yanıt vermek için defalarca sokağa çıktı. Nurtepe'deki sokak eylemleri barikat savaşları biçiminde gelişti. Öteki semtlerde de zaman zaman barikatlar kuruldu, çatışmaya girildi. Nurtepe olayları olduğu zaman Gazi halkı binleri bulan bir güçle sokağa indiğinde, polis yalnızca mahallenin çıkışlarını tutabildi. Polis olayların tekrar bir ayaklanmaya dönüşmesinden korkuyor. Kitlelerde gerçekten, polis ve ordunun korka-

cağı kadar bir ayaklanma potansiyeli var; hem de derin ve büyük bir ayaklanma potansiyeli var.

3- Başka bir açıdan baktığımızda gene göreceğiz ki, yoksul kitlelerde artık zincirlerinden boşanacak olan bir ayaklanma potansiyeli var. Bilindiği gibi, Gazi halkı çatışma sırasında onlarca evladını yitirdi, yüzlercesi de yaralandı. Devletin yaptığı kitle katliamı beklendiği gibi, halkın sinmesi ile sonuçlanmadı. Katliam, halkın, devlete olan kinini büyüttü, bilincini geliştirdi. Daha sonra faşist güçlerin kendisine ve Nurtepe, Okmeydanı yoksul halkına yönelik saldırıları karşısında Gazi halkı tekrar sokağa çıktı. Halkın tekrar tekrar eyleme yönelmesini neyle açıklayabiliriz. Kesinlikle emekçi ve yoksul halkta var olan derin ayaklanma potansiyeli ile açıklayabiliriz. Ayaklanma potansiyeli defalarca sokağa çıkan Nurtepe halkında, Okmeydanı halkında var; İkitelli, 1 Mayıs halkında ve yoksulluğun derin olduğu emekçi semtlerin tümünde böylesi bir ayaklanma potansiyeli vardır, gerçekten vardır.

4- Kimileri, olayların olduğu bölgelerde oturanların Alevi olmasından ötürü, olayları Alevi ilişkisi içinde ele almaya kalkabilir. Ne var ki, bu yalnızca bir görünümdür. Sözünü ettiğimiz semtlerin tümünde Alevilerin oturduğu ve eylemlerde bulunanların Aleviler olduğu bir gerçektir. Bu-

nun böyle olmasında Alevilerin, Alevi oldukları için binlerce yıllık ezilmişliklerinin, horlanmalarının ve baskı görmelerinin, katledilmelerinin rolü büyüktür. Ne ki, bugünkü olayları yalnızca Alevi gerçeği ile açıklamak yanlıştır. Her şeyden önce Alevilerin bulunduğu semtler yoksul semtlerdir, emekçi semtlerdir. Alevilerin dini yönünden çok yoksullukları ve sınıfsal baskı altında bulunmaları onları eylemlere itmiştir. Bunun böyle olduğunun başka bir kanıtı, zengin Alevilerin, devletin yanında; ayaklanmaların karşısında yer almış olmalarıdır. Olayların sınıfsal yönü açıklanmazsa, olayların kendisi de açıklanamaz.

5- Olaylar tek bir zincirin halkaları biçiminde geliyor. Olaylar birbirini karşılıklı olarak etkiliyor. Bir semtte halka yönelik bir faşist saldırı oldu mu, hemen diğer semtler harekete geçiyor. Polis-asker eyleme çıkan bir semt halkını kuşattı mı, hemen diğer semtlerdeki kitleler de, eyleme geçerek ve yola çıkarak devlet güçlerini kuşatmış oluyor. En azından polis ve asker gücünün bölünmesi sağlanıyor. Artık hiç bir olay kendi başına kalmıyor; artık hiç bir semt halkı tek başına kalmıyor.

6- Olaylar birbirini karşılıklı olarak etkiliyor, ya bir iki saat içinde ya da bir gün içinde arka arkaya oluşmakla birlikte, gene de, ayrı ayrı alanlardaki kitlelerin eylemlerinin organize olduğunu kimse söyleyemez. Olayların belirgin özelliği kendiliğinden oluşlarıdır. Eylemlerde çeşitli sol gruplar yer almakla birlikte; gelişmenin kendiliğinden seyri, onları da aşıyor. Ayrı ayrı yerlerdeki eylemlerin çok kısa süre içinde paralel olması çok olumludur (ki, bunda telefon, ulaşım vb. teknik düzeyin büyük rolü var). An-

cak, eylemler tek bir devrimci otorite tarafından organize edilmediği için, tekrarı durumunda çok önemli kayıpları, hatta yenilgileri de getirecektir.

7- Şimdiye kadar yenilgi ile sonuçlanmış olan halk ayaklanmalarının ortak yönü, ayaklanmaların yalnız kalması, her bölgenin ayrı ayrı, birbirinden kopuk olarak ayaklanması olmuştur. Devrim güçleri bölünmüş olduklarından, karşı-devrim, tüm güçlerini harekete geçirerek, her ayaklanan bölgeyi tek tek ezmiş ve tüm ayaklanmalar savaş alanında yenilmiştir. Ayaklanmada başarının ve sonucun ön koşulu, ayaklanan tüm devrimci güçlerin en sıkı birliğidir. Bu koşul yerine getirilmeksizin, hiç kimse ayaklanmanın zaferle sonuçlanmasını beklemesin; çünkü, böylesi bir sonucu göremeyecektir.

İstanbul'da emekçi semtlerdeki kitlelerin yerel ayaklanma ve çatışmaları böylesine kendiliğinden ve organize olmaktan uzak-

ken, aynı olayların tekrar etmesi halinde sonuç, bugünkünden farklı olacaktır. Çatışmanın seyrinin ve sonucun çok farklı olacağına en tipik örneği son Okmeydanı olayları sırasında, polis gücünün çok süratli olarak eylem alanına gelmesi ve çok büyük güç yığımlarıdır. Polis ve askerlerin olayların tekrarından korktuğunu söyledik. İşte, bu korkuyla davrandığı için, eylemleri bitirmek ve eylemcileri etkisiz duruma getirmek için hem süratli davranıyor ve hem de büyük güç yığıyor.

8- O halde, bu durumda, daha büyük bir güç çıkarmak gerekiyor. Eylemleri organize hale getirmek, tüm eylemcileri tek bir devrimci otorite etrafında toplamak daha ileri gitmek için temel koşul olmuştur. Bu gerçeklerin kitlelere götürülmesi zorunludur. Kitleler eylem coşkusu içindeyken, eylem sarhoşu olmadan, durumlarını bilmelidirler. Devletin, eylemleri ezmek için daha büyük bir güç kullanacağını herkes

bilmelidir. Ayaklanma ciddi bir iştir ve eğer olmazsa olmaz kurallarını ihmal edenlerin kesin yenilgisi ile sonuçlanır. Burada temel görev öncüye düşüyor. Devrimin tüm niceliklerini, yan yana getirmek ve birlikte harekete geçirmek öncünün görevidir. Koşullar, kitleleri eyleme itiyor. Bu noktada hiç kimse, koşulların yaptığı bu devrimci etkiyi yapamaz. Öncünün görevi de, koşulların birleşmeye ve eyleme gittiği emekçi kitleleri bir araya getirmek, devrime yöneltmektir.

9- Bundan sonraki eylemler, öncekilerden daha sert ve kanlı olacaktır. Hazırlıklar buna göre yapılmalı. Eylemcilerin organize edilmesi, halk milislerinin ve ayaklanma komitelerinin örgütlenmesi genel silahlanma çalışmalarının süratle yerine getirilmesi dönemin güncel görevleridir. İlk eylemlerdeki çocuksu coşku yerine, ciddi hazırlıklar yapılmalı. Aksi durumda, coşku yerini, yılgınlığa ve karamsarlığa bırakabilir. Kurşunları çıplak ellerimizle tutamayız, silahlanmamız, hem de çok süratle silahlanmamız şarttır. Silahsız olan hiç bir halk uzun süre dayanamaz. Eğer silahlanmışsa, bu halk, işte o zaman harikalar yaratacaktır. Silaha karşı, taş ve sopa ile karşı çıkmanın rolü abratılmamalı, Ölüm-kalımlı bir çarpışmada taş ve sopa, büyük silahların yanında nedir ki? Eğer silahlanma olanakları yoksa; en basit silahlarla savaşmaktan başka yol yoktur. Ne var ki, modern silahla donanmanın mümkün olduğu koşullarda, bunu yapmamak, akıllıca bir iş değildir, hem de hiç değil.

10- Devletin, halkla çatışması, işçileri de kapsayacak biçimde genişliyor. Tuzla Deri işçileri defalarca askerle karşı karşıya geldiler, defalarca çatışma oldu. Eminönü Belediye işçileri gene

polisle çatıştılar. Şişli Belediye işçileri polisle saatlerce süren sokak savaşına giriştiler, çatışmada pek çok işçi yaralandı, gözaltına alındı. Şişli'de devlet-işçi çatışması çok önemlidir. Daha önceki eylemlerden de belliydi ki, polis, işçilere saldıracaktır. Öyle de oldu. Burada bir fark var: İşçiler de çatışmış ve direnmişlerdir. Önemli yan burasıdır. Artık işçiler, boyun eğmiyorlar, direniyor ve çatışıyorlar. Demek ki, çatışmalar daha da genişliyor.

Tüm gelişmeler, mücadeleyi daha etkin, örgütlü ve hazırlıklı olarak sürdürmemiz gerektiğini gösteriyor.

11- Polisin semtlere ve işçilere yönelik saldırılarının, kamu emekçilerine de yöneleceği açıktır. Kamu emekçileri her tür barışçı eylem biçimini denedikten sonra, kesin bir yol ayrımı ile yüz yüze gelmiş durumdadır. Hükümet güçlerinin, kamu emekçilerinin eylemleri karşısında uzun süre "sessiz" kalmayacağı bellidir. Bundan sonra eylemlere karşı güç kullanacaktır. Nedir ki, sendika liderleri, gidişe gözlerini kapayıp, halen hükümetle uzlaşma yolları arıyorlar. Hak uzlaşma ile değil; devlete karşı mücadele ile kazanılır. Demokrasi ve sosyalizm ılımlı, uzlaşmacı anlayışla değil; devrimci mücadele yöntemleriyle kazanılır. Kamu emekçi sendikalarının uzlaşmacı liderleri bunu anlayamadıkları için, emekçilerden gereken tokatı yiyecelerdir.

12- Sokak savaşlarının birçoğu barikat savaşları biçimini alıyor. Barikat savaşları geçen yüzyılın, göğüs göğse ya da süngü savaşlarına bağlı olarak gelişti. Askeri savaş tekniğinin gelişimi ile birlikte aşıldı. Gerilla savaş taktikleri daha yaygın özellik gösterdi. Birinci Rus Devrimi barikat savaşlarına yeniden önem kazandırdı. Ancak, Lenin, Rus Devrimi'n-

de kullanılan barikat taktiklerini "yeni barikat taktikleri" diyerek, daha öncekilerden farkını gösterir. Türkiye'de barikat taktikleri kitleler tarafından yeniden eylem alanına sokuldu. İlk kitle eylemleri barikatlar arkasında sürdü, ne var ki, böyle devam etmez. Kitle ilk kalkışmalarda barikatlar kursa da, mücadelenin daha da sertleşmesiyle yeni savaş taktiklerine başvuracağı kesindir. Bizim bugünden önereceğimiz şey, barikat taktiklerinin, gerilla savaş taktikleriyle desteklenmesi ve geliştirilmesi gerektiği biçimindedir. Barikat daha çok savunma ve korunma amacıyla kurulur. Savunma ise, her ciddi ayaklanmanın ölümü demektir. Kitleler yalnızca savunma araçları ve taktikleriyle yetinmemelidir. İktidara varacak savaş yöntemleri geliştirilmelidir.

Gerilla mücadelesi, Kürdistan'da başlıca mücadele biçimi durumundadır. Kentlerde de gerilla taktiklerine dayalı mücadele gelişim gösteriyor. Devrimci örgütlerin bir kısmı kentlerde ve kırsal kesimde esas olarak gerilla taktiklerine göre mücadele veriyor. Gerilla savaşı taktikleri, işçi-

lere ve emekçilere de götürülmeli. Kitleler bir kere gerilla taktiklerinin önemini kavradı mı, büyük bir istekle bu mücadele taktiklerine başvururlar.

13- Sol örgütlerin büyük kesimi yapılan eylemlerden ders çıkarmamıştır. Kitleler el yordamı ile ne yaratıyorsa, yaratılanın önünde yerlere kadar eğilmekten başka bir şey yapılmıyor. Öncü bir taraftan pratik eylemlerden ders çıkarırken; diğer taraftan eyleme ve eylemcilere bir şeyler öğretir. Bizim sol örgütlerimiz ise yalnızca olayların kendiliğindenliğinin etkisinde kalmaktan başka bir şey yapmıyorlar. Bilinçli ve yüreklice davranıp, eylemcilere ve eylemlere bir şeyler öğretmek için çaba göstermiyorlar; bu yüzden öncü değil, artçı durumuna düşüyorlar.

Polise ve askere karşı mücadelede barikatlar önemli bir rol oynarken; hükümet kuvvetlerinin çok süratli ve teknik olanaklarından ötürü; başka bir hareketli savaş taktiği olan gerilla savaş taktikleriyle yanıt verilmelidir. Geliştirilmesi gereken budur.

Uğur GÜNDÜZ

REFORMİZMİN MACERACILIĞI: GENEL GREV ÇAĞRISI⁽¹⁾

"Anarko-sendikalizmin Sloganı: Genel Grev" başlıklı yazının yer aldığı 29. sayımızın yayınlandığı Şubat ayından bu yana yaklaşık üç ay geçti. Olayların normal akışı içinde seyrettiği olağan dönemlerde, toplum tarihi açısından sözü dahi edilemeyecek bu üç ay içinde Türkiye ve K. Kürdistan'da son derece önemli, kitlelerin eğitiminde ve bilinçlenmesinde belirleyici rol oynayacak gelişmeler yaşandı. Bu gelişmelerin başında, İstanbul Gazi Mahallesi'nde başlayan ve 1 Mayıs Mahallesi'ne de sıçrayan sokak savaşları geliyor. 12-15 Mart sokak savaşları bir çok büyük şehri de etkisi altına alarak kitleleri harekete geçirdi ve böylece yerel sayılabilecek bir olay, çok kısa sürede yayıldı, genişledi. Ancak, ayaklanma niteliğindeki bu sokak savaşları, yığınların bilinç ve eğitiminde büyük bir ilerlemeye yol açtığı gibi, reformizmin sınıf uzlaşmacı yüzünün maskelenmesine de zemin hazırladı.

Gerçekten de, bu sokak savaşları sırasında reformist siyasal akımlar, sanki her şeyi bugünün anarko-sendikalist sloganı "Genel Grev-Genel Direniş"e endeksleyen kendileri değilmiş gibi, ayaklanmalardan, barikat savaşlarından söz ettiler ve emekçi halkın bu isyan hareketinden kendilerine pay çıkarmaya çalıştılar. Hemen hepsi, "Genel Grev" sloganını sessizce manşetten indirerek "ayaklanma, barikat savaşı, sokak savaşları, büyük direniş vb." kavramları manşetten vermeye başladılar. 12-15 Mart sokak savaşlarından sonra bütün reformist siyasal akımların haftalık, on beş günlük, aylık yayınlarında bu durumu gözlemek mümkün. Devrimci bir durum olmaksızın "ayaklanma" nasıl olabiliyordu, iç savaş olmadan "barikat savaşları" nasıl ortaya çıkıyordu; yığınlar ölümlü nasıl küçümsüyorlardı gibi soruların bir tekine bile yanıt verme ihtiyacı duymadıkları gibi, sınıf savaşımında tılsımlı bir anahtar misyonunu yükledikleri "Genel Grev-Genel Direniş" sloganını neden manşetten indirdiklerine ilişkin en ufak bir açıklama getirme ihtiyacı da duymadılar. Bu siyasal akımların 12-15 Mart sokak savaşları sırasında sergiledikleri tavır, kitleleri aldatmak üzere taktiklikleri devrimci maskenin indirilmesi ve reformist yüzlerinin açığa çıkarılmasının ivedi bir görev olduğunu göstermiştir bize. Bütün gelişmeler, bugünün koşullarında anarko-sendikalist biçime bürünen reformist siyasal akımlar hakkında daha

önce söylediğimiz şu sözleri bir kez daha doğrular niteliktedir:

"Emekçilerin, fırtınayı yaratan mücadelelerinin eteklerinde reformizmin ekonomist ve anarko-sendikalist biçimleriyle yeniden güçlendiğine tanık oluyoruz. Reformizm hiç bu kadar örgüte ve çevreye bulaşmamıştı ve işte bu yüzden kendini hiç bu kadar devrimci görünümde sunmamıştı. Ama, derinliğine ve yaygınlığına yaşanan devrimci ortam nedeniyle, reformizm bile devrimci bir görüntüden başka bir biçimde yaşayamaz. Bu nedenle reformizm bir devrim olanağını reddetmeden, ancak onu bilmez bir geleceğe erteleyerek, işçi sınıfının ve emekçilerin en geri kesimlerinin bilinçlerine hitap ederek, yığınların devrimci potansiyeline en küçük bir güven bile duymayarak, devrimci içgüdüleri ile geri bilinçleri arasında sıkışan emekçilerin içinde güç ve varlıklarını koruyorlar." (D.E. Sayı 29, Şubat 1995)

Reformist siyasal akımların tüm örgütsüzlüklerine, geri bilinçlerine karşın, devrimci içgüdülerine dayanarak devletle beden bedene, kıyasıya bir kavgaya atılan ve böylece 12-15 Mart sokak savaşlarını yaratan yığınların sırtında varlıklarını korumaya nasıl çalıştıklarını herkes gördü. Ayaklanma niteliğindeki bu isyan hareketini manşete çıkardılar, övgüler yağdırdılar, yer yer bu tip olayların tekrar patlak vereceğini dahi yazdılar. Ama tüm bunlar, değişik reformist akımların bu olaylardan ideolojik-politik-pratik dersler çıkardıkları; reformist çizgilerini terk ederek devrimci bir çizgiye çekildikleri ya da çekilecekleri anlamına gelmedi, gelmiyor. Tüm bu gelişmeler, gerçekte, onların siyasal doğrultularından sapmaydı, temel politik çizgileri açısından bir "yoldan çıkma"ydı. Dolayısıyla, olayların sıcaklığı geçer geçmez tekrar ana doğrultularına, temel politik çizgilerine dönmeleri kaçınılmazdı. Olayların sıcaklığı geçmeden giriştikleri bir-iki askeri eylem de, onların mücadele biçimlerinde, taktiklerinde yeni ve devrimci bir çizgiye geldikleri anlamına gelmiyordu. Nitekim olayların sıcaklığı geçer geçmez "Genel Grev-Genel Direniş" sloganına yeniden sarılarak, toplumu sarsan olaylarından sınıf mücadelesine ilişkin hiç bir temel ders çıkarmadıklarını ortaya koydular. Ne taktik sloganlarda değişikliğe gittiler, ne dönemin yeni örgüt biçimlerini gerektirdiğini görebildiler, ne de pratik faaliyetlerde döne-

min gerektirdiği hazırlığa giriştiler. Devrimin temel sorunları üzerinde düşünmek yerine tekrar "İşçi Kurultayları", çeşitli vesilelerle "demokratik kamuoyu" yaratma çabaları, "Genel Grev-Genel Direniş" üzerinde yoğunlaşmayı tercih ettiler. Bu tavırlarıyla 12-15 Mart olaylarının gerçekte kendi ideolojik-politik çizgileri açısından bir ayrıntı, bir sapma olduğunu pratik biçimde kanıtlamış oldular. Kimilerinin hala zaman zaman "Gazi ruhu" çağrılarında bulunması ya da içi boş tenekenin gürültüsüne benzeyen "Dünyayı İstiyoruz" gibi söz-

ler etmesi bu çıplak gerçeğin üstünü örtmüyor. Zira, ne "ruh" çağrılarında ve ne de gürültüsü çok, içi boş "Dünyayı İstiyoruz" gibi laflarda dönemin devrimci görevleriyle ilgili en ufak bir bilimsel bilgi kırıntısı dahi mevcut değil. Yine bu tür içi boş, kuru gürültü laflarında yığınlar devrimci görevlerini hatırlatma, ne yapmaları, nasıl davranmaları gerektiğini ifade etme gibi bir içerikten eser yoktur. Böylece 12-15 Mart olaylarına sadece övgüler yağdırarak ve tumturaklı laflar ederek olayların devrimci özünü, sınıf mücadelesinde yol açtığı yeni devrimci süreçlerin üstünü de örtmüş oluyorlar. İdeolojik-politik yönden bu devrimci olayların özünü hiçbir ilgileri olmadığı halde, reformist akımların bu övgü ve "ruh" çağırma girişimleri, yığınların devrimci içgüdüleriyle giriştikleri bir çarpışmanın eteklerine tutunarak varlıklarını sürdürme çabalarından başka ne ile açıklanabilir ki?

Yoksul emekçi halkın, tüm geri bilincine rağmen ölümü küçümsemeye başladığı, düşmanın üzerine yürümeye çalıştığı apaçık ortadayken, hala "Genel Silahlanma" çağrısı yapmamakta direnenlerin, yığınları, ölümüne bir çarpışmaya bilinç ve örgütlülük olarak hazırlamayı ivedi bir görev olarak önlerine koymayanların "ruh" çağrılarını ya da içi boş laflar etmeyle yetinmeleri başka ne anlama gelebilir ki?

Yoksul emekçi halk, çarpışmaların eğitici ve öğretici etkisiyle silahlanmak ve bir daha ki sefere düşmana silahla karşı koymak gerektiğini kavrar-

ken, onların eteklerine yapışarak varlıklarını sürdürmeye çalışan reformist akımlar "silahlanma" çağrısını teğet geçtiler. Olaylardan "devrimci dersler" çıkarmaktan bol bol söz ettiler, ama bir tek somut ders çıkarıp yığınların önüne koymadılar. Kitlelere, silahlı, kanlı, korkunç bir çarpışmaya gireceklerini, ölümü hor görmeleri ve zafere güvenmeleri gerektiğini öğreteceklerine, çarpışmaların sıcaklığı geçer geçmez özlere dönerek, bugünün koşullarında reformizmin bir ifadesi olan "Genel Grev" çağrısına sarıldılar. Devrimci işçi, çeşitli si-

**Yoksul emekçi halk,
çarpışmaların eğitici ve
öğretici etkisiyle silahlanmak
ve bir daha ki sefere düşmana
silahla karşı koymak
gerektiğini kavrarken,
reformist akımlar
"silahlanma" çağrısını
teğet geçtiler.
Kitlelere, silahlı, kanlı,
korkunç bir çarpışmaya
gireceklerini, ölümü
hor görmeleri ve zafere
güvenmeleri gerektiğini
öğretceklerine; çarpışmaların
sıcaklığı geçer geçmez
özlerine dönerek,
bugünün koşullarında
reformizmin bir ifadesi olan
"Genel Grev"
çağrısına sarıldılar.**

yasal akımların kendi yayın organlarında birbirini suçlamasına, eleştirmesine aldanmasına; bunların, özde birbirlerinden hiçbir farkı yok. Örneğin, "aş-ış" istemeyi temel slogan haline getirenle onu "demokratizm-ekonomizm"le suçlayan; kırıntıyla yetinmeyip "dünyayı" isteyenle "Genel Grevi iç savaşın taktik hazırlığı" olarak görenler, bunların tümü, ama tümü işçisınıfını "Kurultay"larla oyalamada, "Genel Grev"le uyutmada birleşiyorlar. Üstelik, aralarında bazılarının "karşı-devrimci çete" dedikleri Doğu Perinçek'çilerle bir araya gelerek...

Şimdi, içinde bulunduğu dönemün siyasal koşullarında siyasal ağırlığı "Genel Grev"den yana koymamanın neden işçi sınıfını maceraya sürükleyen, burjuvaziye güven ifade eden bir politika anlamına geldiğini daha etraflı biçimde ortaya koymaya çalışalım. Ancak, burada biz, Genel Grev ve ilişkin etraflı düşüncelerimi-

zi, dergimizin 29. sayısında açıkladığımız için, sorunun başka yönlerine değinmekle yetineceğiz.

GENEL GREV NEDEN REFORMİZMİN ORTAK SLOGANI OLDU?

Bu soruya yanıt çerçevesinde Genel Grev sloganını değişik açılardan ele almadan önce iki noktaya açıklık getirmemiz gerekiyor. İlki şudur: Çeşitli siyasal akımların "Genel Grev" sloganı yanına "Genel Direniş" ifadesini eklemeleri hiç bir anlam taşımayan boş bir çaba; radikal görünme telaşından ileri gelen bir palavradır. Zira, Türkiye ve K.

Kürdistan'da sınıf savaşımına ilişkin en ufak bir bilgisi olan kimse dahi, bugünün koşullarında gerçekleşecek bir genel grevin, ister istemez, çok kısa bir zamanda genel direnişe dönüşeceğini; dönüşmek zorunda kalacağını bilir. Bu nedenle, "Genel Grev" çağrısının yanına "Genel Direniş" ifadesini eklemek, boş anlamsız ve yığınlara olduğundan farklı görünmeye çalışmak anlamına gelmektedir.

Açıklık getirilmesi gereken ikinci nokta şöyle: "Genel Grev" sloganının günümüz koşullarında atılmasına karşı çıkışımız, sınıf mücadelesinin bu biçimini genel olarak reddettiğimiz anlamına gelmiyor. Hayır, bizim karşı çıkışımız ilkesel değil, tamamen bugünün somut siyasal koşullarıyla ilgilidir. Biliyoruz ki, marksizm her çeşit mücadele biçimini kabul ederek, bunları icat etmeyerek ve hareketi, önceden belli bir mücadele biçimine bağlamamakla sosyalizmin bütün ilkel biçimlerinden ayrılır. Biz, kesinlikle hiç bir mücadele biçimini reddetmediğimiz gibi, kendimizi yalnız belli bir anda var olan mücadele biçimiyle sınırlamıyor, toplumsal durumun değişmesine bağlı olarak, daha önceden görmediğimiz, bilmediğimiz mücadele biçimlerinin ortaya çıkabileceğini hesaplıyoruz. "Gerilla Savaşı" adlı makalesinde Lenin'in belirttiği gibi;

"İktisadi evrimin değişik aşamalarında, siyasal, kültürel-ulusal, canlı koşullardaki değişmelere bağlı olarak değişik mücadele biçimleri ortaya çıkar, bunlar başlıca çarpışma biçimleri olurlar; bununla ilgili olarak ikinci derecede, tamamlayıcı mücadele biçimleri de değişir. Evrimin belli bir aşamasında, belli bir hareketin somut durumunun ayrıntılı bir incelemesini yapmadan bazı özel mücadele araçlarının kullanılıp kullanılmayacağı sorusuna 'Evet' ya da 'Hayır' diye karşılık vermek marksist görüşten büsbütün ayrılmak demektir."

Biz, günümüz koşullarında, işçi sınıfının önüne genel grevin konulmasını ve esas siyasal ağırlığın genel grevden yana verilmesinin yanlışlığını vurgularken, Lenin'in mücadele biçimlerinin saptanmasına ilişkin görüşlerinden hareket ediyoruz. Yine içinde bulunduğumuz koşullarda esas siyasal ağırlığı genel grevden yana koyanlar, Lenin'in bu düşüncesini göz ardı ettikleri için marksizmden ayrılıyor, reformizmin batağına saplanıyorlar. Çünkü onların bu düşüncelerinin temelinde, iktisadi evrimin bugünkü aşamasında sınıf hareketinin, iki temel sınıf arasındaki çatışmanın somut durumunun ayrıntılı bir incelemesi yoktur. Onlar, böyle bir incelemeye dayanmayan ve iktisadi durumun, burjuva sınıfın taktik ve eğilimlerinde

yol açtığı değişikliğe bakmadan, işçi sınıfının mücadele biçimlerinden biri olan genel greve "Evet" diyorlar. Bu dönem için, genel grevi işçi sınıfının önüne temel mücadele biçimi olarak koyanların bir ortak özelliği, hemen tümünün geçmişlerinde, işçi sınıfının devrimdeki rolünü yok sayan ya da küçümseyen bir

Genel grevin amacı ve hedefi çok somut olmalı, kitleler hangi somut amaç için döğüşüklerini çok iyi bilmeli; genel grevin kaç gün ya da kaç hafta sürdürülebileceğini grevi sürdürebilmek için silahlanmanın gerekli olup olmadığını önceden iyice hesaplamış olmak gerekiyor.

ideolojiye sahip olmalarıdır. Tahmin edileceği gibi bu siyasal akımların çoğu, devrimci işçi sınıfı yerine köylülüğü ikame eden maoculuktan gelmektedir. Uzun yıllar maoculuğun bu anti-marksist görüşünü savunduktan sonra, birdenbire işçi sınıfının devrimdeki rolünü "keşfedince", temel bir konuda geç kalmış olmanın kompleksiyle bir uçtan diğer uca; işçi sınıfının önemini inkârından, işçi sınıfı kuyrukçuluğu noktasına uçtular. Geç kalmış olma kompleksi bu siyasal akımları bir uçtan diğer uca işte böyle uçurdu. Bilimsel olarak değil, kompleksle hareket edilince artık her şey işçi sınıfının yapacağı bir genel greve bağlanır, her şey ona endekslenir. Böylece, Engels'in alaya aldığı Bakunincilerin genel greve ilişkin düşünceleriyle buluşurlar. Engels'in ortaya koyduğu gibi:

"Genel grev Bakuninci programda toplumsal devrimin sökün etmesi için kullanılacak bir kaldıraçtır. Bir ülkenin hatta tüm dünyanın her meslekten tüm işçileri sabahın birinde işi bırakırlar. Böylece, çok çok dört haftanın sonunda yönetici sınıfları aman dilemeye ya da işçilerin üzerine saldırtmaya zorlarlar, ama o zaman da işçiler kendilerini savunmaya ve bunu fırsat bilerek tüm eski toplumu alaşağı etmeye hak kazanır." / (Anarşizm ve Anarko-sendikalizm, Sf. 160)

Açıkça ifade etmeseler de, başta maocular olmak üzere, bugün işçi sınıfının önüne mücadelenin genel grev biçimini koyan tüm siyasi akımların kafasında yatan anlayış budur. Düşünmeden ve bilimsel bir değerlendirmeye girişmeden, dolaısıyla genel grevi somut siyasal ortamla bağını kurmadan genel grev üzerine o kadar çok vurgu

yaptılar ki, az-çok siyasal bilinç almış bir işçinin bunu başka türlü düşünmesi mümkün değildir.

Başta Atılım, Alınteri, Özgürlük Dünyası vb. maocu gruplar olmak üzere, genel grevin bir eylem biçimi olarak işçi sınıfının önüne koyan bütün grupların bu eylem biçimini fazla düşünmeden, işçi sınıfı kuyrukçuluklarından dolayı savundukları, genel grev propagandasını ve önerilerini aylar hatta yıllar boyu yapmalarından da bellidir. Oysa, gerçekten ciddi bir şekilde genel grev öneriliyor ve bunun hazırlığı yapılıyorsa, bu iş, öyle üzerinde fazla laf etmeden yerine getirilmelidir. Zira, etkisi açısından, genel grev burjuvaziyi gafil avlamalıdır. Genel grev, burjuvaziyi gafil avlayabildiği ölçüde etkili olabilir, ona "diz çöktürebilir". Ama gelin görün ki, reformistlerimizin genel grev istediğini Mısır'daki Sağır Sultan bile duymuştur. Tek başına bu bile, genel grevi bir mücadele biçimi olarak önlerine koyanların işin ciddiyetinden ne kadar uzak olduklarını göstermeye yetiyor.

Gerçekte, etkili bir genel grev nasıl olmalıdır ve nasıl örgütlenmelidir? Tarihte ortaya çıkmış ve önemli devrimci gelişmelere yo açmış genel grev örnekleri incelendiğinde bir takım ortak sonuçlara varmak mümkündür.

Genel grevin başarılı ve etkili olabilmesi için burjuvaziyi gafil avlamasının yanında bir takım başka özelliklerinin de olması gerekiyor. Her şeyden önce, genel grevin amacı ve hedefi çok somut olmalı, kitleler hangi somut amaçlar için dövüştüklerini çok iyi bilmeli; genel grevin kaç gün ya da kaç hafta sürdürülebileceğini, grevi sürdürmek için silahlanmanın gerekli olup olmadığını önceden iyice hesaplamış olmak gerekiyor.

Dergimizin 29. sayısında, genel grevin lafını en çok edenlerin, genel grevin amacı ve hedefiyle, kitleleri hangi somut amaçlar için dövüştürecekleri-

Genel grev önerisinde bulunanların genel grevden önce genel silahlanma çağrısında bulunmaları ve askeri örgütlenme hazırlıkları içine girmeleri gerekir.

ne ilişkin net ve açık bir görüşe sahip olmadıklarını göstermiştik. Sorunun bu yanına daha önce değinmiş olduğumuz için, şimdi tekrar değinmeyeceğiz. Fakat, eylemin en azından bu yönü kadar önemli olan, genel grevin kaç gün-hafta sürdürülebileceği ve grevi sürdürebilmek için silahlanmanın

gerekli olup olmadığı üzerine de, dikkatle düşünmek bir yana, tek söz bile etmiş değiller. Bu, onların, yani genel grevi temel bir eylem biçimi olarak savunur gözükkenlerin gayri-ciddi olduklarının bir başka kanıtıdır.

Sermaye sınıfını, soluğunu kesecek bir genel grevi bir yana bırakalım, basit grevlere bile tahammül edemediğini görmek ve bilmek için fazla şeye gerek yoktur. Nakliyat işçilerine, Cemtaş işçilerine, Pendik ve Gebze Belediye işçilerine vb. daha sayamayacağımız pek çok işçi eylemine polis, jandarma ve MHP'li faşistlerin silahlı saldırıları yeterli örnek değil mi? Ya da Aras Kargo işçilerine bir albayın "Şırnak'ta yaptıklarımızı size de yaparız" diye tehditler savurması çok şey anlatmıyor mu? Türk-İş'in örgütlediği 20 Aralık (1994) işçi eyleminden burjuvazinin nasıl bir korkuya kapıldığı ve nasıl önlemler aldığı hafızalarda hala tazedir. Aynı şekilde, Ankara ve İstanbul'daki memur ve öğrenci eylemlerine polisin nasıl saldırdığı da biliniyor. Bu gibi basit hak arama eylemlerine böyle saldıran burjuvazinin, kendi soluğunu kesecek bir genel greve nasıl saldıracığını kestirmek çok mu güç? Belki, burjuvaziye güven duygusuyla sakatlanmış reformistler için bu basit gerçeği anlamak güç olabilir ama, içgüdüleriyle dahi olsa burjuvaziye güven duymaması gerektiğini bilen bir işçi için bu, o kadar güç değildir.

"Moskova Ayaklanmasından Alınacak Dersler" adlı makalesinde Lenin, mücadelenin nesnel koşullarındaki değişikliği işçilerin kavraması konusunda şunları yazıyor:

"İşçi sınıfı, mücadelenin nesnel koşullarındaki değişikliği ve grevden ayaklanmaya geçiş ihtiyacını kendi önderlerinden daha çabuk anladı. Her zaman olageldiği gibi uygulama teorinin önüne geçti. Sanki bir genel grev ve gösteriler artık işçileri tatmin etmemeye başladı; şöyle sordular: «Bundan sonra ne yapmalı?» Böylece daha kararlı ve daha cesur bir hareket istediler." (Marksizm ve Gerilla Savaşı, Sf. 95)

Türkiye ve Kürdistan'da da işçiler, kazara reformistlerin çağrısına uyup genel greve gidecek olurlarsa, bu eylemden bir ayaklanmaya geçiş ihtiyacı kendini çok kısa zamanda ortaya koyacaktır. Bunun için o kadar çok neden ve bunu kanıtlayacak o kadar çok veri var ki, kişi bu geçiş üzerinde durmaya gerek var mı diye kendi kendine sormadan edemiyor. Ama, genel grev çağrısı yapan akımların bu sorun üzerinde bir an bile düşünmemiş olmaları, bizi, kısa da olsa işin bu yönü üzerinde durmaya zorluyor.

Sermaye sınıfının emrindeki militarist güçlerle basit hak arama eylemlerine dahi nasıl saldırdığına ilişkin örneklerden kısaca söz ettik. Peki, bu neden böyle? Neden burjuvazi en barışçıl gösterilere, kendi uşaklarının, Türk-İş gibilerinin organize ettiği gösterilere dahi saldırma ihtiyacını duyuyor? Bu durum, gerçekte bir emniyet müdürünün aymazlığından, bir anlık öfkesinden mi kaynaklanıyor, yoksa sermaye sınıfının artık toplumu yönetmekte uyguladığı politikanın bir sonucu mu? (Biz, burada reformistlere bir polemik malzemesi vermemek için, bilerek iç savaştan söz etmiyoruz.) Devletin, işçi ve emekçi halkın, Kürt halkının eylem ve gösterilerinin üzerine cop ve silahla gitmesi bir iki kişinin kötü niyetinden kaynaklanmıyor. Yaklaşık 1990'dan bu yana kitle gösterilerine karşı izlediği gene politikanın sonucu olarak bu saldırılar gündeme geliyor. 1 Mayıs gösterilerine katılan bir milletvekilini döven polislerin kimlikleri ortadayken cezalandırılmamaları, bu saldırı politikasına kararlıca devam edileceğinin bir mesajıdır aynı zamanda. Peki, burjuvazi, işçi eylemlerini sabırla karşılama yönteminden, cop ve silahla karşılama yöntemine neden geçti? Bu geçişin nedenini sınıf çelişkisinin derinliğinde ve iktisadi evrimin kendisinde aramalıyız. Lenin, bu soruna ilişkin şunları yazıyor:

"Burjuvazi, bir yöntemden ötekine bazı kişilerin kötü niyetli hesapları sonucu değil, bir rastlantı sonucu da değil, ama kendi öz durumunun temel çelişkisi yüzünden geçer." (Anarşizm ve Anarko-senkralizm, Sf. 301)

Sınıf mücadelesinin bugüne kadar ki deneyleri değil, bir genel grevin, herhangi bir grevin bile burjuvazinin silahlı saldırısıyla karşılaşabileceğini işçilere yeterince öğretmiştir. İşçiler, sınıf mücadelesinin bu durumunu deneylerle, yaşayarak öğrenmişlerdir. Bu nedenle arkalarında yeterli bir güç ve destek görmedikçe greve çıkmıyorlar. Oysa, daha önceki durumlarda, çok daha basit nedenlerle greve çıkma kararı alıyorlardı. Bugün grev kararı almakta böyle çekingen davranıyorlarsa, bu onların yaşam koşullarında gerçek bir iyileşmenin gerçekleşmiş olmasından kaynaklanmıyor. Aksine, gerçek yaşamlarında geçmiş yıllara göre çok daha ileri derecede bir bozulmadan söz edebiliriz. İşçiler, buna rağmen greve çıkmıyorlarsa, bu kendi arkalarında yeterli bir güç ve destek görmemelerinden ve greve çıktıklarında nasıl bir saldırıyla karşılaşacaklarını en azından hissettiklerinden ileri geliyor.

Görülüyor ki, işçi sınıfının önüne genel grevi

koymaya çalışanlar, genel grevin somut siyasal ortamla bağına kurmuyor, kuramıyorlar. Bu nedenle, genel grevi sürdürmek için silahlanmanın, askeri hazırlığın gerekli olup olmadığı üzerine, oturup bir an bile düşünmüyorlar. Bugüne kadar ortaya çıkmış deneyler ve somut siyasal ortam, burjuvazinin soluşunu kesecek bir genel grevin, silahlanma ve askeri örgütlenme olmadan bir kaç gün bile sürdürülemeyeceğini kanıtlamış durumdadır. Bu yüzden, genel grev önerisinde bulunanların kendi içlerinde tutarlı olabilmeleri için, genel grev çağrısından önce, genel greve hazırlık olarak silahlanma çağrısında bulunmaları ve askeri örgütlenme hazırlıkları içine girmeleri gerekirdi. Ama biliyoruz ki, genel grev çağrısında bulunanlar, bırakalım böyle bir çağrı ve hazırlığa girişmeyi, bunun koşullarının olduğunu dahi kabul etmiyorlar.

Genel grevin somut siyasal ortamla bağına kurduğumuzda, işçilere, sorunlarını sakın bir grev sınırları içinde çözebileceklerini söyleyebilir miyiz? Açık ki, bu soruya "evet" yanıtını vermek için bugüne kadar ki deneylerden hiç ders çıkarmamış ve burjuvaziye safılık derecesinde güven duyuyor olmak gerekir. İşçi sınıfını açık bir katliama ve maceraya sürüklemek istemeyenler, bu soruya "evet" yanıtını veremezler. Hayır, içinde bulunduğumuz koşullarda ve iktisadi evrimin hem bugünkü hem de gelecekteki aşamasında, işçilerin, bırakalım temel sorunlarını, basit ekonomik-senkral sorunlarını dahi sakın bir grev sınırları içinde çözemeyecekleri açıktır. İşçilerin karşısında "Papaz Gapon" rolüyle çıkmak istemeyenler işçilere bunu açıklıkla söylemeliler. Lenin'in Moskova Ayaklanmasından Alınacak Dersler'de açıkladığı gibi;

"... sorunları sakın bir grev sınırları içinde çözenin imkânsız olduğunu, korkusuz ve amansız bir silahlı çarpışma gerektiğini kitlelere anlatmalıydık: Şimdi artık siyasal grevlerin yetersiz olduğunu açıktan açığa kabul etmeliyiz; silahlı çarpışmadan yana kitleler arasında yaygın bir tahrike girişmeli ve 'hazırlık aşamaları' önerileriyle ya da herhangi bir yolla bu sorunu bulandırmaya kalkışmamalıyız." (Marksizm ve Gerilla Savaşı, Sf. 96)

İşçi sınıfı kuyrukçuları, Lenin'in "işçiler arasında silahlı çarpışmadan yana yaygın bir tahrike girişmeliydik" biçimindeki sözlerine ne derler bilemiyoruz. Ya da, işçileri amansız ve korkusuz bir silahlı çarpışmaya girmeleri gerektiğini, sorunlarını sakın bir grev sınırları içinde çözenin imkânsız olduğunu söylemeyi hiç düşündüler mi? Çünkü, somut siyasal durumda burjuvazinin soluşunu ke-

secek bir genel grev –eğer gerçekten adına layık bir genel grevden söz ediliyorsa– bu çizgide ilerlemeden bir gün bile süremez. Bu, şu anlama geliyor; burjuvaziyi gafil avlayacak bir genel grev derhal bir ayaklanmayla bütünleşecek ya da bir ayaklanmaya dönüşecektir. Devrimci durumun varlığını dahi kabul etmeyenler genel grev çağrısı yaparken mücadelenin bu muhtemel gelişimini hiç hesaplıyorlar mı acaba? Hiç sanmıyoruz. Çünkü yayın organlarında bunu gösteren en ufak bir işaret yok. Bırakalım kitle arasında böylesi bir devrimci propaganda yürütmeyi, silahlanmanın ve silahlı çarpışmanın lafını dahi etmiyorlar.

"Hele bir girişelim de görelim" diyebilir miyiz? Böyle deme lüksüne sahip miyiz? Gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra bir çarpışmanın neler getirebileceğini tüm yönleriyle önceden kestiremeyeceğimiz için, bazen "girişelim de görelim" denir, denmelidir de... Ancak bu yaklaşım, bizi apaçık bekleyen tehlikeler için önlem almamanın, hazırlık yapmamanın gerekçesi yapılamaz. Çünkü, genel grev başladıktan sonra dahi burjuvazi genel grevi kanla boğmak için gerekli hazırlıkları yapacak zaman bulabilir. Biz ise, burjuvazinin bu kanlı saldırısına karşı koymak için, gerekli hazırlıkları ve örgütlenmeyi yapacak zamanı bulamayız. "Bir Gün Bile Yaşamak" adlı anı-romanda, 1905 devriminin genel grevini anlatan bir Bolşevik bu konuda şu deneyimi aktarıyor:

"Biz 3 Ekim'de (...) yüzüne Ekim Bildirgesi'ni yırtıp fırlatırken, Kara Yüzler Örgütü⁽²⁾ hazırlıklarını tamamlamıştı bile. Gerçekleştirecekleri Yahudi soykırımını içinde işçileri de bir güzel kılıçtan geçireceklerdi. Amaç, tüm işçi ve emekçi kitlelerin girişimlerini kanlı bir biçimde bastırmaktı. Bunu, Rusya'da her zaman orta sınıflarla dincilerin hoşgörüsüyle karşıladıkları Yahudi soykırımını görüntüsü altında maskeleyeceklerdi. Biz de apaçık bir gerçek ki, bundan tümüyle habersizdik. Kara Yüzler, devletin tüm olanaklarından yararlanarak tepeden tırnağa silahlanmışlardı. Bizse na'pıyorduk? Kendimizi korumak için silahlarımızı bir güzel hazırlıyorduk. Silahlarımız dediğim de ne biliyor musunuz? Sapları pek güzel tırtullu uzun fin bıçaklarımızı... işçi sınıfının çar otoritesini dize getirecek tek güç olduğu gerçeğini kavramaya başlamıştık. (Tıpkı bizim maocularımızın bu basit gerçeği yeni yeni kavramaya başlıyor olmaları gibi bn.) Ama hangi yöntemle, nasıl başaracağını henüz öğrenememiştik. İşin bir ölüm kalım savaşı olduğunu, sonuçta kim daha iyi silahlanmışsa onun kesin sonucu belirleyeceğini bilmiyorduk daha."

Bu ders, binlerce işçinin kanı pahasına alındı. Bir gecede binlerce Yahudi ve binlerce işçi Kara

Yüzler Örgütü ve çarın polisi tarafından öldürüldü. Aynı Bolşevik, 1917'de genel grev hazırlığı yapan işçilere bu deneyimini aktardıktan sonra şu sözleri söylüyor:

"St. Petersburg Garnizonu Komutanı General Habalov'un acımasızlığını bilmez misiniz? Şimdi bu kan dökücü general kim bilir nasıl derin bir zevk içinde size uygulayacağı planı kisasından çıkarmış, genel kurmay subaylarının önünde masasına sermiştir. Hepinize ve komitenize soruyorum. Sizler kitleleri nasıl böyle silahsız, böyle savunmasız çarın azgın generallerinin önüne tutup atabilirsiniz?"

"Genel grev kararının oylanmasından önce bu sorunun yanıtını bulunuz. Ama bulunuz... Ama kesin bir biçimde bulunuz... Anladınız mı? Bu soruyu yanıtlayınız..." (age)

Şimdi de biz, şu "genel grev" diye manşet atan reformistlere soruyoruz: Sizler, kitleleri nasıl böyle silahsız, böyle savunmasız faşizmin azgın polis-jandarma ve sivil çetelerinin önüne tutup atabilirsiniz? Bunun önlemini almak üzere işçilere silahlanma çağrısında, askeri örgütlerini yaratma uyarısında bulundunuz mu? Bu soruyu yanıtlayınız, ama kesin biçimde yanıtlayınız. Belli ki, ne böyle bir çağrı ve ne de böyle bir uyarı var. 1977 1 Mayıs'ından, 1979-1980'de işçilerin polis ve jandarmayla çatışmalarından; Kenan Evren'in "Biz otuz bin kişinin öleceği çatışmaları göze almıştık" sözlerinden, Aras Kargo vb. işçi direnişlerine karşı burjuvazinin tutumundan, Gazi Mahallesi sokak çatışmalarından devletin katliamından vb. vb. aldığınız ders bu kadarlık mı? Tanrı işçi sınıfını akılsız dostlarından korusun! Şükürler olsun ki, "Genel Grev" çağrınızı kendiniz bile ciddiye almıyorsunuz; sizin çağrınızı ciddiye alıp pratiğe geçirmeye kalksa, işçi sınıfı, tarihinin en kanlı kıyımından geçirdi. İçinde bulunduğumuz koşullarda, sınıflarası güç dengelerinde ve ilişkilerinde genel greve biz ne kadar dayanabiliriz ve burjuvazi genel grevi ne zamana kadar sabırla izleyebilir? Genel grevi, temel mücadele biçimi olarak işçi sınıfının önüne koyanlar bu soru üzerine hiç durmuşlar mı acaba? Sanmıyoruz, zira yıllar boyu yaptıkları genel grev çağrılarında bu sorular üzerinde durduklarına dair en ufak bir işaret, bir ima bile yoktur. Oysa, genel grevin başarısı için bu sorunun yanıtının net biçimde verilmiş ve buna uygun hazırlıklara girilmiş olması gerekir. Türkiye ve K. Kürdistan'da sınıf mücadelesinin bugüne değin ortaya çıkmış tüm örnekleri burjuvazinin, soluğunu kesen bir genel grevin uzun süre sabırla izlemeyeceğini yeterince kanıtıyor. Havaş ya da Belediye işçilerinin grevine tahammül edemeyen burjuvazinin, tüm

yaşamı felce uğratacak bir genel greve uzun süre tahammül edebileceğini düşünmek saflıktan öte bir şey olmalı.

Burjuvaziyi gafil avlayan ve soluğunu kesen bir genel grevin nasıl olacağını, genel grevden bir şey anlamadıkları artık iyice açığa çıkmış olan genel grev çağrıcılarına bir örnekle anlatmak yerinde olacak. Örneği, 1905 devrimine ilişkin bir anıromandan aktarıyoruz:

"Eylül ayını tümüyle grevlerle geçirmiştik. Son derece etkin grevler düzenliyorduk. Genel grevi ege-men çevrelerin beklemedikleri bir biçimde patlatmıştık. Su akmıyordu, Ekmek çıkmıyordu. Elektrik yanmıyordu. Gaz yoktu. İletişim hizmetleri tümünden durmuştu. Trenler oldukları yerde çakılıp kalmışlardı. Çok zorunlu durumların -özellikle er gönderim işlerinin dışında- trenler kullanılmıyordu. Kendileri çalışmak için didiniyorlar ama başarıya ulaşamıyorlardı. Sovyet'in genel grev kararının böylesine başarılı ve tam bir denetim içinde gerçekleşeceğini ne çarın yönetimi ne de burjuvalarımız önceden görüp kestirememişlerdi. Bu nedenle çarın gizli polisinin Sovyet'e ve devrimci işçilere yönelik acımasız girişimleri, iz sürmesi yoğunlaştırıldı. Devrimci yoldaşlarımızın cesetlerini sokak başlarında görüyorduk çoğu kez. Bu öldürme işlerini sessiz sedasız sürdürüyorlardı ve de oldukça geniş bir örgütlülüğe kavuşmuş burjuva basında bu konuya değinilmiyordu bile... Toplantılarımızdan birine bir yoldaşımız gelmedi mi kuşkuya kapılıyorduk. Evinden alınıp götürüldüğü ve de kendisinden bir daha hiç haber alınmadığı çok oluyordu." (age)

Son derece açık ve öğrenmek isteyen biri için altın değerinde derslerdir bunlar. Sanki doksan yıl öncesinin çarlık yönetimi değil de, bugünün Türkiye'sinin faşist devletini anlatıyor. Çarın grevci işçilere karşı uyguladığı yöntemleri bizde faşist devlet yıllardır uyguluyor ve olası bir genel grevde daha yoğun bir şekilde uygulayacaktır. İşçi sınıfına genel grev çağrısında bulunanlar, devletin böylesi kanlı bir girişime giripmeyeceğinin garantisini veriyorlar mı? Vermiyorsanız, böylesi bir kanlı girişime karşı gerekli önlemleri almadan, gerekli hazırlıklara girişmeden ve uyarılar yapmadan işçileri nasıl genel greve çağırabiliyorsunuz? Yoksa, Avrupa kamuoyu, dünya kamuoyu gibi zirvalarla kendinizi kandırıp bu nedenle devletin kanlı bir bastırma yöntemine başvurmayacağını mı düşünüyorsunuz? Eğer öyleyse, bunu işçilere açık açık söylemelisiniz. O zaman bakın işçiler size ne diyecekler?

Genel grevi bastırma girişiminin bir parçası olarak faşist çetelerin ve polisin önder işçi kadrola-

rı sokak başlarında öldürme yöntemlerine, evinden kaçırıp yok etme yöntemlerine -ki bugün bile faşist çeteler ve polis bu yöntemi yoğun biçimde kullanıyor- karşı ne gibi önlemlerinizi ve uyarılarınızı var? Süslü laflar dışında hiçbir önlem ve uyarınızın olmadığı gün gibi ortada.

Anarko-sendikalizm biçiminde karşımıza çıkan reformizmin tüm demagoji malzemesini elinden almak için bir parantez açıp, bir noktayı açıklığa kavuşturarak devam etmemiz gerekiyor. Açıklığa kavuşturulması gereken nokta şudur: Biz, buraya kadar bizim çağrı ve inisiyatifimizle gerçekleşecek bir genel grevin bürüneceği biçimler, gerekli hazırlıklar vb. üzerinde durduk. Peki, ya işçiler, bize rağmen ve bizi aşarak genel greve gitme kararına varırlarsa ne yapmalıyız? Bu durumda, gerekli hazırlıkları yapmadık, katliam olacak vb. bahanelerle işçileri yalnız bırakabilir miyiz? Hayır, böylesi bir tavır alış, iflah olmaz, korkakça bir oportünizm olacak ve kesinlikle bizi işçi yığınlarından soyutlayacaktır. "İşçiler nasıl olsa hatalarını anlayıp daha sonra bize geri gelecekler" biçimindeki beklentiye girmek, iflah olmaz bir oportünizm, çürüme, yozlaşma sürecine girme anlamına gelecektir. İşçiler, kararlı bir biçimde gerekli hazırlıkları yapmadan, önlemleri almadan bize rağmen bir genel greve atılacaklarsa, bu durumda hiç tereddüt etmeden, işçilerin bu mücadeleci eğiliminin yanında tüm gücümüzle yer almalı, onları desteklemeli, cesaretlendirmeliyiz. Çünkü biliyoruz ki, bir sınıf olarak işçilerin öğrenmek için yaşamdan başka okulları yoktur. Ancak, bu durumda bile işçilere kanlı, korkunç bir çarpışmaya girmekte olduklarını, bu çarpışmayı kazanmak için son derece kararlı davranmaları, ölümü hor görmeleri gerektiğini, bunun bir savaş olduğunu ve her savaş gibi bunu da kazanmak için askeri tekniğe, araçlara başvurmak gerektiğini vb. bıkmadan, usanmadan anlatmalıyız. Ama, parantezin başında da söyledik, yazımızın konusu işin bu yanı değil.

Parantez buraya kadar, şimdi devam edebiliriz.

Burjuvazinin genel grevi kanlı biçimde bastırma girişimlerine karşı alınacak önlemler işin bir yanını oluşturuyor. Öte yandan, işin bu tarafı üzerinde hiç düşünmemiş oldukları gibi genel grevin burjuvaziyi nasıl gafil avlayacağı ve soluğunu keseceği üzerinde de hiç düşünmedikleri görülüyor. Zira, 1905 devrimindekine benzer bir genel grevin yapılabilmesi için devrimci ve komünistlerin geniş bir örgütlülüğe, işçi sınıfı içinde sağlam bağlara sahip olmaları gerekiyor. Bir gecede, burjuvazi önlemlerini almadan suların kesileceği, ekmeklerin çıkmayacağı, ulaşım, iletişim ve üretimin dura-

çağı, yaşamın tamamının felce uğrayacağı bir genel grev nasıl örgütlenecek? Böyle bir genel grev, yıllar boyu genel grev çağrısı yapmakla gerçekleştirilebilir mi? Yıllarca yapılan bir genel grev çağrısı sonucu gerçekleştirilebilecek bir eyleme karşı burjuvazinin bütün önlemlerini alacağı depolarını stoklarla dolduracağı ve -hadi iyimser düşünüp kanlı biçimde bastırma yoluna başvurmayacağını bir an için kabul edelim- işçilerin gücünün tükenmesini bekleyeceği belli değil mi? Ah şu genel grev çağrıcıları, ah... Ne kadar ciddiyetten uzaksınız ve yaptığınız çağrının anlamını kavrama yeteneğinden ne kadar yoksunsunuz! Bu kadar basit, genel grevin en temel kurallarını dahi aklımıza getiremiyorsunuz! Bütün bunlar gün gibi ortadadır ve önerilerinizde, çağrılarınızda azıcık ciddi olsaydınız, kendinizi ve önerilerinizi ciddiye alsaydınız eylemin bu basit yanlarını mutlaka aklımıza getirebilirdiniz.

Genel grevi sürdürecektir önder işçi kadroların polis ve faşist çetelerden korunması gerektiği gibi etkili bir genel grevin yürütülebilmesi için güçlü bir örgütlenme ağının yaratılmış olması da şarttır. Bu temel koşul olmadan genel grevin uygulanması ve kararlıca yürütülmesi mümkün değildir. Eylemin başarısı bu hazırlıkları gerektirirken genel grev çağrıcılarının böyle bir hazırlıktan uzaktan yakından ilgili olmadıklarını hem kendi yayınlarından ve hem de "bindirilmiş kıtalar" -bu kendi deyimleridir- dahil topladıkları "Kurultay"ın beş yüz kişiyi zar zor bulmasından bellidir. Oysa, genel grevin hedef ve talepleriyle örgütlenme biçimi arasında sıkı bir bağ vardır. Belli ki, bir örgütlenmeye sahip olmadan işçi sınıfını genel greve çağırınlar, bunun için gece gündüz söver göründükleri Türk-İş'e güveniyorlar. Hiçbir örgütsel hazırlıkları ve güçleri olmadan genel grev çağrısı yapmalarının başka bir açıklaması da yok.

Bunun yanı sıra, grevin başarılı olabilmesi için grev sırasında büyük kitle gösterilerinin sürdürülmesi ve bunun için de güçlü bir örgütlülüğün olması gerekiyor. Burjuvaziye karşı bir zafer kazanmak için sadece üretimin, ulaşım ve iletişimin durdurulması yetmeyebilir, hatta yetmez. Çünkü, burjuvaziye sahip olduğu örgütlülük, esneklik, maddi ve teknik olanaklar, hareket yeteneği vb. olanaklar sayesinde işçiler enerjilerini tüketene kadar dayanacak gücü toparlayabilir. Bunun önüne geçmenin yolu, genel grevin kitle gösterileriyle desteklenmesinden geçiyor. Ancak bu şekilde, yani, bir yandan ve öbür yandan kuşatma altına alınır, burjuvazinin eli kolu bağlanır; eylemi kanla bastırma girişimleri önlenir. Ama biliyoruz ki, genel grev çağrıcılarının bu yönde bırakalım en

ufak bir hazırlığını, en ufak bir düşünceleri dahi yoktur.

Eylemin başarısı ve işçi sınıfının burjuvazi üzerindeki zaferi için zorunlu olan bu önlemlerin alınması durumunda bunun bir ayaklanma hazırlığı anlamına geleceği açıktır. Hiçbir burjuva sınıfı yanı başında silahlı işçilerin bulunmasına tahammül edemez ve içinde bulunduğu somut siyasal ortamdan, ciddi biçimde düşünülmüş hiç bir genel grev işçiler silahlanmadan zafere ulaşamaz. (Tabii, Genel Grev çağrıcılarımız genel grevden, Türk-İş'in arada sırada başvurduğu iki-üç saatlik iş bırakma eylemlerini anlamıyorlarsa). Bu ise, genel grev bir ayaklanma sonucu meydana gelmiş olmasa bile, çok kısa sürede bir ayaklanmayla bütünleşecek anlamına gelir.

Buraya kadar, bir genel grevi çeşitli temel yönleriyle ele almış olduk. Ve gördük ki, işçi sınıfının devrimdeki rolünü inkâr noktasından işçi sınıfı kuyrukçuluğu noktasına; bir uçtan öteki uca atlayan genel grev çağrıcıları bu temel konuların bir tekini bile ele almış, üzerinde düşünmüş değiller. Bundan sonra küçük burjuva gururlarına yenilip bu düşünceleri bir suskunluk fesadıyla mı karşılayacaklarını, yoksa bu düşünceler doğrultusunda dünya ve Türkiye sınıf mücadeleleri tarihinden gerekli dersleri çıkarıp genel greve ilişkin düşüncelerini gözden mi geçireceklerini hep birlikte göreceğiz. Birinci ihtimalin daha güçlü olduğunu belirtmemiz için çok neden var.

Taylan IŞIK

(1) Bu satırlar yazıldığı sırada Nurtepe olayları patlak verdi. Nurtepe olayları, toplumsal-siyasal ortamın ne kadar patlayıcı madde biriktirdiğini bir kez daha göstermiştir. Yine Nurtepe olayları, hem olayların gelişme eğilimini hem de bu eğilimden burjuvazinin duyduğu korkuyu, televizyon aracılığıyla milyonların gözünde sergilemiştir. Bu durumda okur, genel grevin bir ayaklanmayla birleşebileceğini ve birleşmesi gerektiğini aklının ucundan dahi geçirmeyen, bu nedenle, ne silahlanma çağrısından ne askeri önlemlerden ve ne de buna uygun örgütlenmelerden tek sözcük bile etmeyen; etmek bir yana, işçi ve yoksul halkı bu konuda uyarmaya ve bilinçlendirmeye çalışan komünistleri eleştiren genel grev çağrıcılarının gayri ciddiliğini; bu önlemler alınmadan işçi sınıfını genel greve götürmenin nasıl da sonu hezimetle bitecek bir macera olduğunu bir kez daha düşünmelidir. Ve aslında bunları düşünmesi gereken devrimci okur değil, genel grev çağrıcısı reformistlerdir.

(2) Kara Yüzler Örgütü: Gerici-monarşist bir örgüt. Yahudi kırımlarıyla ün yapmış bu örgüt, kolluk kuvvetlerinin yanı sıra devletin en gerici, en şovenist kadrolarınca desteklenip örgütlenirilmiş sivil kadrolardı.

DEVİRİMCİ MACERACILIK ve LİBERAL MIZMIZLANMALAR

Çıkışımızdan itibaren altını çizdiğimiz bir gerçek vardı; devrime artık, teorik açıdan değil, pratik-politik açıdan yaklaşılması gerekir. Şunu rahatlıkla söyleyebileceğimiz kanısındayız; yaşam, kesinlikle bu görüşümüzü her yönden doğruladı. Devrimci durumun hızla iç savaş boyutuna gelişi ve burjuvazinin karşı-devrim cephesini güçlendirmeye çalışması ile, artık sözün yerini eylem aldı, yasaların yerini de zor.

İşaret, en açık biçimde D. Güreş'in ağzından, K. Irak'ın bombalanmasından hemen sonra verilmişti: "Şimdi sıra iç düşmanda." Tüm siyasal gelenekleri ve sosyal varlığı ile, toplumdaki tüm hoşnutsuzlukları askersel zor aracılığıyla bastırabileceğine sonsuz güven duyan burjuvaziye, elbette, bu sefer hayal kırıklığı bekliyordu. Tarihin en kapsamlı ve uzun süreli baskı-katliam hareketine rağmen, devrim halklarımız arasında büyük prestij kazandı, maddi güç buldu. Bu durum, kendi siyasal deneyimlerini evrensel gerçeklik sayan faşist burjuvazi için, tüm ekonomik darboğazlardan, bir köyüp üç alamamaktan çok daha fazla moral bozucuydu ve bu yüzden kendine olan güveni temelden sarsıldı. Bugün, ilerlemesine devam eden devrimin bizzat bir araya topladığı karşı-devrim cephesinin, kuyrukları birbirine bağlanmış her biri ayrı yöne kaçmaya çalışan kedilere benzeri boşuna değil.

Her gün yaşanan bir düzine olayla kendini kanıtlayan bütün bu gelişmeler karşısında devrimcilerin -dersler çıkarmanın yanı sıra- gurur ve umut duymalarından başka ne beklenir? Hiç bir zaman varlığından kuşku duymadığımız halklarımızın devrimci atılımlarına olan sonsuz güvenimizin bir kez daha tazelendiğini gördük, görüyoruz. Bizzat yığınların devrimci eylemleri, komünistleri tepeye, politikanın zirvesine önderliğe taşıyacaktı.

"Sol" cephede ise, gelişmelerin devrimcilere yansıdığı gibi bir yansımadan söz edilemez. (Burada sol kavramını özellikle parantez içine alıyoruz. Çünkü asla kendimizi düzenin solunda görmedik. Solculuk bizce, devrimciliği tarif edemiyor.) Varoluş tarihi

içinde düzen içi solculuğu aşamamış, irili ufaklı bir çok grup için, yukarıda aktardıklarımız uzak bir hayal gibi görünebilir. Bunu çok normal karşılarız. Çünkü bütün reformist gruplar için varlık koşulu; "yığınların hâla uzakta oluşu" söylemiyle, kendi düzen içi sol muhalefetlerini meşrulaştırabilmektir. Devrimci koşulların olgunlaşmasıyla, artık siyasal yok oluşunu geciktirme güdüsüne dönüşen bu meşrulaştırma, kendine özgü siyaset tarzını çoktan oluşturmuş bulunuyor. Bazı gelişimleri, temel alınması gereken dinamikleri gözden ırak tutma çabasıyla ortaya çıkan, olayların tek yönlü yansıtımı; hareketi, tarihsel anlamıyla değil, güncel sonuç ve bilinciyle değerlendirme ve en sonu, kendisinin "solunda" gördüğü her tür çıkışı "kitleden kopukluk"la suçlama. (Bu konunun başını Özgürlük Dünyası ve Devrimci Proletarya çekiyor.) İçeriğin yerine imajın geçtiği döneme uygun olarak, kendileri hakkında ne kadar çok "komünist" diye söz etseler, o kadar temize çıktıklarını sayan bu marksizm ambalajcıları... ama devrim, onları, aşıl topuğundan vuruyor: silahlı mücadeleden hortlak görmüş gibi kaçıyorlar.

Silahlı mücadeleden her söz edilişte küçük burjuva maceracılığının da anılması, üstelik mücadelenin küçük burjuva tarzda kullanılışı da bu sonucu güçlendiriyor ve kan taşıyor. Öyleyse silahlı mücadele marksizm-leninizm köprüsünü göstermek artık bir ihtiyaç oldu.

Daha doğuşundan itibaren marksizm, komplocu bir teori sunan Blanquizmle çatışarak; leninizm ise "devrimci maceracılık" yöntemlerini benimseyen Narodniklerle hesaplaşarak olgunlaştılar. Devrim ve ayaklanmanın başarısını, oldukça gizli örgütlenmiş, kararlı ve enerjik bir grubun ani vuruşuna bağlayan Blanqui ile marksist ayaklanma; onu, bir komploya, bir partiye değil, devrim saflarının en güçlü, karşı-devrimin ise en dağınık olduğu anı gözetmeyen bir ayaklanma, sadece komploya dayanan bir ayaklanma savunularla, marksizm, daha baştan yolunu ayırdı. Marx 1848,1871'de Fransa'da Engels Almanya'da gelişen devrimlerin içinde, silahlı mücadele bi-

çimleri ve zorunluğu üzerinde durdular ve parlamenter budalalıkta kendini gösteren reformizm ile de hesaplaştılar. Bu tartışmalarda, başlı başına eski toplumun bağrında yeşeren yeni toplumun ebesi "zor" a dayalı devrim bilimi şekillendi. Lenin ise bu tartışmaları 1890'lı yılların ikinci yarısından itibaren, ama en çok 1902-1906 ile 17 Şubat-Ekim arasında, ilkinde Narodniklerle, sonrasında liberal burjuvazinin proletarya içindeki temsilcileriyle tartıştı. Denebilir ki, Marksizm-leninizm literatürü, silahlı mücadele konusunda oldukça kabarık bir miras devralmıştır. Bu miras kendini; Küba'da Bulgaristan'da Vietnam'da defalarca kanıtlamıştır.

Bu sözünü ettiğimiz tartışmalardan çıkan sonuçlardan biri; gerek teorisyenlerin tartışmalarında, gerekse toplumda silahlı mücadelenin bir olgu haline gelişi, hep devrim dönemleri ile denktir. Günlük, sıradan, uyusuk bir evrede, bu tartışmaların yerini, felsefi ve ideolojik konuların alması, bu durumu, karşıt yönden kanıtıyor. Marx Kapital'i 1860'lı yıllarda Lenin "Ampriokritisizm."i 1908 yıllarında yazıyor. Her iki dönemin ortak özelliği ve Rusya'nın en koyu gerici dönemlerini yaşıyor olmalarıdır.

Şu anda bütün devrimci-sosyalist dergilerin "iç sa-

vaş ve silahlı mücadele" üzerine arka arkaya yazılar yayımlaması, bu konudaki tartışmaların hararetlenmiş olması, daha bugünden silahlı mücadelenin bir toplumsal olgu haline geldiğini gösterir. Bu konuda UKH'nin verdiği savaşın etkisi ardına sığınıp, bunun dışındaki siyasal gelişmeleri görmezden gelmek bir şey ifade etmiyor. Çünkü onbir yıldır UKH silahlı mücadele veriyor, ama silahlı mücadele onbir yıldır, hiç bu kadar hararetle tartışılmadı. "Kürdistan'da durum farklı ama..." diyenlere çok basit bir sorumuz olacak: Neden? Doğrusu, bu soruya gene aynı basitlikle "Çünkü ulusal baskı çok yoğun" diyerek cevap hazırlayanlara, Lenin'in Litvanya SDİP'in yürüttüğü mücadele yerine yaptığı savunuyu okumalarını öneririz.

Nesnel ortamla öznel etkenin karşılıklı ilişkisinin açığa çıkarılması, başlı başına, devrim "belirlenmesi, buna uygun örgütlülüklerin yaratılması konusunda oldukça zengin örnekler çıkmıştır. Marksizmin peşinen reddedilmemesi; bu nedenle kendiliğinden gelişen yığın hareketine, gelişeni bulup ortaya çıkartmak amacıyla, azami dikkat gösterilmesi. İkincisi; her eylem biçiminin kendi tarihsel özgünlüğü içerisinde öne çıkabileceği ve gerçek anlamına/işlevine

kavuşabileceği yaklaşımının temel alınması.

Şimdi, bu iki genel yaklaşımın Lenin'e tartışmalarda nasıl yol gösterdiğine biraz göz atalım. Bu konuda özellikle Lenin'in yaklaşımı üzerinde durmakta yarar var, çünkü reformizm, "kitleden kopuk devrimci maceracılık" söylemini, sürekli Lenin'e dayanıyor ve böylece leninizmi "ayaklanmanın kendiliğinden patlak verdiği aşamaya kadar, devrimci sendikacılıkla yetinen" bir politika derekesine düşürüyorlar. Oysa Lenin bu bekleyişe şiddetle karşı çıkıyordu. Ne yazık ki Lenin, ülkemizde, çok uzun zaman reformizmin ve oportünizmin tekelinde kaldı. Diğer devrimci gruplar, Stalin, Mao, Che gibi önderlerin kitaplarından yetiştiler. Bu nedenle "bireysel terör", "devrimci maceracılık üzerine reformizm, Lenin'e dayanarak fırtınalar kopartıp, çok yanlış kavramlaştırmaları kafalara soktu.

Devrimci maceracılık üzerine en şiddetli tartışmalar, 1902'de yaşanıyor. O yıllar kitle mücadelesi açısından şöyle bir görünümdeydi: Genelde yığınlar, henüz daha uyusuk durumda bulunsalar da, işçi eylemleri tek tek ve yerel olarak güç kazanmaya başlamıştı. Fırtınalı günler diye nitelendiriyor o yılları Lenin. Bir patlamanın eşliğinde ve bu patlamanın geldiği her tarafta seziliyor. Ancak yine de kitle eylemi ve grevler yeni yeni güç kazanmaya başlamıştır. Hiç bir eylem biçimine kapalı olmayan marksizm için karakteristik bir dönemdir bu. Ve Lenin, bu dönemde pratik faaliyetin yerine, bu eylemleri güçlendirecek kitle ajitasyonu yerine, "Hiç olmazsa, cehennem bir gürültü çıkarıyoruz" diyen Narodniklere karşı açıkça şunu söylüyor: "Emekçiler olmadan bütün bombalar güçsüzdür, hiç biri bir şey yapamaz." (Sağ ve Sol Sapmalar, Lenin, Ekim Yayınları, Sf.15)

Emekçilerin henüz daha bağımsız eylemlere güçlü bir şekilde geçemedikleri, hareketin bir yükseliş bir alçaldığı ve süreklilik kazanmadığı bir dönemde Lenin, tek tek kişi veya grupların, birbirlerinden bağımsız, suikast ve diğer silahlı eylemlerinin yığınlara bir mücadele ruhu vermediğini; tam tersi bu tür eylemleri sempatiyle karşılasalar bile, ikinci bir seferin kayıtsızlık ve pasiflik içinde beklenmesine yol açtığının altını çiziyor. İşte bu devrimci maceracılıktır.

Narodnikler, gerçekten sansasyonel eylemler yapıyorlardı. Tam o dönem, Balmaşov adlı bir devrimcinin Spiyagin adlı çarlığın önemli bir bakanını cezalandırması, devrimci maceracılığa tipik bir örnektir.

Bolşeviklere gelince; sözünü ettiğimiz dönemde, ilke olarak reddetmemekle birlikte doğrudan silahlı

eylem örgütlemek yerine, kitle çizgisinde bir ajitasyon yürütme çabasıydılar. Ancak gelişmeler bu tarihten sonra hızlandı. Artık yığınlar, duyularını, heyecanlarını ve inançlarını eylem içinde bizzat ifade ediyorlardı. Sokaklar emekçi eylemiyle dolmaya başladı. Bolşevikler açısından bir ayaklanmaya hazırlık ve silahlanma çağrısının yapılmasına uygun bir ortamdı. Liberal politikacı Struve bile "Devrimci eylemin açık niteliği şimdi halk kitleleri üzerinde eğitsel bir etki yaratmak için en önemli koşullardan biridir." diyebiliyordu. Elbette, artık devrimci maceracılık kavramına yaklaşımda bir değişiklik gerekiyordu. Narodnik yaklaşım hala değişmemişti. Bir avuç devrimcinin, birbirinden kopuk suikastlar ve sabotajlar düzenlemesini, kitle hareketinin kaldırıcı sayıyorlardı. Düşünceleri "devrimci maceracılık" temeli üzerinde yükselmeye devam ediyordu. Ama eylemlerin "tarihsel" anlamı değişmişti.

Bolşevikler, bizzat Kongre kararıyla; suikastlar ve kamulaştırmalar biçiminde bir silahlı mücadeleyi sağlıyorlardı. Tek bir koşulla, yığınların duyguları ve bilinç düzeyleri hesaba katılmıyordu. Litvanya devrimcilerinin açıkça, bu suikastları gazetelerinde övmeleri ve ilan etmeleri hiç bir zaman Narodizm olarak nitelenmedi. Çünkü artık bombalar ve silahlar, yığın hareketinin gelişimine yardımcı oluyordu. Ayaklanma koşulları nesnel olarak mevcuttu. Fırtına patlak vermiş ve büyük yığınsal kavgalarla, küçük çarpışmalar biçiminde iç savaşın bu dev adımlarına doğru hızla yol alınıyordu. Gerilla, en temel biçimiydi bu savaşımın. Ne Lenin, ne de diğer Bolşevikler, bu türden hareketleri "devrimci-maceracılık" olarak nitelendirme dar kafalılığını göstermediler. Çünkü kendiliğinden gelişen, bu nedenle derinliği, halk arasında saldırgan sağlam köklere sahip oluşu bu kendiliğindenlikte açığa çıkan yığınsal harekete gerçek biçimini vermek, gerçek içeriğini vermek için bu tür eylemlerin şimdi gerekli olduğunu savundular. Artık iç savaş da doğmuştu, grevleri kurşunlayarak bunu başlatan burjuvaziydi. Ve bu durumda Bolşevikler, iç savaşın gerçek devrimci partisinin savaşan bir parti olduğundan hareket ederek, karşı-devrim cephesini yıpratmak en ufak bir fırsatı kaçırmamanın devrime ihanet olduğu inancıyla, bir zamanlar "devrimci maceracı" niteliği açık olan eylemlere giriştiler. Ve o zaman tarih onları, bu tür eylemlere girişmekle değil, yeterince enerjik ve hazırlıklı bir biçimde girmemekle yargıladı.

Bolşeviklerin en belirgin özelliği, somut tahlile dayanan teorik tespitin en ileri olasılığını hesaba kat-

maları, örgütsel ve taktiksel hazırlıkları, bu en ileri olasılığa göre yapmalarıdır. Tarihin kördüğümünü çözmede eylemin gücünü 1906 Moskova ayaklanması ve 17 Ekim devrimi ile Bolşevikler iki defa gösterdiler. Bolşeviklerin devrim teorisinde açtığı bu damar öyle güçlü bir akış yarattı ki; Bulgaristan, Küba, Vietnam ve daha bir çok yerde defalarca, devrimci eylemin içinde kanıtlandı; eğer nesnellik tarafından desteklenirse, bir avuç silahlı insanın yaratacağı etkinin toplumu devrime götüreceği denli büyük olabileceğini tartışmasız gösterdi.

Bulgaristan Komünist Partisi, Avrupa'nın en güçlü illegal yapıya sahip partilerden biriydi. Tarihinde, ayaklanmadan parlamenter biçime kadar, her türden eylemin pratiği vardı. Bu büyük birikim ve esnekliğin yol göstericiliğinde, 1941 yılında silahlı mücadeleye başlama kararı aldı. Savaşın büyük baskısı nedeniyle yığın eylemleri henüz "uzak" görünüyordu, bağımsız eylem geliştirmede halk henüz yetenekli değildi. Ne var ki, nesnel ortam, fırtınayı kaçınılmaz hale getirdi. BKP işte bu kaçınılmazlığı gördü, her an patlayabilecek bu bağımsız eylemlerin önünü açmak ve silahlı savaşıma çekebilmek için devrimci şiddete başvurdu. BKP'nin öngörüsü doğru çıktı; Bulgaristan emekçileri kısa sürede amansız bir savaşıma girdiler. Grevler ve gösteriler her yerde yaygınlık gösterdi. Daha önce örgütlenmiş bulunan partizan grupların sabotajlarına bizzat katıldılar. BKP, ayaklanmanın kendiliğinden patlamasını beklemedi, bunun kaçınılmaz olasılığını gördü ve silahlı mücadeleyle, ayaklanmayı olanaklı kılan, ayaklanma orta-

mını değerlendirmiş oldu.

Küba ve Vietnam üzerine fazla söz etmeye gerek yok. Castro bir avuç yandaşıyla dağlarda başlattığı silahlı mücadelenin başlangıcında, aynı devrimci maceracılık suçlamasıyla karşılaştı. Üstelik bu suçlama Küba komünistlerinden geliyordu. Ama bu konuda yanılanlar komünistler oldu. Çünkü olağanüstü baskının halkı silahlı mücadeleye sürükleyeceği, son siyasal gelişmelerin bu durumu önemli bir olasılık haline getireceğini tespit etmelerine karşın, komünistler bu olasılığı geliştirecek pratik adımlar atmakta hantal kaldılar.

Vietnam'da ise Giap, 42 kişi ile kurduğu silahlı propaganda birliğinin çok kısa bir süre sonunda, zincirleme ayaklanmaların önünü açacağını düşünüyordu belki. Ama Bolşevik silahlı mücadele mirası, işte böyle güçlendi.

Öte yandan, devrimci maceracılık, kendi kanallarında varlığını korudu. Bolivya ve Venezuela'da başarısız gerilla deneyimleri, Uruguay'ın romantik Tupamaroları ve aynı yolu izlemeye çalışan İtalyan Kızıl Tugayları vb. devrimci maceracılığın başarısızlığını gösterdiler.

Silahlı mücadelenin "maceracılığı" konusunda temel alınması gerekenin, gerçek bir ayaklanma koşulunun varlığı olduğunu, buraya kadar anlatmış bulunuyoruz. Günümüzde ise, reformizmin "devrimci-maceracılık" üzerine kopardığı fırtınanın, aslında devrime ihanet olduğunu gösterdim biraz.

Proletaryanın evrensel deneyimleri, bunca gerçeği halkların bilincine kazımışken, onu unutturmaya

çalışan, üstelik bunu marksizm adına yapan reformizmin, artık, devrimin en önemli düşmanı olduğu bilinmelidir. Devrimcilerin kurşunlanmasının, gözaltında kaybetmelerin tek tük münferit olaylar olmaktan çoktan çıktığı, hareket içindeki tüm unsurları kapsadığı gerçeği ortada iken, köy boşaltmaların yanında sivil faşistlere silah dağıtımını açıktan örgütleniyorken; Gebze ve Aras Kargo işçilerinin kendiliğinden geliştirdikleri şiddet eylemlerinin, halkın içinde nasıl derin, köklü ve kaçınılmaz olduğunu gösterirken, son memur eylemleri, tüm tehditlere rağmen gerçekleşip UMUTSUZLARIN CESARETİNİ bir kez daha ortaya koyarken; reformizmin hala "kitleden kopuk maceracılık"tan bahsetmesi, kendi çürümüşlüğü nü topluma yayma çabasından başka bir şey değildir. "Hayır. Bu gün yapılması gereken "devrimci maceracılıkla" açıklanabilecek bir perspektifle hareket ediyor olsalar bile, silahlı mücadelenin gruplarca ortaya konan her tür eylemini, proletaryanın yol göstericiliğine tabi kılmaktır. Çünkü bunlar maceracılığa özgü eylemler olmaktan çıktılar. Ne var ki, sonra da hareketin yozlaşma tehlikesiyle karşı karşıya kalacağı da bir gerçektir.

Herkesin bildiği bir örnek var. 12 Eylül'ün hemen sonrasında bir çok Devrimci Yol'cu dağa çıkmıştı. Ancak ne sağlam bir teorik bakışa, ne de belli bir hazırlığa, hedefe dayanan bu çıkış, kendi içinde hızla çözüldü. Hiç kimse bu harekete kalkışanların kararlılığını tartışma konusu yapmasın, boşuna olur. Ayaklanma olasılığının olmadığı bir yerde, sessizliğin ve en koyu gericiliğin hüküm sürdüğü bir dönemde bu, açıkça "devrimci maceracılıktır".

12 Eylül'ün en karanlık günlerinde Devrimci Sol, Mahmut Dikler'i vurduğunda hiç bir gazete bunu yazmadı. Büyük bir sessizlik içindeki yığınlarda bu eyleminin sempatisi olmuşsa bile bu tam da devrimci maceracılığın karakterine uygun olarak, yığınları pasiflikten kurtarmada bir etken halini alamadı. Tıpkı Balmaşov'un Spiyagin'i vurması gibi... Yine de, bu eylemin devrimi zayıflattığını kim iddia edebilir? Sadece bu tür eylemlerin, yığınların içinde buldukları büyük sessizlik yüzünden, bu sessizliği görenen bir sürede bozacakları ihtimalinin bulunmadığı bir ortamda, beklenen etkiyi yaratmayacağını, güçlerin ve enerjinin boşa harcanması olduğunu söyleyebiliriz. Devrimci maceracılık söylemini dilinden düşürmeyenler ve bu tavırlarını Lenin'e dayandıranlar şunu bilmelidirler ki; Lenin Narodniklerin dev-

rimci mirasını ve ruhunu över, fakat onların marksizme dayanmayan, kitle çizgisini temel almayan bakışlarını sertçe eleştirir. Güçlerin ve enerjinin boşa harcanmasıdır burada söz konusu olan, yoksa devrime karşı durmak değil.

Yine de bugün devrimci maceracılık eksenini izleyenler bulunuyor. Ne ki, bu savaşı tukaka ilan etmek, devrime zarar verir. Çünkü artık bu bir zamanlar maceracılık olan eylem biçimleri, tarihsel anlam ve işlevleriyle maceracı olmaktan çıktı. Bugün şu veya bu örgüt değilse, halkın herhangi bir tabakasından kişiler, suikast, sabotaj vb. eylemlere kendiliğinden girişeler, bu gerçekten çok ciddi bir gelişim olarak değerlendirilir. Ve biz, bu gelişimin gerçekten gündemde olduğunu ve Gebze ve Aras Kargo eylemleriyle şimdiden hayata geçtiğini görüyoruz. Peki, bunu şu veya bu devrimci grup yapınca, neden maceracılık olsun?

Geldiğimiz aşamada maceracılığın tehlike olarak ortadan kalktığını söylemiyoruz. Sadece artık, biçimi değişmiştir, diyoruz. Şimdi macera, marksizmin, ayaklanmaya gerçekten girişmek için öne sürdüğü koşullar oluşturulmadan öncü sınıfla ayaklanmaya girişmektir. Kararsızların çokluğu ve reformizmin etkisi bunu şimdilik macera haline getirir.

Tarih bir kez daha öğretiyor. 17 Ekim ayaklanmasının hemen öncesinde ayaklanmaya karşı çıkan ve liberal mızızlanmalar eşliğinde buna gerekçeler bulmaya çalışan Zinoviev ve Kamanev'e şu cevabı yazıyor Lenin:

"Kendini burjuvazinin saldırdığı korkuya kapıranlar, elbette ki her şeyi ve her olayı sarıya boyanmış görürler. Önce marksist ölçütün yerine aydın izlenimci bir ölçüt koymakla başlanır, sonra bütün ülkedeki ve uluslararası konjonktürdeki sınıf üzerine öznel izlenimler alınır, ama parti çizgisinin siyasal sağlamlığının, değişmezliğinin de bu siyasal durumu, özellikle devrimin kritik anlarında belirleyen bir etken olduğunu tam zamanında unuttur elbet." (Nisan Tezleri ve Ekim Devrimi)

Bu, partiye büyük emeği geçmiş iki eski Bolşevik'in liberal mızızlanmaları gerçekten trajiktir. Ve yıllar sonra aynı mızızlanmaları duyduğumuzda, tarihin acımasız çarkını işleteceğini ve bu mızızlanmaları komediye dönüştüreceğini biliyoruz. Yeter ki, aynı tarih, devrimcileri, -reformizmin yaptığı gibi maceracılıkla değil- devrimci ruh ve enerjideki yetersizlikle suçlamasın.

Setenay BERDAN

PERİNÇEK ve "SOSYALİSTLERİMİZ"

Türkiye ve K. Kürdistan halkları çok önemli bir tarihsel dönemi yaşamaktalar. Yaşanan bu tarihsel dönemin önemi; Türkiye ve K. Kürdistan halklarının sınıfsız-sömürsüz topluma ulaşmasının ilk adımı olacak olan DHD'nin öngününün yaşanıyor olmasındadır. Bu dönemin önemi, 12 Eylül askeri faşist darbeyle gerileyen devrim mücadelesinin, 1988'den itibaren başlayarak hızla yükselip yeniden iç savaş boyutlarına kadar ulaşmış olmasındadır.

Hiç kuşku yok ki böylesi bir dönemde devrimcilerin hele hele proletaryanın öncüsü olma iddiasındaki devrimcilerin her zamankinden daha fazla kafa niteliğine sahip olmaları gerekir. Neyi niçin istediğini ve yaptığını bilmenin hedefe ulaşmak için kimlerle birlikte yürüteceğini ittifaklar kuracağını bilmenin proleter devrimciler için taşıdığı hayati önem, Gazi ayaklanması gibi ayaklanmaların yaşandığı ve daha büyük Gazilere gebe olunan bu dönemde bin kat daha artar.

Sınıf savaşının alabildiğine kızgınlaştığı, toplumun devrim ve karşı devrim cephesi olarak hızlı bir şekilde saflaştığı iç savaş dönemlerinde üretilecek yanlış politikaların devrimi sekteye uğrattığı hatta yenilgilerin hazırlayıcısı olduğu da, gerek Türkiye ve Kürdistan gerekse dünya devrim tarihinden çok iyi bilinmektedir. Bundan dolayı pragmatizmden uzak, tutarlı ve kararlı tek sınıf olan proletarya ve onun partisi komünist partinin politik önderliği iç savaş ortamlarında daha bir önem kazanır. Hele hele Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşadığımız yani genel geçerli tespitlerin dahi çok rahatlıkla göz ardı edilebildiği, bir gün önce söylenenlerin ertesi gün unutulduğu/unutulmak istendiği dolayısıyla da tutarsızlıkların tutarlı bir hal aldığı bu topraklarda yaşadığımız göz önüne alınırsa genel doğruları dahi hatırlatmanın nedenli önemli olduğu daha iyi anlaşılır.

Evet biz porteler devrimcilerin bir görevi de, küçük burjuvalar cenneti olan dolayısıyla da küçük burjuva siyasi yapılanmalarının yoğun olduğu bu topraklarda, halklarımıza ve işçi sınıfına bu çevrelerin içine düştükleri tutarsızlıkları göstermek ve mümkün ol-

duğunca da bu çevreleri devrimci çizgide tutmaktır. Bizi bu yazıyı yazmaya iten de üzerimizde hissettiğimiz bu görev sorumluluğudur. Sizi daha fazla meraklandırmadan meramımı daha doğrusu kendini proletaryanın öncüsü ilan eden sosyalistlerimizin başlarının şimdide neyle derde girdiğini söyleyeyim: PERİNÇEK'le.

Hani şu bildiğimiz Doğu Perinçek. 1970'lerden bu yana devrimcileri kendine baş düşman seçmiş, 12 Eylül ile birlikte gazetelerin devrimcilerin evlerinin resimlerini, krokilerini yayınlamak polisin arama zahmetine dahi girmeden nokta operasyonları yapmasını sağlamış ve yazmakla bitirilemeyecek daha bir çok karşı devrimci faaliyette bulunmuş olan Doğu Perinçek, Dergisi 2000'e Doğru ve Aydınlik'ta "nerden buldu bilinmez" MİT raporlarını yayınlamak bu muhterem zaatı, İP'in başkanı ve sosyalizm savunucusu" olan bu zaatı sosyalistlerimiz(!) siyasi yelpazede nereye koyacaklarını şaşırılmış durumdadır. Acaba Perinçek sosyalist midir? Acaba revizyonist midir? Oportünist midir? Yoksa karşı devrimci midir? Perinçek nedir?

aslında sorun oldukça basit görünmekte. Kafası net olanlar için gerçekten de çok basit bir soru. Bir devrimciyi polise ihbar eden, MİT'le ilişkisi olan, vatanın(!) bölünmez bütünlüğünü savunan bir insan olsa olsa karşı-devrimci olabilir. Ve bu insanın çizgisi de karşı-devrimci çizgiden başka bir şey olamaz. Perinçek ve tayfası karşı-devrimcidir. Onun partisi de karşı-devrimci bir partidir. Nasıl iki kere ikinin dört olduğu tartışma götürmeyecek kadar açık ve kesinse, Perinçek ve çetesinin karşı-devrimci olduğu da proleter devrimciler için tartışma götürmeyecek kadar nettir. Peki ama kendini proletaryanın öncüsü ilan eden sosyalistlerimiz içinde bu kadar net midir?

Devrimci sosyalist gazete Atılım'ın 20. sayısının arka kapağına 'karşı-devrimci Aydınlik yine görevinin başında' diye başlık atmış. Bu başlık altında Aydınlik geleneğinin 12 Eylül öncesinde katlettiği insanlardan, ihbar ettiği insanlardan, 12 Eylül'den sonra 1989'da katlettiği MLKP-K onur üyesinden, 1995'te İTÜ'de bıçakladığı iki öğrenciden ve daha bir çok suçundan bahsedildikten sonra bakın ne deniliyor.

"... Aydınlik-İP özünde karşı devrimcidir, düzenin bekasını savunur, sosyalistliği, solculuğu sadece söylem düzeyindedir. Bu güne kadar işledikleri suçları unutulmamıştır. Onların işçi ve emekçi saflarına katacakları 'demokrasi' güçleri yoktur. Onların varlığı

sol saflardaki hançer yarasıdır..."

Yine aynı sosyalist gazetenin 25. sayısının yine arka kapağındaki "Gazi direnişi, devletin uşağı Aydınlık ve Söz Gazetesi" başlıklı yazıda bakın ne deniliyor:

"... Karşı devrimci güruhun İP'in elebaşı ve düzenin tescilli uşağı Doğu Perinçek..." birbaşka paragrafta, "... bu karşı devrimci çete, hangi tarihsel koşullar altında olursa olsun ne zaman ki devrimle karşı devrim güçleri karşılıklı olarak sert ve çetin çatışmalara girmiş ve devrim güçleri bu çatışmalarda kayıplar vererek düşmana darbeler vurmuş ve ileri hamleler gerçekleştirmiş düzeni ve rejimi tehdit eden somut bir tehlike konumunu yakalamışsa hep böylesi kritik anlarda faşist Türk devletinin yanında bütün imkânlarıyla, devrimci kalkışmaya devrimci ve komünist harekete karşı cepheden savaş durmuş, her türlü ihbarcılığı yapmakta ve en küçük bir tereddüt göstermemiştir..."

Özellikle bu belirlemeler dikkate değerdir. Perinçek ve çetesinin karakterini ortaya koymuştur Atılım bu belirlemeleriyle. Nedir bunlar: "Hangi tarihsel kesitte olursa olsun faşist Türk devletinin yanında devrimcilere karşı her zaman savaş açması ve devrim saflarına katacakları demokrasi güçlerinin dahi olmaması." Güzel.

Elimize başka bir sosyalist dergiyi alıyoruz. Bu sefer ki aylık sosyalist teori ve politika dergisi Özgürlük Dünyası. ÖD Sayı 43'te de Atılım'da olduğu gibi Perinçek'in karşı-devrimci faaliyetleri alt alta sıralanıyor ve şöyle deniliyor:

"Kendini devrimci hatta marksist-leninist sayan bir politik çizgi için her türten tolerans sınırını aşan bir gericilik. Perinçek ve izleyicileri muhasebelerinde bütün karşı-devrimci faaliyetin gerekçesini..." (Sf. 57)

"... Doğu Perinçek'in teoriye yaklaşımının bizzat kendisinin ve partisinin bir savunucusu olduğunu, adı sosyalist olan partisinin marksizm-leninizmle bir ilgisi olmadığını ve Perinçek'in Stalin'i sosyalizmi aşarken Buharin'e döndüğünü yazının devamında sergileyeceğiz..." ve

"... Girdiğin bataklıkta yolun açık olsun bay Perinçek..." diyor Ö.D. yazıyı bitirirken.ç ÖD.'nin da Perinçek'le ilgili değerlendirmelerinden gözümüze ilk bakışta çarpanlarda bunlar.

Şimdiye kadar baktığımız sosyalist dergilerden Atılım ve Özgürlük Dünyası'nın Perinçek ve çetesine ile ilgili düşünceleri net gibi gözüküyor. En azından şimdi-

ye kadar yaptığımız alıntılardan böyle anlaşılıyor. Biz sosyalist dergileri taramaya devam edelim. Elimize bir başka dergiyi alıyoruz. On günlük işçi gazetesi Emekçinin Alinteri'nde yazılanlara bakmadan önce yoldaşlarının resmini ve açık kimliğini gazetesinde yayınlayarak polise ihbar eden Perinçek ve çetesine bu çevrenin uzun yıllardır karşı-devrimci dediğini hatırlatmak yerinde olur. Bu kısa hatırlatmayı yaptımıza göre artık E. Alinteri'nin 10 Nisan 1995 tarihli sayısına bakabiliriz. Alinteri'nin bu sayısında İSSP kurultayını değerlendiren bir yazı yer alıyor. Yazının gelişmeleri iyi takip eden biri tarafından kaleme aldığı ilk bakışta anlaşılıyor. Oradan aktarıyoruz.

I. Bölge: "... 23 Mart Perşembe günü yapılması gereken seçim toplantısı 'kurultay' gününden bir gün önce ertelenmişti. Toplantıya 4 Gerçek (ÖD bn.) okuru, 1 İP'li, 1 Atılım ve 1 Alinteri okuru katıldı. Bölge adına 4 konuşmacı seçilecekti. Atılım, İP ve Gerçek taraftarları aralarında önceden anlaşarak (abc) kimlerin konuşmacı olacağını belirlemişler..."

III. Bölge: Alinteri okuru kimlerin hangi sayıda katıldığını ve toplantıda yaşanan gariplikleri anlattıktan sonra, "... T. Tabakoğlu (İP başkanlık kurulu üyesi bn) fırsatı kaçırmadı. Atılımcıları kazanmaya bir manevraya girişti. 'Benim metnim işçi ağızıyla yazılmış

ama bazı eksik tarafları var. Seda (Atılımcı bn.) arkadaşın sıraladığı şu şu maddeleri eklersek çok daha iyi olur' deyince Atılımcılar çözüldü. Özünde İP'lilerin görüşlerini yansıtan metnin ortak metin olmasını kabullendiler... " diyor. ve üçüncü bölge ile ilgili olarak ta, İP'lilerle Atılım'cıların anlaşmakta olduklarında sonradan gelenlerin toplantıya sokulmadığından ve Atılım'cılarla İP'lilerin anlaşmasını kendi sesleriyle kaydettiklerini söylüyorlar.

IV. Bölge: "... Atılım, Gerçek ve İP taraftarları durumunu fırsat bilerek konuşmaları kendi aralarında paylaşmışlar" deniyor.

Alinteri'nden aktardığımız bu cümleler gerçekten çok ilginç. Perinçek'le ilgili yukarıda bizzat dergilerinden alıntılar yaparak siz okuyuculara gösterdiğimiz Gerçek, Atılım çevrelerinin tespitlerine hiç de uymayan bir pratik içinde oldukları görülüyor. Gerçi bir çok çevrenin teorileri ile pratikleri arasında bir çelişki olduğu aşikârdır. Zaten yazının başında Türkiye ve K. Kürdistan'ın küçük burjuvalar cenneti olduğunu belirtmiştik. Küçük burjuvalardan ise tutarlılık beklenemez. Bu bilindir. Ama karşı karşıya kaldığımız bu durum çok daha farklıdır. Karşı-devrimci denilen, bizzat kendilerinin karşı-devrimci dediği bir çevre ile ittifak yapmaları söz konusu Atılım, Ö.D. ve İP'in İSSP kurultayında açık bir ortak davranışları görülüyor. Evet Alinteri okurunun anlattıklarından bu sonuç çıkıyor. Olayları anlatan okurun ise gelişmeleri çok iyi takip ettiğinin anlaşıldığını baştan söylediysek de bu kadar ciddi bir durum karşısında biz yinede ihtiyatlı davranmayı kendimize görev bilip İSSP kurultayında olup bitenlere ilişkin Alinteri'nin anlattıklarını başka bir dergi ile karşılaştıralım.

Kızıl Bayrak sayı 20, sayfa 16,17'de kurultay değerlendiriyor.

"... İP, Ö.Dünyası sosyal reformistlerinin alt kademede sendika bürokratlarıyla birliği ve Atılım çevresinin bu ittifaka verdiği 'utangaç' destek...", "... Kurultay günü geldiğinde görüldü ki İP- Ö.D.-Platform sendikalarından oluşma reformist sendikalist ittifakın...", "... Atılım bir konuşma hakkı üzerinden reformist ittifakla (İP, ÖD, bn.) uzlaştı...", "... Devrimci demokrat cepheden (Atılım) reformist ittifaka bu desteğe rağmen..." vs. vs.

Kızıl Bayrak'ın ifadeleri de Alinteri'ni doğrular yönde. Alinteri ve Kızıl Bayrak'ta çıkan bu iddialardan sonra biz yine de ihtiyatı elden bırakmayıp, gözümüzü-kulağımızı Atılım'dan tarafa çevirdik. Atılım'ın bu konuya bir açıklık getireceğini umuyorduk.

Gerçi Atılım'ın 28. sayısında bu iddialarla ilgili bir yazı çıktı. Ama Alinteri ve Kızıl Bayrak'taki iddiaları ne kesin bir dille yalanlayan ne de savunan bir açıklama idi. Yapılan açıklamada gizli pazarlık iddiaları yalanlanıyor ve Alinteri okurlarının da İP'ten konuşmacı olmasına karşı çıkmadıkları söyleniyor. Ama 'biz bu karşı-devrimci çete ile bir anlaşma falan yapmadık. Bunlara hiçbir şekilde müsamaha göstermedik, İP'e karşı tavrı aldık' denilmiyor. Yapılan açıklamadan 'tamam biz İP'lilerin olmasına sesimizi çıkarmadık ama siz de çıkarmadınız' sonucu çıkmakta.

Özgürlük Dünyası'nın ve Atılım'ın İP'le yaptıkları bu ittifak veya İP'e karşı bu tavırsız kalışları aslında bir şeyin belirtisidir. Bu çevreler ya karşı-devrimci denenin ne demek olduğunu bilmiyorlar ya da Perinçek ve tayfasına karşı devrimci demelerine rağmen aslında kafaları net değil. Birinci olasılık mümkün değil. Her devrimci demokrat karşı-devrimciliğin ne olduğunu gayet iyi bilir. Karşı-devrimcilerle ittifak yapmayı bırakın onlarla aynı platformlarda bir araya da hi gelinmeyeceğini, bulunan alanlardan atılmaları gerektiği gayet iyi bilindir. Bu nedenle ikinci olasılık daha ağır basıyor. Yani bu çevrelerin (ne yazık ki sadece bu çevrelerin değil, Alinteri de dahil birçok çevrenin) kafasında Perinçek'in karşı devrimciliği muğlak. Perinçek ve çetesi hakkında söyledikleri "Buharincidir", "solda hançer yarasıdır", "bataklığa girmiştir", "devrime katacağı demokrasi gücü dahi yoktur", "hep devletten yana olmuştur" vb. söylemler ise kuru ajitasyondan daha ileri bir anlam ifade etmiyor. Eğer ajitasyondan daha ileri bir anlamı olsaydı bu sözlerin, Perinçek'le ittifak kurmayı bırakın bu serseri sürüsünü kurultay salonundan içeri dahi sokmamaları gerekmez miydi?. Kuşkusuz böyle yapılması gerekirdi. Böyle yapılırdı da, kafalar net olsaydı. Kafaların net olmadığını, söylenenlerin kuru ajitasyondan ileri bir şey olmadığı sadece İSSP kurultayında yaşananlardan anlaşılıyor. Kurultay salonunda yaşananlar sadece bir sonuçtur bizce. Meselenin asıl kaynağını teorilerde aramak gerek. Az önce ifade ettiğim gibi Perinçek'le ilgili kafa karışıklığı çok geniş bir çevrede mevcuttur. Alinteri, Kızıl Bayrak, Atılım, Özgürlük Dünyası, Özgür Gelecek, Partizanın Sesi vb. Perinçek hakkında ki karışıklığını 92 GOP mitinginde görmüş ve belirtmiştik. Daha o zamandan özellikle reformist çevrelerin Perinçek'le ittifaka girmenin yolunu açtıklarını söylemiştik. Ve şimdi o zamandan yaptığımız belirlemelerin doğruluğunu yaşayarak görüyoruz.

Son olarak İSSP Kurultay'ında yaşananlarla ilgili olarak Atılım ve Özgürlük Dünyası'na verip verişti- ren keskin görünmeye çalışan Alinteri çevresinin Aydın- ılık'la ilgili yaklaşımlarına bakalım.

Alinteri Gazetesi'ni çıkaran çevre tarafında çıkarı- lan iki aylık sosyalist teori dergisi olan Devrimci Prole- tarya'nın 36. sayısına bakıyoruz.

Sayfa 14; "... Aydınlik/İP çevresi iflah olmaz yasal- cılığın Türkiye'deki tek temsilcisi değildir" diyor ve "... Aydınlik'in yanı sıra eski TİP, SDP, TKP,... 12 Ey- lül sonrası DEV-YOL, Kurtuluş ve TKEP"inde yasal- cılığın devamcısı olduğu söyleniyor.

Aydınlik/İP çetesi bu karşı-devrimci grup "iflah olmaz yasal- cılığın Türkiye'deki temsilcisi imiş Devrim- ci Proletarya'ya göre karşı-devrimci bir çeteyi "yasal- cılığa" örnek vermek doğru bir yaklaşım mıdır? TKEP, TDKP içine girdikleri yasallaşma sürecinde kendilerine bu karşı devrimci yapılanmayı mı örnek alıyorlar? Tabii ki bu mümkündür. Ama bu bir varsay- ımdan öteye gitmez. Marksistler ise dedikodudan başka bir şey olmayacak bu varsayımlarda bulun- mazlar. Burada benzetmelerde bir hata yapılıyor di- ye itiraz gelebilir. Evet doğrudur. D. Proletarya yan- lış bir benzetme yapıyor. Bu çevrelere (TKEP, TDKP, DY) pek ala da Nihat Sargın veya Avrupa sos- yal demokrat partileri ilham kaynağı olmuş olabilir. Zaten bu partilerin yönelimleri de oraya doğrudur. Ama Perinçek'in ilham kaynağı olacağı düşünüle- mez. Karşı-devrimci bir örgüt ancak karşı-devrimci ol- ma yoluna girmiş olan örgütlere ilham kaynağı olabi- lir. D. Proletarya'yı okumaya devam edelim.

Sayfa 22, "... Aydınlik/İP, eski TKP ve TİP köken- liler gibi istikrarlı oportünistler, Aybar ve SDP gibi benzeri teferruatlar üzerinde durmuyoruz..."

Aydınlik çetesi şimdi de istikrarlı oportünist oldu. Karşı-devrimcilikten oportünistliğe ilerledi Perinçek. İnsanın aklına DP'ye kendisi dışındaki siyasi çevrele- ri, örneğin Atılım, Ö.D.'ni nasıl görüyor diye sormak geliyor. Neyse biz okumaya devam edelim.

Sayfa 40, "... Aydınlik 'sosyalist' öncü parti edebi- yatını gerçekte tamamen kendi ekonomizmini re- formculuğunu gizlemek için kullanmaktadır...", "... yeni atılımcı E. Bayrağı büyük ağabeyliğini Aydın- ılık'ın yaptığı ekonomistler ailesinin dışında değildir. E. Bayrağında Aydınlik ve Ö.D.'nin kötü bir kopyası- nı bulabilirsiniz..."

Aydınlik çetesini şimdi de ekonomist/reformcu yaptı ve Atılım ile Ö. D.'yla yanı kefeye koyarak hep- sine birden ekonomist damgasını vurdu. Alinteri

Ö.D.'nin ve Atılım'ın ekonomist, reformist olup olma- dığını bir yana bırakırsak. D. Proletarya şunu netleş- tirmelidir. Karşı-devrimci dedikleri Perinçek'le Atılım ve Özgürlük Dünyası'nı aynı mı görüyorlar? Eğer öy- le görüyorlarsa niye İP ve bu çevrelere yönelik aynı nitelemelerde bulunuyorlar. Yoksa Perinçek'i kar- şı-devrimci görmüyorlar mı? Peki şöyle bir itirazda bulunabilirler mi? Biz onlara hem karşı-devrimci hem de ekonomist deriz. Hem reformist hem de kar- şı-devrimci deriz...

Ne yazık ki ne DP'nin ne de başka herhangi bir ki- şinin bunu söylemeye hakkı yoktur. Kavramların bel- li anlamları vardır. Ve kullanıldıklarında belli bir şey ifade edilmiş olunur. Ekonomist ile reformistlik veya oportünistlik başka bir şeydir, karşı-devrimcilik baş- ka bir şeydir.

Oysa Atılım, Alinteri, Özgürlük Dünyası ve daha birçok çevrelerin Perinçek için bazen karşı-devrimci bazen diğer tanımlamaları kullandıklarını sık sık görü- yoruz. Bir iki örneğini de verdik. Biz de soruyoruz:

Perinçek devrim uğruna mücadelenin yerine re- formistler uğruna mücadele mi yürütüyor. Yoksa Kürt halkının mücadelesinin nasıl yok edileceğine yönelik devlete danışmanlık mı yapıyor. Bizce ikincisi.

Perinçek işçilerin ekonomik liberallerin siyasi mü- cadele yürütmesini mi savunuyor. Yoksa Gazi ayak- lanması için provokasyon diyen TC ile aynı ağızdan mı konuşuyor. Bizce ikincisi.

Perinçek marksizmi açıktan, bütünüyle yadsıma- ya cesaret edemeyip marksizmin temel ilkelerini de- ğiştirmeye mi uğraşiyor, yoksa, açıktan her fırsatta, 12 Eylül mahkemelerinde olduğu gibi faşist TC'ye ne kadar sadık olduğunu mu söylüyor? Bizce ikinci- si.

Evet Perinçek ne reformları öne almış, ne ekono- mik mücadeleye endekslenmiş ne de marksizme tahribatlar yapan biri. Perinçek ve çetesi açıktan açı- ğa devletten yana olmuş, devleti yıkmaya kalkışanla- ra karşı TC ile omuz omuza savaşmıştır. O ve çetesi devrimi engellemek için ellerinden geleni yapmış ve bu uğurda kanlarının son damlasına kadar çalışma- ya yeminli bir karşı-devrimci gruptur.

Biz devrimcilerin, Leninistlerin bu çeteye karşı tavrı ise karşı-devrimcilere karşı olan tavrımızın aynısı olacaktır. Bulduğumuz alanlara almayacağız ve ye- ri geldiğinde şiddetimizi üzerlerinden eksik etmeyece- ğiz. Doğru tavır budur.

SİVAS KATLIAMINI UNUTMAYACAK HESABINI SORACAĞIZ!

Bundan iki yıl önce devlet tarafından gerici faşist güçlere yapılan Sivas katliamının yıl dönümü olan 2 Temmuz 1995 burjuvazinin tarihine, yenilgisinin günü olarak geçti.

Kadıköy belediyesi önünde saat 12 sıralarında toplanmaya başlayan kalabalık saat 13 sıralarında yürüyüşe geçti. Yürüyüşte birçok kitle örgütü ve siyasi çevrelerin pankartlarının yanı sıra Devrimci Emek, Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK) pankartları açıldı. Yürüyüş boyunca sık sık "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "13 Mart Yaşıyor, 13 MART GKB Savaşıyor", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emegün Olacak", "Sivas'ın Katili Faşist TC Devleti", "Faşist TC Devletini Yıkacağız" sloganları atıldı. Yürüyüş sırasında atılan "Ya Devrim Ya Ölüm!" sloganı yol kenarında bulunan insanlar tarafından coşkuyla alkışlandı. MHP il binasının taşlanmaya başlaması üzerine ilk müdahale kendisine "Yeniden DEV-YOL" ismini veren uzlaşmacı reformist çevreden geldi ve faşist yuvasının taşlanmasını provo-

kasyon olarak niteledi. Ancak bu gibi reformist kaygılar bizi yapacağımız şeylerden alıkoyamazdı. Koymadı da.... Bunun üzerine öndeki bu grup çareyi arayı açarak bizden uzaklaşmakta buldu. Miting alanının girişine gelindiğinde yapılan aramaya tavır konulunca arkamızda bulunan Esenler Kültür Merkezi pankartına saldıran polis Devrimci Emek ve DETAK kortejindekilerin saldırıya karşı koyması üzerine DETAK pankartına da müdahale etmek istedi ise de gereken cevabı aldı. İlk anda DETAK pankartını almak isteyen polis herhalde birden bire kafasına yediği pankart sopaları ile sarsılmış olacak ki pankartı alamadı. Bu sırada polisle yaşanan çatışma polisin taş yağmuruna tutulması, parçaladığımız pankart sopalarıyla saldırılarımız ve suratlarında patlayan pet şişeleri dahil elimize ne geçtiyse polisin aramayı kaldırarak kasklarını ve kalkanlarının düşürerek kaçması ile son buldu. Bu çatışmanın ilginç bir özelliği ise polisin saldırısı üzerine polisle çatışan kitleye polisten çok mitingi tertipleyen Pir Sultan Abdal derneklerinin müdahalesi ve polis-

le çatışan yoldaşlarımıza fiili müdahaleye varan hareketleri oldu. Çatışma sırasında yaşanan ve ilginç bir yan ise biz bizler polis saldırısına karşı taş ve sopalarla çatışırken kitleliliğini göstermek amacı ile orada bulunduğunu "provokasyon yaratmaya mı geldiniz" diyerek gösteren önümüzde bulunan ve polisin tam tersi tarafa doğru süratle kaçan MHP'nin taşlanmasını önlemeye çalışan grup idi. Bizler polisle çatışırken reformistler ve devrimciler arasındaki ayırım bu göstergelerle iyice su yüzüne çıktı. Birileri kaçarken birileri de hiçbir şeye karışmayarak Provokasyona(!) ortak olmamış oldular.

Arkamızda bulunan ve TKP-ML-TİKKO pankartı altında yürüyen grup biz polisle çatışırken durdular ve çatışmanın bitmesini bekleyerek bizim polisin arkasından taş atmamızı, yapmayın sözleri ile engellemeye çalıştılar. Polisin aramayı kaldırarak kaçmasının ardından kitle "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Sivas'ın Hesabını Soracağız" sloganları ile toplanarak miting alanına doğru yürüyüşe geçildi. O sırada yol kenarında bulunan bir grup çevik kuvvet polisi de atılan taşlarla öfkemizden nasibini alarak geri çekilmek zorunda kaldı. Miting alanına girdiğimizde polisin kafasında parçalanan pankart sopalarmız yerine arkadaşlarımızın bulunduğu sopaları kullanarak pankartımızı coşkumuz onurumuzla ve öfkemizle daha yukarılara kaldırdık. Bu arada polis tarafından alınmak istenen DETAK pankartı parçalandı ise de Leninistler Sivas katliamının sorumlusu faşist devletin faşist polisinden bunun hesabını sordular.

LENİNİSTLER

DHKC SAVAŞÇISI SİBEL YALÇIN'IN CENAZE TÖRENİ BARİKATLAR VE GÖSTERİLERLE ANTI-FAŞİST BİR EYLEME DÖNÜŞTÜ

Devrimci bir eylem sonrası girdiği silahlı çatışmada vurularak ölümsüzler kervanına adını yazdıran Sibel Yalçın isimli DHKC savaşçısının cenazesi ancak bir hafta süren bir direnişten sonra ailesi tarafından alınarak Alibeyköy mezarlığına gömüldü.

Sibel Yalçın katledildikten sonra İstanbul Emniyet Müdürü olan devrimci düşmanı ve katili Nejdet Menzir ve diğer yetkililer yaptıkları açıklamalarda Sibel Yalçın gibi devrimcilerin halktan kopuk olduğunu, halk tarafından sahiplenilmeyeceğini basın yayın organlarında demagoji yaparak yaymaya çalıştılar.

Ancak gerek ailesinin gerekse halkın Sibel Yalçın'ı hemen sahiplenmesi Menzir'in demagojisinin geri tepmesine yol açtı. Bunun üzerine Menzir, gemi iyice azıya aldığı göstermek için Sibel'in ailesine ve onu sahiplenen tüm insanlara rağmen Sibel Yalçın'ın cenazesinin kimsesizler mezarlığından başka bir yere gömülmesine izin verilmeyeceğini açıkladı. TC'nin yasalarına göre ailesi cenazesini istediği yere gömebilir. Aile baştan itibaren Gazi Mahallesi ya da Alibeyköy mezarlıklarını istedi. Ancak bu istekleri güvenliğin sağlanamayacağı gerekçesi ile reddedildi.

Kimin güvenliği!.. Şuna "biz Gazi Mahallesi'nde ya da Alibeyköy'de isyan ateşini yakan emekçi halkın öfkesinden, barikatlarda, sokak savaşlarında can veren yiğit insanlardan korkuyoruz, kendi güvenliğimizisayamayacağımızdan korkuyoruz" desenize.

Bunun üzerine cenazeyi almak için yapılan eylemler, bunlara gösterilen yoğun ilgi katılım ve tüm devrimci yapıların çeşitli eylem biçimleri üzerinde birlikte hareket etmeye başlaması, mücadele birliğinin örülmesi devleti korkutan başlıca unsurlardan birisi oldu.

Sibel Yalçın'ın evinin önünde başlayan oturma eylemi, pankartların açıldığı sloganların atıldığı barikatlara dönüştü. Hazırlanan mo-

lotoflar, evlerden getirilen tüpler ve göremediğimiz ancak çevreyi sarmış olduğu haberleri gelen, korkularından barikatlara yanaşmayan polisler cenazenin ilginç görüntüleri idi. İlk gün aileyi desteklemek için Adli Tıp önüne giden Leninist'ler ikinci gün barikat başında pankartları, sopaları, sloganları ile devrimci dayanışmaya iyi bir örnek oluşturuyorlardı. Gece boyunca barikat başında disiplinli bir şekilde tutulan nöbetler, çekilen halaylar, Gazi Mahallesi barikat geleneğinin ve isyan ateşinin Yenibosna'ya taşınmasının olumlu görüntüleri idi.

Cenazenin Alibeyköy mezarlığına gömülmesine izin verildiği haberi geldi. Bunun üzerine Leninistler cenaze hazırlıklarını yapmak için barikatlarından ayrılırken "**Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİSTİ!**", "**Yaşasın Devrimci Dayanışma!**" sloganları atıyorlardı. Cenaze günü geldiğinde, polis Alibeyköy'de yoğun bir yığınak yapıyordu. Gelen tüm arabalar aranıyor, insanlar gözaltına alınıyordu. Bu arada Devrimci Emek muhabiri Servet Gülsün üzerinde bulunan Devrimci Emek pankartı ile gözaltına alındı. Gözaltına alındığı Alibeyköy karakolunda kaldığı süre içinde dayak yediği bildirildi. Cenaze tüm engellemelere rağmen coşku içinde geçti. Cemevi-

nin bahçesinde toplanan 5000 kişilik kitle pankartları ile yürüttü bir çok sol örgütün yanı sıra proleterya partisi TKEP/LENİNİST, Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DETAK) pankart açtılar. Bunun yanında saldırıların yoğunlaştığı bu günlerde mücadele aracını gösteren "**Faşizme Karşı Silah Basına!**" sloganı yazılı pankart taşınan pankartlar arasında idi. Yürüyüş başlamadan önce Sibel Yalçın'ın girdiği evi gösteren faşistin cezalandırıldığı haberi kitlelerin coşkusunu yükseltirken polislerin biraz daha geri çekilmesine yol açtı. Yürüyüş boyunca, "**Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür!**" "**Katillerden Hesap Sorduk, Soracağız!**", "**Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİSTİ!**" sloganları atıldı. Yürüyüş sonunda Alibeyköy mezarlığına defnedilen Sibel Yalçın sloganlar, marşlar ve devrim andının içilmesi ile uğurlandı. Cenaze dönüşünde dağılan kitleye saldıran polis çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

Korkuyorlar, korkuları halkın bir kibrit çakımı öfkesinden, gücünden. Biz her ölümüzle güneşe bir adım daha yaklaşıyoruz. İşte Gazi, İşte İkitelli, 1 Mayıs, Okmeydanı, Yenibosna, işte Sivas Mitingi.

Ya Devrim Ya Ölüm, şiarımız sonlarını hazırlıyor.

LENİNİSTLER

EYLEM UMUDU

Pratik her zaman devrimci teoride baş rolü oynamıştır. Devrimci düşünür Marx'ın "asıl mesele" olarak gördüğü dünyanın devrimci dönüşümü tamamen pratik bir meseledir. Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz sözünün yeri bu çerçevede nasıl anlaşılmalı. Bu sözün anlamı, proletarya, doğaya ve toplumu açıklama yöntemi ve dünya görüşü olmadan; amaçlar ve ilkeler ortaya konmadan, parti ve devrim örgütlenmesine girilemez. Çünkü, parti ve devrim ve iktidar araçtır; amaç sınıfları ortadan kaldırmaktır. Amaç açıklanmadan, araçlar devrimci işlevini yerine getiremez. Nedir ki, pratikten soyutlanmış bir teorinin doğruluğu ya da yanlışlığı üstüne söz söylemek safсата olur. Bu anlamda, pratik her tür teorinin ölçüdür. Bir kişinin ya da partinin söylediklerine değil; yaptıklarına bakmak gerekir sözünü bu biçimde anlamak gerekiyor. Dünyayı değiştirmeyi; sınıfları ortadan kaldırmayı amaçlayan bir teori devrimci teori olamaz. Devrimci teori, devrimci pratik içindir.

Kapitalizmin toplumsal koşulları, kendi yıkılış öğelerini, kendi bağrında yarattı, geliştirdi ve olgunlaştırdı. Bu öğelerin en devrimcisi olan proleter sınıf ve devrimci öncü, pratiğin içinden; tüm mücadele biçimlerine hazır durumda; tüm eylemlerin en geniş kapsamlısı ya da en üst düzeyde eylem olan devrimin fırtına öncesi sessizliğini yaşıyor. Fırtına öncesi sessizlik, pasiflik ya da durağanlık anlamına gelmiyor; ağacı kökünden sökecek olan fırtınayı hazırlamak anlamına geliyor.

Kapitalizm kendini tüketiyor. Çelişkiler, çatışmalar, bunalım burjuvazinin yakasını bırakmıyor. Burjuva sınıf, toplumu, ne eskisi gibi yönetebiliyor; ne de yönetebilecek yeni yöntemler ortaya koyabiliyor. Devrimci sınıf olarak proletarya, eyleme yöneldikçe, kurtuluş umudu daha da güçleniyorken; burjuvazi son umutsuz operasyonlara yöneliyor. Proletarya için eylem umudun anasıdır; burjuvazi için umutsuzluk giriştiği her türden karşı-devrimci eylemin adıdır. Düzeni sağlamak için faşizmin başvurduğu terör, beraberinde devrimci kitle terörünü getirdi. Kapitalist düzen, devrimci kitle eylemleriyle sarsılıyor. Sermaye ve devlet terör, vahşet, açık ya da gizli infazlarla ayakta durabilir durumdadır; yani umutsuz haldedir. Ne ki burjuvazinin en umutsuz anda bile, yıkımdan kurtulabileceğini, yeni koşullara ayak uydurabileceğini biliyoruz. Burjuva egemenliğe, bunalım döneminde son vermeden; diğer dönemlerde hiç son veremeyiz. Sermaye egemenliğine son verecek tüm nesnel koşullar mevcuttur. Burada her şey, emekçi sınıfların devrimci eylemine, yani umudumuzun anası olan silahlı halk ayaklanmasına bağlıdır. Bugünkü durum henüz silahlı bir halk ayaklanması düzeyinde değilse de; olan şey, sessiz ya da gizli ayaklanmadır.

Olaylar arka arkaya geliyor, iç içe geçiyor ve çok süratli olarak akıp gidiyor. Gelişmeler hızlı, olaylar yoğun, akış çok süratli. Son 4-5 yıl değil; bir iki yıl içinde ne çok olay yaşandı. Dolu dolu geçen bir yıl, ay hatta gün, normal dönemlerdeki on yıllara bedeldir. Daha önceleri on yılda olan olaylar şimdi bir kaç ay içinde, bazen bir-iki gün içinde oluyor. Kürt halkının yanında Türkiye halkları da ayakta; her gün yeni bir eylem biçimi doğuyor; her gün yeni bir çatışma meydana geliyor. Son dönemde meydana gelen eylemleri ve eylemcileri hem niceliksel olarak toplayalım; hem de niteliksel olarak... Sonuçta kitle tavrında ve bilincinde önemli bir değişiklik olduğu görülecektir. Bu büyük değişiklikleri göremeyenler, olacak olan daha büyük olayları göremezler. İşçi sınıfı, emekçiler, devrimciler, Kürt halkı, Alevi halkı, kısacası milyonlarca insan ayakta. Beyler! Bu bir sessiz ayaklanmadır, bu bir gizli ayaklanmadır.

Başka bir çelişki, ileri gitmek isteyen emekçi kitlelerle, mücadelenin önünde engel olan, gericileşen reformist liderler arasında yaşanıyor. Solun reformist liderlerine göre, koşullar devrim için henüz uygun değildir; dolayısıyla devrimci yöntemlerden uzak kalmak gerekiyor. Oysa ki ortam başka bir zeminde yürüyor. Nesnel koşullar devrimci kitleler ayakta, olaylar devrimci yönde gelişim gösteriyor. O halde, durumun devrimci olmadığını söyleyen reformist sol ashında devrimci anlayıştan ve yetenekten yoksun durumdadır. Devrimci kitle hareketi ile geri liderler arasındaki paradoks uzun süre devam ede-

UN ANASIDIR *

mez; çatışma belli bir noktada çözümlenecektir. Ya devrimci kitle her tür reformist-sendikalist engeli aşip ileri gidecektir; ya da, reformist liderler, kitleyi geri çekeceklerdir. Kamu emekçilerini Ankara Haziran Eylemleri neyi gösterdi? Emekçiler önlerindeki uzlaşmacı sendika liderlerini aşamadığı için; sendika liderleri eyleme sonuç almadan son verdiler, eylemi ve eylemcileri geri çekmeye çalıştılar. Eylem içinde, eylemcilerle, gerici sendikal önderler arasında çatışma çıkmasına, devrimcilerin direnmesine rağmen, geniş kitle sonuçsuz eylemlere yöneltildi. Hükümeti sarsma hatta yıkma olanakları varken, bu olanakları kullanılmadı. Eylemler yeni bir kalkışa kadar son buldu.

Olayların ortak özelliği, burjuva düzenden ve burjuva diktatörlükten kaynaklanıyor olmasıdır. Zaten, emekçiler bunun böyle olduğunu kavramaya başladılar. Çelişkilerin, çatışmaların kaynağının kapitalist sistem olduğunu anlamaları emekçi sınıflar için büyük bir gelişmedir. Bugüne kadar, emekçi sınıflar, olayları bütünlük içinde ve karşılıklı bağlantı ve ilişki içinde değil de; birbirinden ayrı ve yalıtık olarak görüyorlardı. Bu da, burjuva egemenliğe karşı devrimci mücadelenin verilmesine engel oluşturuyordu. Devletin buradaki rolü de ancak zamanla kavrandı. Bir kere daha emekçiler yaşayarak, olayların öğretici etkisi ile öğreniyorlar. Son dönemlerde yayınlaşmaya başlayan "işçi ve emekçilerin mücadele birliği" anlayışı, emekçilerin kurtuluşu tüm ezilen ve sömürülenlerin ortak sorunu olarak görmeye başladıklarını gösteriyor. Faşist devleti ise artık her olayda görüyorlar, baskıyı çıplak bedenlerinde hissediyorlar. Faşizme ve sermayeye karşı mücadele kitlesel nitelik kazandı.

Olaylar ve eylemciler karşılıklı etkileşim içindedir. Gazi halk ayaklanması giderek neredeyse süreklilik gösteriyor. İstanbul'un birçok emekçi semti sık sık sokağa çıkar oldu. Her sokağa çıkış devlet güçleri ile çatışma biçiminde sonuçlanıyor. Her çatışma ise beraberinde, başka alanlara sıçrayan yeni çatışmaları getiriyor. Devlet, eylemci emekçileri baskı altına aldıkça; kendi elleriyle, eylemleri başka alanlara yaymış oluyor. Böylece onbinlerce emekçi devletle çatışma içinde yer alıyor. Gazi mahallesi ile başlayan ayaklanma zinciri, yeni halkalara sıçrayarak uzun bir zincire dönüştü. Gazi ilk halka oldu; kesinlikle son halka olmayacaktır. Ayaklanmayı yalnızca Gazi ile sınırlı sananlar bir kere daha yanıldılar. Bundan sonra da yanılacakları kesindir. Çünkü, her eylem, yeni eylemleri doğuruyor; eylemler ise biriktikçe daha büyük eylemlere yol açacaktır. Olaylar kesin olarak devrimci yönde gelişiyor.

Silahlı eylemler yakın zamana kadar devrimci öncü güçlerin yöntemi iken; devrimcilerle sınırlı iken; bugün silahlı çatışma kitlelerin yöntemi haline geldi. Artık kitleler, savunmak amacıyla silahlanıyor. Kişisel amaçlarla yapılan silahlanma girişimleri, nitelik değiştirdi: devlete karşı silahlı direnmeye dönüştü. Şimdiye kadar devrim görmüş kitleler kesinlikle, bizim bugün karşı karşıya bulunduğumuz durumu yaşamışlardır. Kitlelerin yaşamında dönüm noktaları vardır. Bugün içinde bulunulan durum, işte böylesine bağrında büyük gelişmeler taşıyan önemli bir dönüm noktasındadır. Yalnızca düşünme yeteneğini yitirenler bunu göremezler. Ufukta, kopmakta olan fırtınanın toz bulutları yükseliyor.

Tam da bu noktada, her işçi, emekçi, köylü, devrimci ve her yoldaş komünist olayları karşılamak ve yön vermek için ne kadar hazırlıklı olduğunu son bir defa düşünmelidir. Olaylar ve zaman akıp gidiyor. Örgütlenme ve eylem kapasitemizi en yüksek düzeye çıkaralım. Hareket halindeki kitleleri etkileme ve sürüklenme gücümüzü en üst düzeye çıkaralım. Savaş her tarafa yayılıyor. Öncülük hakkını savaş alanlarında kazanacağız.

Olayların gelişim yönünü büyük bir öngörü ile önceden görenler eğer hazırlıklı olmazsa, başka kim hazır olur.

Umut eylemedir; eylem umudun anasıdır; umut ellerimizdedir.

*Neruda.

UZLAŞMACI SENDİKACILIĞIN SEFALETİ KIZILAY ÇÖZÜM: DEVRİMCİ EYLEM, DEVRİMCİ POLİTİKA

Ankara eylemi; kamu emekçilerinin sendikal mücadelesinin ulaştığı boyutun algılanması ve bu mücadele üzerine oynanan oyunların açıklığa kavuşması anlamında irdelenmesi gereken önemli bir olaydır.

Bu eylemi değerlendirirken, belirtilen iki boyutuyla ele almak sendikal mücadelenin geleceğini ve yönünü tespit etmede kamu emekçilerine bir fikir verecektir.

Kamu emekçileri bir taleple ortaya çıktılar. Bu talep "Grevli-Toplu sözleşmeli sendikal hak" talebiydi. Bu taleplerinin altını belki bilinçle doldurarak, ortaya çıkmadılar... Belki de bu taleplerin gerçekleşmesi için ortaya konması gereken mücadelenin boyutlarını başlangıçta kestirememişlerdi. Ancak yaşanan süreçte, talebin büyüklüğü ve mücadelenin ne kadar keskin olacağı kısa sürede kendini ortaya koydu. Kamu emekçileri bu süreçte kendilerini gözden geçirme, sistemi tekrar tekrar tahlil etme, dün körü körüne savundukları burjuva ideolojiyi sorgulama ve bu burjuva ideolojinin kurumsal ifadesi olan TC devletini tanıma şansına sahip oldular.

Bir diğer ifadeyle kamu emekçileri bilinçlenme sürecine girdiler. Aslında taleplerini bugün için elde edemeseler bile, burjuva ideolojiyle (Kema-

lizm) çatışma ve kendi sınıfsal ideolojileriyle tanışmaları bile büyük bir kazanımdır. Zaten bu kazanım değil midir ki, yüzbin kamu emekçisini, baskıya, cezaya, sürgüne, copla ve yargılanmalara rağmen Ankara'ya dökmüştür. Marx ve Engels'in bir çok defa belirttikleri gibi: "**Toplumsal bilinci belirleyen, toplumsal yaşamdır.**"

Kamu emekçileri son 9-10 yıllık mücadele sürecini yaşamamış olsalardı, bu kadar yüreklice ve cesaretle devlet makinesinin üzerine yürüyebilirler miydi? Elbette ki hayır...

Yürüdüler de ne oldu? diyebilirsiniz... Belki beklendiği gibi, belki özlemediği gibi, belki de sonuçları anlamında umulduğu gibi olmamış olabilir. Kamu emekçilerinin başarısızlığı biçiminde değil, toplumsal ve sınıfsal bilinçlenmenin yeterli düzeye henüz ulaşmadığı biçiminde değerlendirilmelidir bu. Tek neden bu mudur? Değil elbette ki... Bu sadece sınıfsal hedeflere ulaşmanın önündeki en büyük eksikliklerdir... Taleplere ulaşma (güncel ve düzen içi) mücadelesinin önündeki engeller daha farklıdır ve onları eksiklik olarak değil, bilinçli engellemeler olarak ileri ki bölümde irdeleneceğimize çalışacağız.

Kısaca Ankara eylemine nasıl ulaşıldığını, ortaya koyarsak, eylemi ve koşulları daha

somut değerlendirme olanağına kavuşuruz.

82 Anayasasının kaba, yasadışı asker mantığının yarattığı yasal boşluğu fiili sendikacılık hareketiyle doldurduğumuz günlerde, bizler Emekçi Öğretmenler olarak bir özel sayımızda (1992) "Sendika hakkını sendika kurarak, elde ettik. GREV hakkını da grev yaparak elde edeceğiz" demiştik. Bu perspektif yerli yerine oturdu, kamu emekçilerinin önünü açtı. 1993'ten başlayarak iş yavaşlatma ve iş bırakmalarla yaşam bulmaya başladı. 20 Aralık 1994 iş bırakma eylemi, tüm kamu emekçilerinin ortak eylemine dönüşünce, sistemi temellerinden sarstı.

Eylem öncesi tüm uyarılarımızda, "eylemi yapmak kadar, savunmakta önemlidir" dedik... Ama dinletemedik... Biz biliyorduk ki, işçi ve emekçi sınıfın sistemi hedef alan her saldırısından sonra, mutlaka bir karşı saldırı olur. Sınıf hareketi eylemdeki direngenliğini bu saldırıyı göğüslerken de gösterebilirse, eylem başarıya ulaşır, Buna rağmen eylem sonrası soruşturmalara, cezalara, sürgünlere karşı tavır alınmayınca sendikal mücadelede kitleler geri adım atmak durumunda bırakıldılar. Direnen ve yalnız bırakılan PTT emekçileri başarılı olmalarına rağmen yalnız bırakıl-

dıkları için, güdümlü yargı kararıyla sendikalarından oldular.

Öncelikle eğitim emekçileri cephesinde büyük moral kaybı ve haklı olarak yönetimlere güvensizlik gelişti. Örgütlülüğe güven bile sorgulanır oldu... Bizler bu güvensizliği ortadan kaldırmak, tüm zorlukların örgütlü ve direngen bir mücadeleyle aşılabileceğini kitlelere kavratmak için, sendika tabanında ki devrimci- demokrat ve sosyalistlere çağrıda bulunarak, devrimci bir oluşum yaratma tartışmalarını başlattık.... Buradaki tartışmalar "SINIF İNİSİYATİFİ" imzalı bir bildiriyle genel çağrıya dönüşerek çeperini genişletti... Devrimci Emek dergisinin 30. sayısında yayınlanan bildirinin amacı, reformizme ve sarı sendikacılığa karşı devrimci güç ve eylem birliğinin sağlanması, eylemlerdeki uzlaşmacı tavırları kırabilmektir...

"Bu vesile ile SINIF İNİSİYATİFİ tartışmalarına, devrimci sorumluluk duyan herkesi bir kere daha katılmaya davet ediyoruz..."

20 Aralık eylemine saldırıları geri püskürtmek, cezaları ve sürgünleri engellemek amacıyla 18 Mart'ta bir Ankara yürüyüşü, 20 Nisan'da da tekrar işbirlikçi eylemi kararı aldı sözde konfederasyon KÇSKK. Ancak 12-15 Mart Gazi ve 1 Mayıs mahallelerine yönelen faşist saldırılarla iç savaş boyutlanınca, KÇSKK yönetimi, utanç bildirisini ya-

yınlayarak, kabaran şoven damarlarıyla "Yurtseverlik" duyguları gereği Ankara yürüyüşünü iptal ettiler... Yetmedi, 20 Nisan işbirlikçi eylemini EĞİTİM-SEN resmen, bir çok sendikada gönülsüz uygulamayla eylemsizliğe dönüştürdüler... Gerekçe kitlelerin hazır olmayışymış, gibi gösterilmeğe çalışılsa da, çok geçmeden kokusu çıktı. Faşist TC'nin sınıfsal ve ulusal katliamlarına devam etme projelerine engel olmamayı amaçlamıştı KÇSKK... Bu zımnî anlaşmanın cevabı ise "duyarlı kamu emekçileri ve sendika yöneticilerine" İçişleri Bakanlığı'nın övgü dolu TEŞEKKÜR'ü oldu.

İçte ve dışta düşmanları ve başında «terör» gibi bir belası olan işveren devletlerinden, bir aferin koparmayı başarmıştı bizim sendikacılarımız...

İç savaşın sınır ötesindeki (Kuzey Irak) bölümü tamamlanıp, sıra mecliste ki göstermelik demokratikleşme yasalarını görüşmeğe gelince, yine

göstermelik bir eylem biçimi olan "oturma eylemi" kararı bir dizi (geri eylem olan) "basın açıklamaları" ile kamu oyununa duyuruldu. Kitlelerine değil de burjuva basına güvendikleri için, duyurular onlar aracılığı ile yapılıyor, sendika tabanında eyleme hazırlık yönünde hiçbir ciddi çalışma yapılmıyordu. Buna rağmen, yaşadığı süreçte canı yanmış olan kamu emekçileri, Grevsiz-toplu sözleşmesiz bir "memur sendika yasası"na engel olmak için akın akın Ankara yoluna düştüler. Çeşitli illerden çok sayıda kamu emekçisinin yol hazırlığı yaptığı istihbaratı İçişleri Bakanlığı'na ulaştınca, Güven Park'ta oturma eylemini perşembeden başlatan KÇSKK yürütmesini makamına çağırın (gerçi biz kendimiz ziyarete gittik deseler bile) bakan, aba altından sopa göstererek, Pazar akşamı eylemi bitirmelerini öğütlemişti... Dönem sözcüsü EĞİTİM-SEN genel başkanı Yıldırım Kaya, o görüşmeyi Güven Park'taki

kitleye çarpılarak aktarmak isteyince, kendisine, görüşmenin şahidi bir eğitim emekçisi, "kitleye yalan söyleme, doğruları anlat" dediğinde tüm TV kameraları önünde, "Bana mı inanacaksınız, bu PROVOKATÖR'e mi? diyecek kadar gerçek kimliğini ortaya koymuştur. Sendikal hareketin başladığı günden bu yana sendikal mücadeleye emek vermiş bir eğitim emekçisi, bir anda PROVOKATÖR ilan edilmişti.

Eğer genel başkan kullandığı bu sözcüğün anlamını bilmiyorsa «Politika ve Ekonomi-Politik Sözlüğü»'den aynen aktaralım:

PROVOKATÖR: (Latince-«kıskırtıcı, tahrikçi») - 1) Legal ya da illegal devrim örgütüne, onu bozguna uğratmak ya da polis için bilgi toplamak, örgüte yanıltıcı bilgi vermek, böylece onları polisin kapana düşürmek için sokulan gizli ajan; kıskırtıcı, tahrikçi, ajan-provokatör. 2) Kişilerin örgütçe devletin çıkarları aley-

hinde alçakça eylemlerde bulunan gizli kıskırtıcı; emperyalist ajanı; CIA ajanı.

Şimdi bu bilimsel tanıma göre, örgüte yanıltıcı bilgi vermek mi provokatörlüğe girer, yoksa yanıltıcı bilgi vereni açığa çıkarmak mı? Yorum okuyucuya ait olacaktır.

Cumartesi sabahı Ankara Hipodromda kortejlerini oluşturan KÇSKK üyesi kamu emekçileri, bayraklarıyla, pankartlarıyla, sloganlarıyla burjuvazinin yüreğine korku salmıştı... KÇSKK yöneticileri öylesine bir acz ve telaş içinde idiler ki, eylemin güvenliğini almak şöyle dursun bu kitleden kurtulmanın hesaplarını yapmaya başlamış olacaktı ki, kitleleri karşılamaya bile gelmemiş, hatta saatler sonra eylem alanına inmişlerdi. Kortejler Kızılay meydanına yerleşince ses cihazları susturuldu. Kitle kendi haline bırakılarak dağılması sağlandı... Oturma eylemine gelen kitlenin en az yarısı alanı terk ederek alışveriş ve beslenme derdine

düştü... Kitlenin ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik hiçbir ön hazırlık yapılmamıştı. Ama bir şeyin hazırlığı çok iyi yapılmıştı... Kitleyi olası bir polis saldırısına karşı korumak için güvenlik önlemleri hiç alınmazken, eyleme destek amacıyla alana gelmiş olan sosyalist basın susturulması için kolluk güçleri oluşturulmuştu... Kortejde yürürken başlatılan susturma saldırıları, alanda pankartlara saldırıya dönüştü...

Özellikle Devrimci Emek pankartını indirebilmek için ses cihazları faaliyete geçirilerek mikrofondan devrimciler polise hedef gösterildi.

Eylem boyunca ülke kamu oyunu bilgilendirmek için kör-sağır ve dilsizi oynayan burjuva basına mikrofondan teessürlerini bildiren Yıldırım Kaya ve şürekâsı, emek cephesinin gözü-kulağı ve dili olan sosyalist basını susturarak, burjuvazinin gözüne girme çabasından hiç vazgeçmediler.

Ama unuttukları bir şey vardı. Topuyla, tüfeğiyle, itiyile, MİT'iyile, yasakları ve yasalarıyla faşist TC devletinin susturmayı başaramadığı Devrimci Emek dergisi'ni de diğer sosyalist basını da kendilerinin susturmaya hiç ama hiç güçlerinin yetmeyeceği idi. Ve nitekim tüm çabalara rağmen susturamadıkları gibi, Devrimci Emek pankartını indiremediler.

İndiremezlerdi, çünkü bu pankart daha eylem başlama-

dan önce hükümetle uzlaşan, faşist hükümetin bakanlarına "bölücü" örgütleri aralarına almayacakları güvencesi veren Yıldırım Kaya ve diğer KÇSKK yöneticilerine olduğu kadar, uzlaşma içinde oldukları faşist hükümete ve devlete karşı da bir direnişin sembolüydü. İki gün boyunca pankartı indirmeye çalışan KÇSKK yöneticileri, bir süre etraflarına toplayıp geldiklerini "görevli" kolluğu olan geri bilinçli kamu emekçilerini de üzerimize gönderemez hale geldiler. Çünkü bu emekçiler kendilerini devrimcilerin üzerine gönderenlerin bu isteğini reddetmeye başladılar. Bizi polise ihbar kararı alan Yıldırım Kaya bir kez daha yenildi, çünkü onun bu ihbarcılık kararını KÇSKK içindeki bazı sendika yöneticileri reddetti. İsrarı KÇSKK da bir bölünmeye neden olabilirdi, memur kitlesinin büyük bölümü de devrimcilerle beraber inisiyatifi ele geçirip meclisi basabilirdi. Bunu farkedenden işbirlikçi, uzlaşmacı sendikacılar hükümete verdik-

leri güvenceyi hatırlayarak geri adım atmaya kabullendiler.

Yıldırım Kaya ve şürekâsı CHP'yi sosyal demokrat görmedikleri için (ki gerçekte de öyledir, çünkü sosyal demokrat partiler işçi sınıfı aristokratlarından, yani uzlaşmacı sarı sendikacılardan oluştu.) kendilerinin "Yeniden"ci hareketlerinin, ülkedeki burjuva siyasi partiler yelpazesinin sosyal demokrat kanadını oluşturmaya aday en büyük güç olduğu müjdesini yine eylem mikrofonlarından, sendikal hak ve özgürlükler için Ankara'ya gelmiş olan kamu emekçilerini de kendi tabanymış gibi göstererek veriyordu...

Yukarıda bahsettiğimiz bilinçlenme eksikliği içinde bulunan kitle ise bu oyunu fark edemediği için suskun kalıyordu. Oynanan çirkin oyunun farkında olan ve bu oyunu bozmağa kararlı olan devrimci-sosyalist kamu emekçileri de ister, istemez geri bilinçli kitlenin içinde sivri unsurlarmış gibi duruyorlardı. Ama bizler kararlıyız... Kitlelere doğruyu

göstermek için geriye dönüp onların geri bilincine ortak olmayacağız.. Onları gelişmiş sınıf bilincine, yani bilimsel sosyalizmi kavrayacak düzeye yükselteceğiz... Bu bizim tarihi ve vazgeçilmez görevimizdir...

CUMARTESİ PAZAR PAZARTESİ DEVAM

Cumartesi akşamından başlayarak eylem alanındaki kamu emekçileri tek tek dolaşarak, alınan eylem kararının hatalı olduğu anlatıldı. KÇSKK'nın propagandif içi boş, göstermelik bir eylem peşinde olduğu, hak alıcı eylemlerin niteliğinin böyle olmaması gerektiği anlatıldı... Yaklaşık yüzbin kişiyle başlayan eylem, özellikle gece 30-40 bine düştü... Denetim ve disiplin olmadığı için, hatta birçok şubede şube yöneticilerinin önderliğinde kitleler Ankara birahanelerine, kahvelerine doldular... Dahası eylem alanına bile rakı ve bira taşıdılar...

Bütün bu karşı devrimci tutum kitlelere anlatıldı. Eylemi hafta sonuyla sınırlı tutmak bile başlı başına bir uzlaşmadır dendi. Mesai günlerinde de oturulması ve Kızılay meydanındaki işgalin sürdürülmesinin gerekçeleri anlatıldı.

Pazar sabahı kitleler bu ajitasyon ve propaganda çalışmalarının etkisiyle "Cumartesi--Pazar-Pazartesi Devam" sloganını üretti ve sahiplendi... "Gemileri yaktık, geri dönüş yok", "Ölmek var dönmek yok!", "Hükümet istifa" gibi

sloganlar ayyuka çıktı. KÇSKK şaşkın, çaresiz, sabah turlarıyla tabanlarını kandırmaya, geri dönmeye ikna etmeye çalıştılar... Nafile, mikrofondan istemeye istemeye şubelerin taban görüşleri istendi... Şube başkanları eylemcilerle yaptıkları toplantılarda yüzde 80-90 Pazartesi devam kararının çıktığını KÇSKK'ya ilettiler... EĞİTİM-SEN kitle-işbirakmaya hazır değil diyenler bir kere daha utandı. Kalma kararlılığı olan kitlenin çoğu eğitim emekçileriydi. Ezici çoğunluğun eyleme devam kararına rağmen, kitle saat 19.00'a kadar oyalandı... Ancak her oyalamanın bir sonucu olacaktı. Sonunda geri dönme kararı açıklandı ve olanlar oldu.

Devrimcilere-sosyalistlere provokasyon yaratıyorsunuz diyenlerin eylemi nasıl provoke ettikleri ortaya çıktı. Mücadele nasıl peşkeş çekilmişti. Yüzbin kişinin en az bir trilyon lira masraf ederek gerçekleştirdiği eylem, nasılda hiçbir somut sonuç elde edilmeden bitirilmişti... Yıldırım Kaya'nın bakanlıkta "Güzel Başbakanımla görüşmek istiyoruz" dediği ABD uşağı Çiller'e yüzbin kişi nasılda kurban edilmişti...

Bilinç eksikliği var dediğimiz kitleler burada da o eksikliklerini, öfkelerini frenleyemeyerek tekrar gösterdiler ve ellerine ne geçerse (pankart sopası-su şişesi-tuğla-ayakkabı vs.) ses aracı üzerindeki manken edalı başkanlarına fırlattılar...

Tarih tekerrür mü ediyordu yoksa... Daha birkaç ay önce Bayram Meral, Ankara'da ağaçlara tırmanmak zorunda kalmıştı. Şimdi KÇSKK yönetimi otobüsten atlama yarışması yapıyor...

Uzlaşmacı sendika liderleri, baylar, bayanlar, tarih tekerrür etmez... Sizler sınıfa sırtınızı dönmeğe devam ettiğiniz sürece bunları yaşamak zorunda kalacaksınız...

Kızılay meydanında birkaç bin kişi kalmıştı... Ağlayanlar vardı, öfkesinden, küfredenler vardı, hıncından, çocuğunun ayakkabı parasını yola harcadığını anlatanlar da... Peki ne elde ettik?

Çok şey...

En azından bedel ödemeyi göze almadan hak alınamayacağı öğrendik... Dilenmek, yalvarmak, rica etmekle değil, minnet kapılarını lütufluların başına geçirmekten başka yol olmadığını öğrendik... Az şey mi?

Uzlaşmaya tanık olmak, az şey mi?

Yıllarca anlatacağına bir kere göster kâfidir. Kamu emekçileri kendi gözleriyle tanık oldular işbirliğine...

Ne ilginç tesadüf... Yine kamu emekçileri sessiz sedasız sorun yaratmadan, vaat ettikleri gibi geri döndüler... Ve yine demokratikleşme görüşmelerine paydos, haydi akıncılar sınır ötesine operasyona...

Bu filmi daha önce izlemiş miydik acaba?

Yoksa, göstermelik kamu emekçileri eylemlerinin estir-

diği demokratikleşme namelesi, hazırlanan faşist saldırıların fon müziği olarak mı kullanılıyor...

Sizler nasıl yorumlarsınız bilemeyiz ama, bizler Emekçi Kamu Çalışanları olarak bir şeyi çok net görüyor ve yorumluyoruz. Yıllar önce ifade ettiğimiz gibi; kamu emekçileri ayaklarındaki reformizm pragmatizminden kurtulmadan, devrimci bir sendikal anlayış öncülüğünde, diş diş bir mücadele vermeden,

"NE GREV NE DE TOPLU SÖZLEŞME"

hakkı elde edemeyeceği gibi, resmi ağızların pervasızca tehdit ettikleri 657'nin iş güvencesini bile kaybedeceğiz...

Ama bu söylemimizden çok karamsar olduğumuzu sanmayın. Bir Fransız direnişçisinin dediği gibi:

*"Bizim en büyük zaferimiz,
Hiç düşmemek değil...
Bizim en büyük zaferimiz,
Her düştüğümüzde
Ayağa kalkabilmektir..."*

Bu inançla, her iş kolunda, her sendikada tüm devrimcileri sosyalistleri sınıf inisiyatiflerini örgütlemeğe, sınıf inisiyatiflerinin güçlenmesine katkıda bulunmaya çağırıyoruz...

**KAHROLSUN
UZLAŞMACI
SENDİKACILIK!
YAŞASIN İŞÇİ VE
KAMU EMEKÇİLERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN SOSYALİZM!**

Emekçi Kamu Çalışanları

BİRLEŞİK DEVRİM

VE

KÜRDİSTAN'DA DEVRİMİN NİTELİĞİ

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki politik ortam, güncel gelişmelere ilişkin teorik tartışmaların ihtiyacını ortadan kaldırıyor, lüks hale getiriyor. Devrimce gebe ve devrim öğelerinin iç içe geçtiği, sınıfların ve politik güçlerin mevzilenip hareketlerinin devrimci biçimlere büründüğü ülkelerimizde, bunun böyle olduğunu söylemek, buna uygun davranmak bizce hiç de yanlış değil. Elbette, bunu yaparken, Lenin'in öğüdü; "Somut Durumun Somut Tahlili"ni gerektirdiği kadar geniş tutacağız. Bu, hem Leninist politika yapmanın hem de diyalektiğin gereğidir.

Kapitalizmin azgınca sömürsünün arttığı, dünya çapında girdiği bunalımla birlikte, işçi sınıfına ve çalışan yığınlar karşı, yıllardır ekonomik yapısının bir unsuru haline getirdiği ulusal ve uluslararası militarist örgütlenmelerine dayanarak yaygın bir şekilde giriştiği zora dayalı politik saldırılarının yoğunlaştığı bir dönemde, proletaryanın ve ezilen halkların kapitalizme ve emperyalizme karşı mücadelesi yeniden yükseliyor. Günümüz koşulları, tam da "proleter devrimler çağı"na uygun, devrimci/proleter biçimler kazanıyor. Emek ve sermaye arasındaki mücadele derinleşiyor; sosyalizmin tarihini yazmaya devam ediyor.

Öz olarak belirtmeye çalıştığımız bu bakış ışığında, uzunca bir durgunluktan sonra 1980'lerin sonuna doğru yükselen ve politik (güç) olarak ulusal karakterde biçimlenen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ni, tarihin lokomotifini "Sınıflar Mücadelesi" ve "kendisi için bir sınıf olarak proletaryanın" amaçları açısından değerlendirmek, Kürdistan'da sınıflar mücadelesine bu şekilde yaklaşarak politika yapmak, doğru olandır. Bu çerçevede, sözü daha fazla uzatmadan, bu yazıyı yazmamıza neden olan konuyu ara başlıkta dile getirerek yazımıza devam etmek istiyoruz.

KUZAY KÜRDİSTAN'DA ULUSALCILIĞIN ÖNE ÇIKMASININ NESNEL NEDENLERİ

Olumsuz bir neden olarak değerlendirmedeğimiz koşulu koyarak söylemeliyiz ki, en önemli neden; Kürt ulusunun bugüne kadar kendi kaderini özgürce belirleyememiş olması, bu olmazsa ol-

maz hakkının zorla elinden alınması, bir bütün olarak Kürdistan'ın dörde parçalanıp ayrı ayrı ilhak edilmesi..., her Kürdistan parçasında olduğu gibi Kuzey Kürdistan'da da, marksistlerin ve komünist proletaryanın belli koşullarda olumsuz görmeyeceği **ezilen ulus milliyetçiliğini** dinamik tutmuştur. Kürt Ulusu'nun kendi kaderini özgürce tayin etme hakkı, Kürdistan'da (ve Türkiye de), aynı zamanda, devrimin niteliğinin bir unsurudur.

İkincisi: Kuzey Kürdistan işçi sınıfı, Kürdistan ulusal sorununda, bağımsız sınıfsal etki ve tutumunu, genel olarak, güçlü bir şekilde hissettirmedi. Dolayısıyla, yukarıda belirttiğimiz nedenin de etkisiyle, Kürt ulusal sorunu, dört parçada da asıl olarak (işbirlikçi) burjuva ve küçük burjuvazi tarafından, ulusal ve uluslararası politik gündeme sokuldu. Bu durum, proletaryayı da etkisine alacak şekilde, Kürt ulusal sorununun çözümünde, burjuva ve ulusalcı öğelerin derin etkisini sürekli canlı tuttu.

Üçüncüsü: Başta **bağımsızlıkçı burjuva ve küçük burjuva** hareketleri olarak ortaya çıkan örgütlenmelerin, sınıf karakterlerinden ve aldıkları yenilgilerden dolayı, "bağımsızlık"tan vazgeçip ege-men ulus burjuvazisine ve emperyalizme yaklaşmalarına, hatta tamamen işbirlikçi hareketler haline gelmelerine rağmen, genel olarak Kürdistan'da etkilerinin sürmesidir. Özellikle Güney Kürdistan'daki işbirlikçi KDP-YNK (Barzani-Talabani)'nin, kendilerine "sosyalist" diyen Kürt sol çevrelerini derinden etkilediği düşünülürse, bu **olumsuz nedenin** önemi daha kolay anlaşılacaktır.

Dördüncüsü: Sömürgelerden ziyade, **ilhaklar**da **asimilasyonun** etkisi ve amaçları daha derindir. Türk burjuvazisinin bu amaç ve uygulamalarına rağmen, daha geçen yüzyılda tohumları atılan ve TC'nin kuruluş süreci boyunca mücadeleciliğini sürdüren **Kürt Milliyetçiliği**, uzun yıllar boyunca, **ezen ulus şovenizmine** karşı tek ve temel unsur oldu. Hızla tekelleşen kapitalizmin altında ezilen Kürt küçük ve orta burjuvaları, ezilen ulus milliyetçiliğinin dayandığı esas toplumsal yığın oldu. **Şoven-ırkçı inkârcılık (Kemalizm)**, bu toplumsal katmanların ilk hedefi oldu. Daha uygun bir söylemle,

şovenizm, bu katmanların ideolojik etkinlik ve varlıklarının bir nedeniydi. Anti-şovenizmi temsil ettiği iddiasındaki bu katmanlar, böylelikle Kürdistan işçi sınıfını etkileyebilmişlerdir.

Beşincisi: Son yıllarda, sosyalist ülkelerde gelişen (politik) karşı-devrimlerle birlikte sosyalizmin prestij kaybı ve ulusal kurtuluş hareketlerinin önemli bir desteğini kaybetmesi, bu hareketlerin sosyalizm sempatisini ve yönelimini olumsuz etkiledi. Önderliklerinin sınıfsal karakterinden beslenen ideolojik sarsıntıyla birlikte, proletaryayı temsil etmeyen ideolojik akımların etkisine giren bu hareketler, böylece çizgilerini de ortaya koymuş oldular.

Son olarak altıncısı: Özellikle son yıllarda ivmelenen ulusal kurtuluşla beraber PKK hareketinin, hareket ettiği toplumsal öncüllerin, asıl olarak, ulusal karakterde olmasından dolayı, Kürdistan proletaryasının, kendisini önemli oranda ulusalcılığın dar sınırlarına hapsedmesidir. PKK hareketinin devrimci karakteri. Daha uygun bir deyişle, ulusal kurtuluş mücadelesini devrimci yönde sürdürüyor olması, bize Kürdistan proletaryasının bu durumunun **olumsuzluk** olarak değerlendirilmesine engel değildir. Oysa Kürdistan proletaryası, ulusal hareketlerin devrimci konumlarını, kendisinin çıkarlarına, yani, emeğin kurtuluşuna bağlayabilir.

Kuşkusuz, bunlara başka nedenler eklenebilir. Ama vurgumuzu, **nesnel nedenler** üzerine yapacağımız bilinmelidir.

KUZEY KÜRDİSTAN'DA TOPLUMSAL ÇELİŞKİNİN KARAKTERİ

Düşüncelerimizi yeniden, ama farklı nedenlerden dolayı açmaya çalıştığımız konunun can alıcı sorusu budur. Bu soruya yaklaşım biçimi ve yöntemi de, bir o kadar önem taşıyor. Yazımızı, bu noktada odaklaştıracağımız nokta, Kuzey Kürdistan'ın üretim ilişkileri ve sınıfsal dinamikleri olacak. Ama bunu iktisadi yapının incelemesiyle boyutlandıracağız. Ki, bu, amacımızı aşan bir konu. Biz asıl olarak Kürdistan'da sınıflar mücadelesine ilişkin öngördüklerimizi, konumuzu ilgilendirdiği güncellelikle bağlarını, bunun, ortaya çıkardığı sonuçları ortaya koymaya çalışacağız.

Birçok politik çevre ve kişi, Kürdistan'daki üretim ilişkilerinin ve toplum yapısının, temel olarak kapitalist olduğunu kabul ediyor. Bu düşünce, somut ve bilimsel araştırmalarla da ortaya kondu. Üstelik, bugün, programı **anti-kapitalist** çizgide olmayan bir çok politik çevre ve akımlar, bunu açık ola-

rak savunuyorlar. Gerek sömürge gerek egemen ülkelerde, devrimci proletaryanın, devrimci programı ülke koşullarının objektif olgularıyla ilgilidir. Devrimci proletarya, taktik ve stratejisini, ittifaklar politikasını, örgütlenme tarzını vs. bu koşullara uyarlayarak belirler veya öngörür.

Bugün K. Kürdistan'da örgütlü olduğunu ve mücadele ettiğini öne süren, Kürt ulusalcı/yurtsever hareketler dahil birçok çevre, ideolojik açıdan daha çok politik bir tez olan, **sömürge** tezinden hareket ettikleri için, hem Kürdistan'ın toplumsal çelişkilerine hem de bu çelişkilerin çözümlerine yanlış yaklaşıyorlar. Ulusalcı ve oportünist, hatta enter-nasyonalist çizgisi sağlam olmayan tutumlar, bu yanlış yaklaşımların bir sonucu.

Örneğin ulusalcı yaklaşımların getirdiği "Kürdistan'da **milli burjuvazi**" (abç) vardır ve "**ittifaktır**" düşüncesi, yanlışlıklardan sadece birisidir. Biz, sömürgecinin (bahsedilen klasik sömürgeci) ekonomik yanına bir kez daha bakmanın uygun olacağını düşünerek bir kaç noktayı vurgulayacağız.

Her şeyden önce, klasik sömürgecilik, kapitalizmin ilk aşamasına özgü, ezen ve ezilen ulus arasındaki siyasal ve ekonomik statükolara dayalı bir sömürü ilişkisiydi. Tekelci kapitalizm, serbest rekabetçi kapitalizmin oluşturduğu bu ilişkiden sonuna kadar yararlandı, onu sürdürdü. Ama sömürge ülkelerde, özellikle sömürgeci ilişkilerden dolayı gelişen kapitalizm ve ulusal kurtuluşçuluk, yine bu ilişkiyle tekelci aşamaya varan kapitalizmi, bu ilişkiyi değiştirmeye itmiş, bunun sonucu **yeni-sömürgecilik** ilişkileri doğmuştur. Böylece farklı ekonomik koşullara dayanan **klasik-sömürgecilik** dönemi, esas olarak bitmiş oldu. Ama gel(iş)en kapitalizmle birlikte, ulusal dinamikleri canlanan sömürge ülkeler, birçoğu yeniden emperyalizme bağımlılık ilişkilerine varacak sonuçlarına rağmen siyasal devletlerini kurdular. Bu mücadelelerin içinde, zayıf bir unsur olarak işçi sınıfı olmakla beraber, burjuvazinin çıkarına ve onun önderliğinde geliştiler. Bunlardan daha az bir kısım ulusal özgürlük hareketi, sosyalizm yolunda ilerledi.

Öncelikle: Elbette sömürge bir ülkenin ekonomik ve siyasal koşulları, proletaryanın çıkarları açısından belli farklılıkları getirir. Marksistlerin kabul etmediği bu değildir. Ama günümüz ve Kuzey Kürdistan koşulları açısından, "sömürge" tezinin gerektirdikleri, somut koşullardan kopmuş, sadece kafalarda yaratılmış şeyler var olmaktan öteye gitmiyor. Zira marksistlerin ulusal-somut (yerel) koşullar bir yana, hareket ettikleri bir kaç önemli nokta var: Ka-

pitalizmin ulusu ayrıştırdığı, parçaladığı gerçeği ve böylelikle, **sınıfsal kurtuluşun, yarının değil bugünün sorunu** olması. "Sömürge" tezi, Kürdistan koşullarını, marksist tezleri yadsıyacak göz ardı edecek, en iyi niyetle, unutacak düzeyde darlaştırdığı ve bu yüzden onu savunan çevreleri düşkünleştirdiği için, Kürdistan'ın kurtuluşuna ulusalcı temelde yaklaşan bir düşüncenin ürünüdür. Bu yargımızın doğruluğunu göstermek için, kısaca da olsa Kürdistan'ın koşullarına değinmek istiyoruz.

Gerek ilhak gerekse sömürge siyasetiyle olsun, her iki durumun sonucu, bir ulusun **kendi kaderini tayin hakkının zorla elinden alınmasıdır**. Bu politikalar, egemen ulus burjuvazisi lehine ulusları, **ezen ve ezilen uluslar** olarak ayırır. Kürdistan ulusunun da kendi kaderini kendisinin tayin etme hakkı zorla elinden alınmıştır. Kuzey Kürdistan için, özellikle TC'nin kurulmasıyla belirlenen bu durum karşısında Kürt ulusu, Kürt burjuvazisinin önderliğinde ulusal özgürlük kavgasına girdi. 1930'ların sonuna kadar ulusal ayaklanmalarla süren bu mücadele bilinen nedenlerle yenilgiye uğradı. Bu yenilgilerden sonra, esas amacı özgürce emek-gücü satın alıp meta pazarlamak, sermaye biriktirip güçlenmek olan Kürt burjuvazisi, **milli bir Kürdistan pazarı kavgasından çekilmiş**. Türk burjuvazisinin esas olarak askeri ve politik gücüne dayandırarak gerçekleştirdiği **ilhakın** yarattığı koşullara kendini uyarlamış daha geniş bir pazara dayanarak amacına kavuşmuştur. Özellikle, altyapı ve kapitalist pazar olgunluğu açısından daha uygun olan kapitalist endüstri yoğunluklu kentlere yönelmiş, Türk burjuvazisi ile bu temelde işbirliklerine girmeye başlamış, devlet kapitalist işletmelerine yönelerek onlarla işbirliğine girmiş böylece Kuzey Kürdistan ve Türkiye pazarlarının entegrasyonunda önemli bir aşamaya yol vermiştir. Emperyalist sermaye ile işbirliği, birçok şeyi olduğu gibi bunun da derinleşmesini hızlandırmıştır. İlk zamanlar devlet eliyle gelişen kapitalizm, Kürdistan'da daha çok, doğal/hammadde zenginliklerine göre gelişiyor ve yayılıyordu. Geçerken belirtmeli: Bu, kimilerinin sandığı gibi "sömürge" veya "sömürgeciliğin" bir kanıtı değildir, öyle gösterilemez. Her şeyden önce egemen Türk burjuvazisi, bunun için Kuzey Kürdistan'a Türkiye'den ayrı/farklı ekonomik/siyasal, yasalarla belirlenmiş statükolar uygulamamıştır. Tıpkı diğer ilhaklarda olduğu gibi, Kürdistan'ın zenginliklerini, **kendi malı** gibi kullanmış, tıpkı Kürdistan'ın ve Türkiye'nin diğer bölgeleri gibi genel olarak da Kürdistan'ı İstanbul'un, Bursa'nın, İz-

mir'in vb.'nin, dolayısıyla bir anlamda kapitalist büyük sanayi üretiminin **art gücü/bölgesi** olarak görmüştür. Bu, görüşlerine ileride değineceğimiz "Kürdistan'da Türk Endüstrisi" kitabı yazarı Ömer TUKU'nun yadsıdığı **"sermayenin eşitsiz gelişiminin"** ve **"kapitalizmin spontane gelişim yasalarının"** zorunlu bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Zira, sermaye, sadece hammadde açısından değil, kültürel açıdan bile, Kürdistan'ı bütünleşmiş tek bir pazarın dengeleri ve dinamikleri belirleyeniyle işgücü ve üretilmiş meta sömürü ağında tutuyor. Sömürge bir ülkede ise, bir kültürel motif için, egemen ulusa (bireyleri), "bu Afrikalı zencinindir, onlara ait her gelenek, her şarkı vs. aşağıdır" vb. denilerek dışlanır, gelişme unsurlarından da yoksun bırakılarak üstelik açık yasalarla tecrit edilirdi. Oysa, Türk burjuvazisi, tam da ilhaklara özgü bir şekilde, tamamen **yok saymış, inkâr etmiş**, Kürt halk kültür motiflerini bile "Türk" saymıştır. Elbette bu belirttiklerimiz "nüans" olarak değerlendirilebilir, ama, görmek isteyen için de önemli anlamlar ifade edebilir.

Devam ediyoruz. Kürt(!) burjuva sınıfın, ulusal pazar kavgasından çekilip bir **egemen ulus sermayesi** gibi Türk sermayesi gibi büyümüş ve **bütünleşmiş** bir pazarı sömürmeye yönelmesi, Kürdistan ulusal sorununu proletaryanın mücadelesine bağlamıştır. Bugün Türkiye'nin en büyük tekelleri arasında önemli yer edinen eskinin Kürt burjuvaları, bugünün Türk burjuvaları (Toprak Holding-Halis Toprak, Bitlis Holding-Necmettin Bitlis, Feniş Holding-Sedat Aloğlu, Milliyet Medya Grubu-Aydın Doğan, Süzer Holding... Bunların çoğu aynı zamanda TUSİAD üyeleri K. Kürdistan ve Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin esas düşmanlarıdır. Ülkemiz yurtsever güçlerinin ve emekçi halkının bunlara sıcak bakmadığını biliyoruz. O halde K. Kürdistan'da "milli burjuvazi" aramak neden?

Değerli ve tutarlı demokrat bilinci İsmail Beşikçi Hoca'nın egemen ulus burjuvazisi haline gelmiş bu sermaye güçleri için "ajanlaşmış" (Devletler arası sömürge Kürdistan, Yurt Yayınları) demesi hiç de doğru değildir. İsmail Beşikçi'nin bu tekelci sermaye takımını "ajan" diyerek düşman ilan etmesi olumluluktur. Fakat, bu, Kürdistan'da sınıf mücadelesini emek-sermaye çelişkisi temelinde ortaya koymak, ulusal kurtuluşun, ülkemizde sınıfsal kurtuluşla birleştiğini söylememek ve ülkelerimizde **birleşik devrimin gereklerini** halklarımıza göstermemek için kullanılmamalıdır. Hele bu, "dost sermaye"(!) gücü aramanın(!) vesilesi hiç olmamalıdır. Kaldı ki, emek ve sermaye arasındaki sınıf sava-

şımı ortamında, işçi sınıfı adına, "dost sermaye" aramak, boş bir çaba olmaktan öte, saf bir oportünizmden başka anlama da gelmez. Proletarya ve emekçi halklarımız adına yola çıkanlar, **holdinglerin penceresinden cenneti seyreden "Kürt milli burjuvazisi"ni göremeyenler(!)** bunu yapıyorlar.

KUZEY KÜRDİSTAN'DA MÜCADELE ULUSAL-SINIFSAK NİTELİKLİDİR

Biz, ulusal sorunların, enternasyonal proletaryanın çıkarlarına bağlanarak çözümünü aynı zamanda sinamış ve doğrulamış, şu teorik öngörülere dayanarak öne sürüyoruz: "1. Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, Sermaye iktidarından kurtuluş sorunundan ayrılmaz sorunlardır. 2. Emperyalizm (kapitalizmin en yüksek biçimi) tüm haklarından yararlanamayan ulusların ve sömürgelerin siyasal ve iktisadi uyruklaştırılması olmaksızın varolmaz. 3. Tüm haklarından yararlanamayan uluslar ve sömürgeler, sermaye iktidarı yıkılmadıkça kurtulamazlar. 4. Tüm haklarından yararlanamayan uluslar ile sömürgeler, emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmadıkça, proletaryanın zaferi sağlam olamaz." (Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu, Stalin, Sf.: 143, Sol Yayınları)

Bu öncüller iç içe ve bir bütün olarak ele alındığında, somut koşullara doğru bir şekilde uyarlanabilir. Ama bu dört ön şartın özü şudur ki, Stalin, makalesinde onu bir kez daha; "... ulusal-sömürge sorun ile sermaye iktidarı, kapitalizmin yıkılışı, proletarya diktatörlüğü sorunu arasındaki bağın, organik bağın" (abc) kopmazlığı sözleriyle dile getirmiştir, aynı makalesinde, Stalin'in yıllar önce belirttiği bu özlü noktalar, bugün, birçoklarının gözden kaçırdığı, ya da daha doğru bir söylemle, gözlerden irak tuttuğu noktalardır da. Elbette, bunlar ve bunlar gibi, ulusal soruna ilişkin marksist-leninist kısasa kısas noktalar, her ülkenin kendi koşullarına uygun özgül biçimlerde, proletaryanın karşısına çıkabilir ve biz bunları yadsımıyoruz. "Ulusal eşitlik" yani ulusların kendi kaderini tayin hakkı, ulusal sorunun kilit noktasıdır. Ama, bu Kürdistan proletaryasının bununla yetineceği anlamına gelmez. Aksine proletarya, bu sorunun çözümünü, asıl amacına ulaşmada bir adım olarak, ama önemli bir adım olarak görür. Kaldı ki, Lenin'in defalarca belirttiği gibi, kapitalizm koşullarında UKTH, asıl olarak, işçi sınıfının ve emekçi yığınların kullanacağı bir haktır. Proletarya da bu hakkını, elbette sosyalizm yönünde yapacaktır.

Bu marksist yaklaşımın dışında, K. Kürdistan'ın somut koşulları, sorunu koyuş ve ona yaklaşım biçimi açısından önemlidir.

Ülkemiz Kürdistan ulusal sorununun çözümü, elbette önerilen bir çok biçimi vardır. Özellikle yazımız boyunca nedenlerini ve yanlışlıklarını irdelemeye çalıştığımız burjuva ve küçük burjuva çözümleri, bugün öne çıkmış durumda. Bunların ekonomik ve sınıfsal olarak dayandığı zemin; yıllardır tekelci kapitalizmin baskısı altında kalmış, onun, ya bir eklentisi ya da iflas etmekle karşı karşıya olan ve ulusal baskıyı yoğun olarak yaşamış, özellikle Kürdistan'da yerleşik küçük ve orta burjuva katmanlardır. Bu durum, "sömürge" tezini savunan çevrelerin, bu tezlerini ve "milli" devrim stratejilerini dayandırmak için, prim elde edecekleri bir durum olarak görülebilir. Ama böyle değildir. Aksine, bu, Kürdistan'da proletaryanın, devrim ve iktidar stratejisinde ittifaklarını geniş tutacağından başka anlam taşımaz. Zira, ülkemizde, ekonomik ve siyasal çelişkilerin odağına, emek-sermaye ilişkisi oturmuştur bir kere. Ve proletarya, devrimde çıkarı olan toplumsal katmanları, elbette, yanına çekmek için çalışacaktır. Bu, Kürdistan'da da böyledir. Ulusal Sorun, Kürdistan'da, devrimin, toplumsal tabanını genişleten bir olgudur, işçi sınıfının politik iktidar stratejisini etkileyen/genişleten bir olgu değil Kürdistan'da ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi proleter karakterli olacaktır. Egemen ulus burjuvazisi haline gelmiş "Kürt milli burjuvazisi(!)"nce tüm olarak Şoven Türk burjuvazisinin tek elci egemenliğinin sürdüğü, gelişen kapitalizmle birlikte, güçlerinden hiç bir şey kaybetmemiş büyük toprak feodallerinin, topraktaki mülkiyetin kapitalist biçim alıp büyük toprak burjuvalarına dönüştüğü nüfusun yarısının geçinmek için emeğini satmak zorunda kaldığı, ama ancak % 25'inin iş bulup ücretli işçi olarak çalıştığı, küçük ve orta sermaye kesimlerin, büyük tekellerin uzantısı durumuna döndüğü ya da iflas etmekle yüz yüze kaldığı, kapitalist tek elci devlet işletmelerinin sömürsünün hat safhada olduğu bir ülkede, Kürdistan'da halk, proletaryanın yol göstericiliğinde ve öncülüğünde kendi kaderini tayin edecektir. Böylece, Kürdistan ulusal sorununu, tam olarak, sadece, emek-sermaye arasındaki savaşımı emek kazanarak çözecektir.

Küçük-burjuva ve "ulusal eşitlik" isteminde, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşını darlaştıran politik çevreler, bireyler, "çözüm"(!) önerileriyle, bu tutumların tamamen ve açıkça sergiliyorlar. Nitekim, Ömer TUKU'nun şu sözlerini, aynı zamanda bir

çok politik çevrenin de perspektif olarak savunduğu şeyler olduğu için, buraya aktarıp okuyucunun da bunu görmesini sağlamak istiyoruz. Ö. TUKU, "Kürt politik hareketi, kendi girişimcilerinin de çıkarlarını (kapitalistlerinin, demek istiyor bn.) da programlaştırmak ve onları da saflarına kazanmaya çalışmalıdır. Kendi kapitalistlerini düşman görme tutumları işlemediği gibi Kürt politik çevrelerin marjinal bir çevre olarak kalmasının çok önemli bir nedenidir. Politika, ideolojik darlıktan kurtarılmalıdır. Halkı, ülkenin kurtarılmasından sonra verilen vaatlerle, çizilen güzel tablolarla kazanma politikası yeterli olmuyor, hatta işlemiyor." (Ömer TUKU, Kürdistan'da Türk Endüstrisi, Doz Yayınları, Sf. 200) TUKU'nun, Kürdistan işçi sınıfına, halkına ve sosyalizme hiç güven duymadığı çok açık. Hatta işçi sınıfının yolunu, sosyalizmi, "marjinal ve işleymeyen" bir şey olarak mahkûm ederek "kapitalist" yollar öne sürüyor. TUKU, birkaç paragraf sonra çok daha ileri gidiyor, "Kürtlerin emperyalizmin Kürdistan'daki ekonomik çıkarlarına ilişkin abartıkları ortaya çıkıyor" diyerek, emperyalizmi bile aklama yoluna gidiyor. Az ileride de, Kürdistan halkına, "emperyalizmin kapılarını" bir çözüm yolu olarak gösteriyor. Oysa TUKU, kitabı boyunca, Kürdistan'da kapitalizmin egemen üretim tarzı, emek-sermaye çelişkisinin esas çelişki olduğunu da vurgulamış, yeniden açığa çıkarmıştı. Fakat, TUKU, "sömürge" tezinden çıkıp da, bizim yorumumuza göre; "Türk kapitalistleriyle rekabet edecek düzeyde ve bağımsız-millî-gelişim dinamiklerde güçlenen Kürt kapitalistleri" aradığı andan itibaren, asıl olarak, kendisinin de kitabında son sözleriyle dile getirdiği gibi, kimin safında ve hangi çözümü savunduğunu da göstermiş oluyor. Şimdilerde politik biçimlere de bürünmüş bu "kapitalist" yol, halkımızın kurtuluşu değildir. "Millî" nitelikli devrim stratejileri dahil, proletaryanın çıkarlarını göz ardı eden her tür "çözüm" içerik olarak, ulusal sorunun gerçek anlamda çözümünü sağlayacak bir devrimin getireceği demokratik siyasal koşullardan yoksun olduğu için, eninde sonunda, "kapitalist" yolu tutacaktır.

Çünkü: Türkiye ve K. Kürdistan'da bütünleşen ve benzeşen iktisadi ve siyasal koşullar, devrim mücadelesinin birliğini olduğu gibi, onun niteliksel yönlerini de açığa vuruyor. Özellikle her iki ülkede egemen olan tekelci kapitalizmin, karakterine uygun olarak oluşturduğu faşist diktatörlük, Kürt ulusal sorunu dahil her türlü demokratik sorunun çö-

zümü için gerekli siyasal özgürlükler ortamını yok etmiştir. Ülkelerimizde bir siyasal alt-üst oluşun demokratik ve sosyalist görevlerini iç içe geçiren bu durum, halklarımızın mücadele birliği için güçlü nesnel koşullarının başında gelir. Halklarımızın mücadele birliği, devrimin zorunlu koşuludur. Birleşik devrim, faşizme, şovenizme ve kapitalizme karşı, halk karakterli gelişecektir. Bu ise, Kürdistan ulusal sorununun, Kürt halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesinin koşullarını sağlayacak siyasal özgürlükler ortamının tek güvenli yoludur.

Tüm bunlar düşünüldüğünde, bazı Kürt yurtsever ve reformist/sosyalist çevrelerin, TC'nin varlığını ve sermayenin egemenliğini yok etmeyen çözüm önerilerinin gerçek anlamı daha kolay anlaşılacaktır. Nitekim, KUKM'nin de etkisiyle bugünkü sınırları dışlamayan TC'nin "misak-ı millî"si içinde "federasyon" gibi reformist çözümler(!) sorunu çözemez.

Kürt ulusal sorununu ve Kürdistan halkının kurtuluşunu, "otonomi ve kültürel haklar" derkesine düşüren bu tür yönelimler, aynı zamanda, halklarımızın faşizme ve sermayeye karşı mücadele birliğini zayıflatmaktadır. Zira, marksizm-leninizm, genel olarak, çok uluslu devlet koşullarında birleşik mücadeleyi ve ortak örgütlenmeyi savunurken, bu tür hareketlerin proletaryanın mücadelesini parçaladığı dünyanın diğer deneyimleriyle sabittir.

Kürdistan'da işçi sınıfı, kapitalizmin egemenliğine yönelmeden, ona son vermeden, ulusal sorunu çözemez. Kürt ulusal sorunu, "emperyalizm ve proleter devrimler çağında", "ulusal eşitlikle" sınırlı tutulmamalı. Bu sınırlılık, küçük burjuvaların ve "kapitalist" yolucuların tenezzül edebileceği bir şey olabilir, ama, devrimci proletaryanın değil!

BİRLEŞİK DEVRİM VE HALK İKTİDARI

Aslında bu başlığımızın birinci bölümünü genel olarak ortaya koyduk. Zaten biz de onu, bu defa, iktidar sorunuyla ilgisini ve komünistlerin tutumunu ele alacağız. Zira bu konu, hızla sermayeye karşı mücadeleye atılan proleterlere ve emekçilere propagandada eksik bırakılan bir konu.

Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de tüm güncel gelişmeler, bütünleşmiş/benzeşmiş ekonomik, siyasal vs. çelişkileri, devrimci ortamın da etkisiyle derinleştiriyor, birleşik devrim dinamizmini iyiden iyiye açmağa çıkarıyor. Leninistler'in dün teorik olarak öngördükleri, bugün, bizzat, gerçek yaşam tarafın-

dan devrimci güçlerin önüne çıkıyor. Nitekim, devrimci güçlerin şu süreçte, halklarımıza başta propaganda ettikleri husus, **halklarımızın mücadele birliği** bundan öte, dünün "sömürge" tezinden çıkıp ayrı devrim dinamiklerini ve ayrı örgütlenmeyi savunan ulusalcı gruplar bu propagandayı yapanların başında geliyor. Bu, tabii ki tarafımızca **olumlu** olarak değerlendiriliyor. Zira, devrim için zorunlu olanın, pratikte de gerçekleşmesi anlamına geliyor.

Bu birleşik devrimci dinamizm, Kürdistan ulusal sorununu, emekçi yığınların lehine çözmeden ilerleyemez.

Türkiye ve K. Kürdistan'da işçi sınıfı ve emekçi yığınların, faşizme ve sermayeye karşı ortak mücadele ve örgütlenmeleri, neredeyse, ülkelerimizdeki, sosyalizm mücadelesinin tarihiyle eşit bir geçmişe sahip. Türkiyeli ve Kürdistanlı çeşitli uluslardan çalışan yığınlar, kendiliğindenci mücadelelerinin bir sonucu olarak aynı sendikalarda örgütlenmişlerdir. Elbette bu sendikaların birçoğu, bugün bile şoven çizgidedirler. Fakat ekonominin bir araya getirdiği, sınıfsal/ortak çıkarların harekete ittiği halklarımızın mücadele birliği için bu durumlar, çarpıcı ve **ortak örgütlenme** stratejisini doğrulayıcı önemdedir de.

Mücadele birliği ve ortak örgütlenme gibi Leninist politikaların, Kürdistan halkının iradesini bir yana itmek, yadsımak anlamına geldiği yönündeki demagojik ve küçük burjuva dar yaklaşımlar anlamsız oldukları gibi enternasyonal proletaryanın çıkarlarına zarar da veriyor. Devrimin birleşik karakteri, Kürdistan halkının UKTH'nı "ipotek altına aldığı" (!) söylemleri bu yaklaşımlara rağmen, halkımızın politik iradesini de garantileyen, güvenceye alan mücadele birliği ile derinleşiyor ve yayılıyor. Komünistlerin, halklarımızın mücadele birliğini ısrarla öne sürmelerinin altında "gerçek temeller", yaşamın gerçek zorunlulukları var. UKTH, bizim, **mutlak** gördüğümüz Kürt halkının tarihsel bir hakkıdır.

Ama komünistleri ilgilendiren ve küçük burjuvalardan ayrı düştükleri boyutları da var ulusal sorunun. Devrimin, koşul ve zorunluluklarının iç içe geçtiği ülkelerimizde, komünistlerin örgütlenme stratejisi, ortak örgütlenmedir. Türkiye ve K. Kürdistan komünistlerinin, ortak düşmana karşı ve ortak amaçlar doğrultusunda yönlendirecekleri proletaryanın politik öncü müfrezesi de ortak olmalıdır. İki ülke komünist partilerin, enternasyonal-merkezi örgütlenmesi, enternasyonal proletaryanın çıkarları

gereğidir. Aksi halde her "ayrı"lık, milliyetçi ideolojinin değişik versiyonları ve tonlarıyla, küçük burjuvazinin dar sınıf çıkarlarıyla karşılaşacak, onlara evrilecektir.

SONUÇ

Genel olarak, Kürt yurtsever/ulusalcı çevrelerin etkisiyle politik gündeme giren Kürdistan **ulusal sınıfsal** kurtuluş mücadelesi, **artık** bu çevrelerin öne sürdüğü gibi **ulusal değil emek-sermaye çelişkisinin** itimiyle bir **devrim sorunudur**. K. Kürdistan'da ulusal ve sınıfsal sorunları, aynı politik dinamikte eriten, iç içe geçiren ve aynı zamanda onların çözümünün de ipuçlarını veren, işte bu olgulardır. Bunları göz ardı ederek, soruna yaklaşmak ve Kürt halkının kurtuluş mücadelesine önderlik etmek, ardından, marksist-leninist olduğun iddia etmek, pek tutarlı bir tavır değildir.

Kürdistan ve Türkiye toplumsal koşullarına da değindiğimiz yazımızda görüleceği üzere, ülkelerimizde toplumsal alt-üst oluş dinamiklerinin süreç içinde iç içe geçmesi, bütünleşmesi görülmediğinde, Türkiye ve K. Kürdistan proletaryasının çıkarları bağlamında, doğru örgütlenme, perspektifleri, politik taktikler, ve program önerilerinde bulunulamaz.

Güncel gelişmelerin, en ham kafalılara da gösterdiği gibi, iki ülke halklarının hareketleri ve amaçları, **mücadele birliği** ve dolayısıyla devrim için olağan üstü olanaklar ve fırsatlar yaratıyor. Bunları göz önünde tutmadan, zorunluluklarını kabul etmeden kurtuluş ve devrim mücadelesini yükseltebileceklerini sananlar büyük yanılgı içindedirler.

İçinde bulunduğumuz devrimci koşullarda, halklarımızın kaderi, daha sıkı bir şekilde birbirine bağlanmış, aynı düşmana karşı mücadelede, proleter/devrimci örgütlenme ve politik yöntemlerle geleceği kazanmaya yönelmişlerdir. Halklarımız, kendilerine ve öncü güçlerine karşı acımasız, vahşette sınır tanımaz bir **iç savaş** açan sermayeye karşı, hızla kendi devrimci **iç savaşlarını** yükseltiyorlar. Devrimci şiddet biçimlerine bürünmeye iyiden iyiye başlayan, **ayaklanma** biçimleri alan emekçi yığın hareketi geliyor, yayılıyor.

Bir iç-savaş sürecinde olduğumuz bugün, devrim mücadelesinin bu nesnel gereklilikleri vs. halklarımızın iradesi temelinde **halk iktidar** kavgasına yükselmeli, **iç-savaş kazanılmalıdır**.

İÇ SAVAŞI KAZANMAK İSTİYORSAK

KENDİMİZİ AŞMALIYIZ

Komünistler, kapitalizmin sömürünün yeni bir biçimi olarak ortaya çıktığı ve kendi mezar kazıcıları olan işçileri yarattığından bu yana sınıfsız topluma ulaşmak için burjuvaziye karşı mücadeleye girmişlerdir. İşçi sınıfının sınıfsız, sömürsüz toplum yaratma mücadelesine ise, asalakça yaşamaya, üretmeden tüketmeye alışmış olan burjuvalar, film yıldızlarının yıllara direnmesi(!) gibi direnmekte, estirdiği terör ve katliamlarla ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Ama nasıl ki, bir film yıldızı defalarca estetik ameliyat olsa da sonunda yaşlanacak ve ölecekse, burjuvazi de yok olma sürecini ne kadar durdurmaya çalışsa, bu yönde irade ortaya koysa da yok olacaktır. Nasıl yaşlanmak ve ölüm doğa yasası ise, kapitalizmin ortadan kalkması da bir o kadar ekonomi yasasıdır. Ve hepimizin bildiği gibi doğa yasalarının varlığı ve işlemesi insanların iradesine, isteyip istememesine bağlı değildir. İrade, sadece ve sadece bu yasaların işlemesini hızlandırır veya yavaşlatabilir.

Dünyadaki sınıfdaşları gibi Türk burjuvazisi de TC'nin kuruluşundan bu yana ortaya koyduğu irade ile, başka bir şekilde ifade edersek, uyguladığı siyasi zorla yıkılışını hazırlayan ekonomik yasaların işlemesini durdurmaya çalışmaktadır. Bu amaçla Türk burjuvazisi, TC'nin kurulduğu ilk yıllardan itibaren mahkemelerine yüzlerce insanın idam kararını aldirtmış ve infaz ettirmiştir. Mustafa Suphi ve yoldaşlarını, düzenlediği bir komployla katletmiştir. Dersim'de, Ağrı'da, Koçgiri'de Kürt ulusunu katliamlardan geçirmiştir. Maraş, Çorum, Sivas katliamlarını tertiplemiş; 1 Mayıs 77'de, ayağa kalkan emekçi halkı katletmiştir. Burjuvazi, ayakta kalabilmek için 12 Mart, 12 Eylül gibi askeri darbeleri gerçekleştirerek kendi yasalarını dahi askıya almıştır. Burjuvazi, 1990'dan bu güne kadar ise yok olmamak, ayakta kalabilmek için bütün iradesini, siyasi zorunu ortaya koymaktadır. Bir düşünün; son dört yıldır, polis tarafından kaçırılıp kaybedilen sokak ortasında katledilen, inan sayısını, kaç köyün yakıldığını, boşaltıldığını, kaç defa sınır ötesi harekât olduğunu hatırlayabilecek misiniz?..

70 yıllık TC tarihi incelendiğinde görülmektedir ki, Türk burjuvazisi yok olmamak, sömürsüzünü devam ettirebilmek için, katliamlar da dahil olmak üzere hiç bir şeyden çekinmemiştir. Sürece bilinçli bir şekilde yapmış olduğu müdahalelerle de günümüze değin devrimi engelleyebilmiştir. Devrimin, burjuvazinin süreci durdurma yönündeki bütün gayretlerine rağmen olabilmesi için, bu iradi müdahalenin tersi yönünde, yani süreci hızlandırma yönünde bir iradenin varlığı gereklidir. Eğer burjuvazinin ürettiği politikalara karşı doğru politikalar üretebilir ve bu politikaları pratiğe geçirebilecek militanlar yaratabilirse, işte o zaman devrimin önüne hiçbir güç geçemez. Yani, devrimin olabilmesi için, oluşan devrimci ortamı **devrime dönüştürebilecek bir siyasi iradenin mutlaka yaratılması gerekir**. K. Kürdistan ve Türkiye'nin bugünkü nesnel koşullarını inceleyerek, burjuvazinin ürettiği politikalara bakarak, devrime gebe olduğunu, devrimci ortamın oluştuğunu rahatlıkla söylemekteyiz. Ama, devrim için gerekli ebenin olmadığı görülmekte. Devrimci durum var ve iç savaş boyutlarına ulaşmış ama, **henüz burjuvazinin iradesini alt ederek iç savaşın devrimle sonuçlanmasını sağlayacak güçte bir iradeyi ortaya koyabilmiş değiliz**. İşte tam bu noktada, biz Leninistlerin önünde zor ama onurlu bir görev bulunmaktadır: Gerekli iradeyi gösterme görevi... Devrimin başarısı, biz Leninistlerin ortaya koyacağı bilinçli, örgütlü iradeye bağlıdır. Devrimi başarıya ulaştırmak için gerekli ideolojik ve politik donanımına sahip bizlerin **ideolojimizden aldığımız güçle ortaya koyacağı irade**, devrimin kaderini belirleyecektir. Eğer bizler sürecin gerektirdiği iradeyi ortaya koyamazsak, güçsüz kalır ve işçi sınıfının, emekçilerin, Kürt ulusunun 12 Mart ve 12 Eylül'de olduğu gibi yeniden ezilmesinin, katliamlara tabi tutulmasının sorumluluğunu üzerimizde taşırız. Biz Leninistler, güçlenmemizle zafere ulaşacak devrimin, işçi sınıfını ve Kürt ulusunu prangalarından kurtarıp özgürlüğüne kavuşturacağının bilinciyle hareket etmeliyiz. Tarihin omuzlarımıza

yüklediği sorumluluk çok büyüktür. Devrime önderlik edebilmemiz, tarihin bize sunduğu onura ulaşabilmemiz, kendimizi aşarak bu sorumluluğun altından kalkabilecek Bolşevik insanlar haline gelmemize bağlıdır.

Bugüne kadar bir çok sosyalist dergide bu konunun; "Devrimi gerçekleştirmede iradenin, Komünist Partinin, kadroların, komünist insanların yaratılmasının" önemi üzerine bir çok yazı yazılmıştır. İnanıyoruz ki, bundan sonra da bir çok yazı yazılacaktır. Bizim, bu konuya bir kere daha değinmemizin nedeni içinde bulunduğumuz iç savaştan zaferle çıkabilmemiz için, iç savaş koşullarına uygun kişilik özelliklerin ve çalışma tarzını kazanmamızın gerekliliğini zorunlu görmemizdir.

İç savaş koşullarında bir devrimcide bulunması gereken özellikleri anlatmaya başlamadan önce, son olarak bir şeye dikkat çekmek istiyoruz. Bu da, kendimizi aşip Bolşevikliğin tüm özellikleriyle bütünleşme ve yeni değerler yaratabilmek için, en başta birey olarak, eksikliklerimizin, zaaflarımızın var olduğunu kabul etmemizin zorunlu olduğudur. Bu gerçekliği kabul etmediğimiz takdirde kendimizi geliştirmemiz mümkün değildir. Devrimi yapma amacımızla, mevcut çalışma tarzı ve kişiliğimizin uygunluk içinde olmadığı gerçeğini bilince çıkaramazsak, kendimizi geliştirmemiz de mümkün olmaz. Demek ki, ilk önce varolan bir gerçekliği, çelişkiyi bilince çıkarmalıyız. Ancak bu noktadan sonra, ulaşmak istediğimiz hedefle çalışma tarzımız ve kişiliğimiz arasındaki çelişkiye müdahale edebilir ve kendimizi aşmayı sağlayabiliriz. **Bir insanın kendini aşabilmesi için ilk önce, kendisini değiştirmesinin gerekliliğine inanması gerekir.**Bu Bolşevikleşebilmemiz için olmazsa olmaz bir şarttır.

DEVİRİM İÇİN NASIL BİR İNSAN KARAKTERİ

Bu sorunun cevabını bir buçuk yıl önce Genç Yoldaş Dergisi'nin altıncı sayısında kısaca vermeye çalışmıştık. O yazımızda 'Bolşevik Olmalıyız'- demiştik. Bolşevikliğin, Rus marksistlerinin yaklaşık 70 yıllık devrim mücadelesinde edindikleri deneyimlerle, kendilerini aşip oluşturdukları yeni insan tipi olduğunu ortaya koymuştuk. Marx'ın;

"Savaşlarda devrim yapan etmen, dahi generallerin 'zihinlerinin' serbest yaratımları değil, daha iyi silahların icat ve İNSANİ

MATERYALDEKİ YANİ ASKERDEKİ DEĞİŞİKLİK-TİR"(abç) diyerek yaratılmasını istediği yeni insandır Bolşevik insan. Devrimin üzerinde kapitalist kültürün bir çok özelliğini taşıyan insanlarla yapılamayacağı ve Rus marksistlerinin yaptığı gibi komünist insanları yaratmanın zorunlu olduğu, çeşitli ülkelerdeki devrim hareketlerinin pratiğinde de bir çok defa ortaya çıkmıştır. Devrim için Bolşevik insanlara; yaratıcı, inisiyatif sahibi, hiçbir işini ertelemeyen, bilgiye aç, partizan, dev-

Olumsuzlukların bizi yiyip bitirmemesinin devrime olan bağlılıktan koparmamasının yolu, devrim mücadelesine niye girdiğimizi ve amacımıza ulaşip ulaşmadığımızı sorgulamamızdan geçer. İçimizdeki devrim coşkusunu canlı tutmak, devrimi kalbimizde hissetmek, burjuvazinin para hırsından dolayı sebep olduğu iğrençliklere karşı duyduğumuz ilk günkü nefreti, sınıf kinini canlı tutmak biz devrimcileri devrime sıkı sıkıya bağlı tutacaktır.

rime bağlı ve zafere inanç yoksa zaferin olmayacağını bilen insanlara ihtiyaç vardır.

BOLŞEVİK İNSAN DEVİRİME BAĞLI İNSANDIR

İnsanlar bir ideal, bir amaç uğruna yaşarlar. Yaşamları boyunca amaçlarına ulaşmak için didir dururlar. Bir köylünün amacı daha fazla ürün almak, traktör almak veya toprağını büyütmektir. Bazılarının amacı, çocuklarını okutup makam, mevki sahibi yapmaktır. Kimileri ise terfi etmeyi kendilerine hedef edinmişlerdir. Bu tür örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Bu örneklerin ortak yanlarını aramaya kalktığımızda ise, hepsinde bireysel bir yönün var olduğunu görürüz. Toprağı(mi), aile(mi), çocuğu(mu), okulu(mu) vb. Hepsinde "BEN" vurgusu vardır. Ve bu "BEN" vurgusundan dolayı hepsinin ufkunda bir darlık görülür. Hepsinin ufku cebindeki paranın miktarı ve cebine ekleyebileceği paranın miktarı ile sınırlıdır. Örneğin bir köylünün ufku, sahip olmayı planladığı toprağın büyüklüğü kadardır. Bir başkasının ufku

ise Başbakan, Vali vs. olmakla sınırlıdır. Bütün bu insanların hayallerini şu veya bu büyüklükteki bir çerçeveye sınırlamak mümkündür.

Bazı insanların hedefi ve amacı ise yeni bir toplum, yeni bir ülke, yeni bir dünya yaratmaktır. "BEN" duygusundan arınıp, herkesin daha iyi koşullarda yaşayıp yaşayamayacağını sorgularlar. Sadece kendi tarlasını büyütmenin, sadece kendisinin okuyabilmesinin, sadece kendisine iş bulabilmenin derdinde değildirler. Bu insanlar, "Herkesin daha iyi yaşam koşullarına sahip olmasının olanağı yok mu?", "Birileri için yaşamak zevk iken başkaları için işkence haline dönüşmek zorunda mı?" gibi soruları kendilerine ve çevrelerine sorar, cevap ararlar. **Bu insanlar, yaşamı sorgulamaya ve bir iç hesaplaşmaya girmişlerdir.** Çevrelerinde gördükleri gerçekler ile insani duygularının çatışmasıdır bu sorgulama. Bu sorgulamaya giren insanlarda, eğer insani değerler ağır basarsa, sisteme ve statükolara karşı isyanları ortaya çıkar. Bu isyan, varolan haksızlıkları ortadan kaldırmaya, statükoları yıkmaya, yeni değerler ve güzellikler yaratmaya yöneliktir.

Bu insani duygular, bu hümanizm insanların devrim mücadelesine adım atmalarındaki en önemli etkidir. İşte toplumumuzda "gençlik heyecanı" olarak ifadelendirilen bu kabarmış insani duyguları devamlı olarak canlı tutmak devrim maratonunda ipi göğüslemede çok önemli bir etkidir. Biz devrimcilerin, devrim maratonunda, yıpratıcı, aşındırıcı (aile, işkence, cezaevi vb.) birçok olumsuzlukla karşılaşacağı muhakkaktır. Bu olumsuzlukların bizi yiyip bitirmemesinin, devrime olan bağlılıktan koparmamasının yolu, **devrim mücadelesine niye girdiğimizi ve amacımıza ulaşıp ulaşamadığımızı** sorgulamamızdan geçer. İçimizdeki devrim coşkusunu devamlı canlı tutmak, devrimi kalbimizde hissetmek, burjuvazinin para hirsından dolayı sebep olduğu iğrençliklere karşı duyduğumuz ilk günkü nefreti, sınıf kinini canlı tutmak, biz devrimcileri devrime sınıksız bağlı tutacaktır.

Hümanizm ve devrimci coşku, devrime bağlılıkta olmazsa olmaz şeylerdir. Ama tek başlarına yeterli değildirler. Bu duygularımızı sağlam temellere oturtmak zorundayız. Bunun yolu marksizm-leninizmi öğrenmektir. Teorik gelişimimiz, mücademizin daha bilimsel bir temelde gelişmesini sağlayacaktır. **Devrimin bir zorunluluk olduğunun kavranması, devrime olan inancı**

ve bağlılığı pekiştirecektir.

Şu itirazları duyar gibiyiz: "Ama, bırakın okumayı, başımızı kaşımaya bile vaktimiz yok. İç savaş koşullarında yaşadığımızı unutuyorsunuz galiba." Bu itirazların doğruluk payı var kuşkusuz. İçinde bulunduğumuz iç savaş koşulları Marx'ın "İleriye doğru yapılacak her gerçek ilerleme bir düzine programdan daha önemlidir." sözünün tam bir geçerlilik kazandığı dönemdir. Ama unutulmaması gereken şey şu: Marx bu sözleri söylerken, iç savaş koşullarında bir satır dahi yazı okumayın, buna harcaacağınız vakti pratik faaliyetlere ayırın demiyor. Marx, başımızı kitaplara gömmemize karşı çıkıyor. Bugün kendi pratiğimize baktığımızda, zaten kitaplarla fazla haşır neşir olmaya vaktimizin olmadığı açıktır. "Peki ama marksizm-leninizmi nasıl öğreneceğiz?" sorusu akla geliyor. İşte bu noktada önder kadrolara fazla iş düşmektedir. Devrimci Emek Dergisi'nin 27. sayısında M. Sinan Ateş'in genel hatlarıyla ortaya koyduğu şekilde yazılmış broşürler, teorik gelişimimizin başlıca aracı olacaktır. Bu broşürleri okumak, hem insanların daha az vaktini alacak, hem de anlaşılır bir dille yazıldığı için kavranması kolay olacaktır. İç savaş koşullarının dayattığı bu bilgilenme şekli ile teorik gelişimimizi sağlamamız, uzun ve engebeli olan devrim yokuşunda zirveye ulaşmamızın ve bayrağı zirveye dikmemizin garantisi olacaktır. Komünist insan olma çabamızın dayanacağı, güç alacağı temel olacaktır.

Devrime bağlılığı pekiştirmede bir diğer önemli aracımız da kendimizi sorgulama ve amacımızda eleştiriden geçirebilmeyi başarabilmektir. Bunu başarabilmek ve her sorgulamada kendimize özelleştirebiliriz, bizi komünist kişiliğe bir adım daha yaklaştıracak ve devrime bağlılığımızı güçlendirecektir. Devrime her geçen gün daha da sıkı bağlanmanın, örgüt insanı, devrim insanı olmanın ilk şartı, bilgiye aç olmak ve devrimci duygularımızı ilk günkü kadar canlı tutmaktır.

BOLŞEVİK İNSAN PARTİZANDIR

Onbinlerce işçinin, kendiliğinden yönü ağır basan bir hareketle burjuvaziyle kavgaya girdiği, memurlar gibi toplumun en geçen harekete geçen bir kesimin mücadelesinin hızla yükseldiği, yıllardır susmuş, pasivize olmuş aydınların eylemlilik içinde olduğu bir süreçte bulunuyoruz. Bu dönemde,

Devrimi başarıya ulaştıracak Leninist Parti'nin üyesi, sempaticanı olan bizler; partimizin devrimdeki rolünü, görevini, önemini kavramalı ve partizanca çalışmaya girdiğimiz ölçüde devrimin gerçekleşmesinin de önünde olanaklı olacağını bilinciyle davranmalıyız.

Gebze'de, Aras Kargo'da yaşananlar bizlere, yakında, Cizre'de, Nusaybin'de yaşanan serhıldanların çok daha üst boyutlarda metropollerde yaşanacağını nıpuçlarını veriyor. Diğer taraftan da, boyutları hakkında söz söylemeye dahi gerek olmayan, Kürt halkının ulusal-sınıfsal başkal-

dırısı devam etmekte.

Tüm bunlar olup biterken, kendini sosyalist olarak gösteren, marksist olduğunu iddia eden, ama aslında marksizm-leninizmden çeşitli boyutlarda sağa-sola savrulmuş olan pek çok örgüt var. Reformist olanlar, tek tek güçlü olmamalarına rağmen, yine de yaydıkları reformizm mikrobi ile toplumu zehirlemekteler. Küçük burjuva devrimci hareketler ise, sınıfsal karakterlerinden dolayı devamlı yalpalamakta, iktidara sağlam ve kararlı adımlarla yürüyememekteler. Devrimci duygularla reformizm arasında gidip gelmekteler. Bütün nesnel koşulların uygun olmasına rağmen bu reformist ve küçük burjuva devrimci hareketlerin, devrim için gerekli olan bilinçli iradi müdahaleyi göstermeleri mümkün değildir. Devrim için gerekli bilinçli iradeyi, yönlendiriciliği, sadece ne yaptığını bilen, kafası net olan komünist bir parti gösterebilir. Leninistler gösterebilir.

Evet, Türkiye ve K. Kürdistan'da bir yol ayrımındayız. Ya devrim olacak, acı ve gözyaşı denecek ya da sömürü, açlık ve sefalet sürecek. İşte böylesi bir yol ayrımında devrim, bizlere, partizanlığı her zamankinden daha çok zorunlu kılıyor.

Komünist Partilerin güçlenemediği, önderliği ele geçiremediği hiçbir ülkede sosyalizmin kurulması sağlanamamıştır. Devrim ileriye doğru bir atılım gerçekleştirilememiştir. Örneğin, Filistin'de uzun yıllardır verilen bir mücadele var. Mücadele dolu geçen yıllar boyunca bir çok Filistinli ve diğer uluslardan savaşçı öldü. Ama mücadelenin geldiği noktaya baktığımızda FKÖ önderliğinin bir uzlaşma içinde olduğunu ve Filistin halkına ihanet içine girdiğini görüyoruz. Filistin halkının kan-

larıyla, acılarıyla halkına ihanet içine girdiğini görüyoruz. Filistin halkının kanlarıyla, acılarıyla beslenen mücadele satılmak isteniyor. Niye böyle oldu sorusunun cevabı ise oldukça açık: Filistinli komünistlerin partizanca çalışmamaları. İçine girdikleri cephedeki (FKÖ) küçük burjuva ve uzlaşmacı diğer grupları teşhir etme görevlerini bir kenara bırakmalarıdır. Bunun sonucunda ise, FKÖ içindeki uzlaşmacı gruplar güçlendi ve diğer siyasi grupları, komünistler de dahil olmak üzere peşinden sürükledi. Filistin devrimi, Komünist Partisinin partizanca çalışmaması sonucu sekteye uğradı.

Partizanca çalışmamanın sonuçları açısından bir başka örnek de İran'dır. İran'da komünistlerin partizanca çalışmamaları, yani kendilerini devrimin güvencesi olarak görmemeleri ve bundan dolayı da örgütsel olarak güçlenmek için ellerinden gelen her şeyi yapmamalarının mükâfatını(!), İran'ın mollaların eline geçmesiyle almışlardır. Oysaki, partizanca çalışmayı öne çıkaran mollalar, önlerine çıkan her fırsatı kendi çıkarlarına kullanmışlardır. Her fırsatta, rakiplerini kendilerince teşhir (karalama demek daha doğru olur) etme faaliyeti sürdürmüşlerdir. Bu partizanca çalışmalarının faydasını ise, devrimi boğup iktidarı ele geçirecek gördüler.

Bu iki örnekten sonra şu soruyu sormak sanırım doğru olur: Nasıl oluyor da, komünistler değil de mollalar veya küçük burjuvalar partizanca çalışma bilincini gösterebiliyorlar? Bu bilince ulaşmanın yolu nedir?

Bu bilinci gösterebilmek, çalışmalarımızın tarihi rolünü kavramaktan geçer. Eğer partimizin tarihi rolünü kavrarsak ve bu partiye gönül vermiş bir birey olarak parti içindeki ve tarihteki rolümüzü kavrarsak, işte o zaman partizan bir ruh haline ve çalışma tarzına sahip oluruz. Yani, küçük veya büyük olsun, yaptığımız her eylemin tarihi rolünü kavradığımız ölçüde partizanca bir çalışmaya girebiliriz. Öyleyse, biz leninistler partizanca bir çalışma yürütebilmek için öncelikli olarak devrime önderlik etmedeki sorumluluğumuzu bilince çıkarmalı, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimin, ancak leninistlerin ideoloji ve politikalarının yaygınlaştırılması ile gerçekleştirilebileceğinin bilinciyle hareket etmeliyiz. Eğer biz leninistler, politikalarımızı ne kadar çok kitleye ulaştırabilirsek, örgütlenmemiz ve devrime önderlik etmemiz de o

Devrimi başarıya ulaştıracak Leninist Parti'nin üyesi, sempatzanı olan bizler; partimizin devrimdeki rolünü, görevini, önemini kavramalı ve partizanca çalışmaya girdiğimiz ölçüde devrimin gerçekleşmesinin de önünde olanaklı olacağını bilinciyle davranmalıyız.

Gebze'de, Aras Kargo'da yaşananlar bizlere, yakında, Cizre'de, Nusaybin'de yaşanan serhıldanların çok daha üst boyutlarda metropollerde yaşanacağını ipuçlarını veriyor. Diğer taraftan da, boyutları hakkında söz söylemeye dahi gerek olmayan, Kürt halkının ulusal-sınıfsal başkal-

larıyla, acılarıyla halkına ihanet içine girdiğini görüyoruz. Filistin halkının kanlarıyla, acılarıyla beslenen mücadele satılmak isteniyor. Niye böyle oldu sorusunun cevabı ise oldukça açık: Filistinli komünistlerin partizanca çalışmaması. İçine girdikleri cephedeki (FKÖ) küçük burjuva ve uzlaşmacı diğer grupları teşhir etme görevlerini bir kenara bırakmalarıdır. Bunun sonucunda ise, FKÖ içindeki uzlaşmacı gruplar güçlendi ve diğer siyasi grupları, komünistler de dahil olmak üzere peşinden sürükledi. Filistin devrimi, Komünist Partisinin partizanca çalışmaması sonucu sekteye uğradı.

Partizanca çalışmamanın sonuçları açısından bir başka örnek de İran'dır. İran'da komünistlerin partizanca çalışmaması, yani kendilerini devrimin güvencesi olarak görmemeleri ve bundan dolayı da örgütsel olarak güçlenmek için ellerinden gelen her şeyi yapmamalarının mükâfatını(!), İran'ın mollaların eline geçmesiyle almışlardır. Oysaki, partizanca çalışmayı öne çıkaran mollalar, önlerine çıkan her fırsatı kendi çıkarlarına kullanmışlardır. Her fırsatta, rakiplerini kendilerince teşhir (karalama demek daha doğru olur) etme faaliyeti sürdürmüşlerdir. Bu partizanca çalışmalarının faydasını ise, devrimi boğup iktidarı ele geçirerek gördüler.

Bu iki örnekten sonra şu soruyu sormak sanırız doğru olur: Nasıl oluyor da, komünistler değil de mollalar veya küçük burjuvalar partizanca çalışma bilincini gösterebiliyorlar? Bu bilince ulaşmanın yolu nedir?

Bu bilinci gösterebilmek, çalışmalarımızın tarihi rolünü kavramaktan geçer. Eğer partimizin tarihi rolünü kavrarsak ve bu partiye gönül vermiş bir birey olarak parti içindeki ve tarihteki rolümüzü kavrarsak, işte o zaman partizan bir ruh haline ve çalışma tarzına sahip oluruz. Yani, küçük veya büyük olsun, yaptığımız her eylemin tarihi rolünü kavradığımız ölçüde partizanca bir çalışmaya girebiliriz. Öyleyse, biz leninistler partizanca bir çalışma yürütebilmek için öncelikli olarak devrime önderlik etmedeki sorumluluğumuzu bilince çıkarmalı, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimin, ancak leninistlerin ideoloji ve politikalarının yaygınlaştırılması ile gerçekleştirilebileceğinin bilinciyle hareket etmeliyiz. Eğer biz leninistler, politikalarımızı ne kadar çok kitleye ulaştırabilirsek, örgütlenmemiz ve devrime önderlik etmemiz de o

dırısı devam etmekte.

Tüm bunlar olup biterken, kendini sosyalist olarak gösteren, marksist olduğunu iddia eden, ama aslında marksizm-leninizmden çeşitli boyutlarda sağa-sola savrulmuş olan pek çok örgüt var. Reformist olanlar, tek tek güçlü olmamalarına rağmen, yine de yaydıkları reformizm mikrobu ile toplumu zehirlemekteler. Küçük burjuva devrimci hareketler ise, sınıfsal karakterlerinden dolayı devamlı yalpalamakta, iktidara sağlam ve kararlı adımlarla yürüyememekteler. Devrimci duygularla reformizm arasında gidip gelmekteler. Bütün nesnel koşulların uygun olmasına rağmen bu reformist ve küçük burjuva devrimci hareketlerin, devrim için gerekli olan bilinçli iradi müdahaleyi göstermeleri mümkün değildir. Devrim için gerekli bilinçli iradeyi, yönlendiriciliği, sadece ne yaptığını bilen, kafası net olan komünist bir parti gösterebilir. Leninistler gösterebilir.

Evet, Türkiye ve K. Kürdistan'da bir yol ayrımındayız. Ya devrim olacak, acı ve gözyaşı denecek ya da sömürü, açlık ve sefalet sürecek. İşte böylesi bir yol ayrımında devrim, bizlere, partizanlığı her zamankinden daha çok zorunlu kılıyor.

Komünist Partilerin güçlenemediği, önderliği ele geçiremediği hiçbir ülkede sosyalizmin kurulması sağlanamamıştır. Devrim ileriye doğru bir atılım gerçekleştirilememiştir. Örneğin, Filistin'de uzun yıllardır verilen bir mücadele var. Mücadele dolu geçen yıllar boyunca bir çok Filistinli ve diğer uluslardan savaşçı öldü. Ama mücadelenin geldiği noktaya baktığımızda FKÖ önderliğinin bir uzlaşma içinde olduğunu ve Filistin halkına ihanet içine girdiğini görüyoruz. Filistin halkının kan-

Devrimi başarıya ulaştıracak Leninist Parti'nin üyesi, sempatzımanı olan bizler; partimizin devrimdeki rolünü, görevini, önemini kavramalı ve partizanca çalışmaya girdiğimiz ölçüde devrimin gerçekleşmesinin de önünde olanaklı olacağını bilinciyle davranmalıyız.

Gebze'de, Aras Kargo'da yaşananlar bizlere, yakında, Cizre'de, Nusaybin'de yaşanan serhıldanların çok daha üst boyutlarda metropollerde yaşanacağını nıpuçlarını veriyor. Diğer taraftan da, boyutları hakkında söz söylemeye dahi gerek olmayan, Kürt halkının ulusal-sınıfsal başkal-

dırısı devam etmekte.

Tüm bunlar olup biterken, kendini sosyalist olarak gösteren, marksist olduğunu iddia eden, ama aslında marksizm-leninizmden çeşitli boyutlarda sağa-sola savrulmuş olan pek çok örgüt var. Reformist olanlar, tek tek güçlü olmamalarına rağmen, yine de yaydıkları reformizm mikrobi ile toplumu zehirlemekteler. Küçük burjuva devrimci hareketler ise, sınıfsal karakterlerinden dolayı devamlı yalpalamakta, iktidara sağlam ve kararlı adımlarla yürüyememekteler. Devrimci duygularla reformizm arasında gidip gelmekteler. Bütün nesnel koşulların uygun olmasına rağmen bu reformist ve küçük burjuva devrimci hareketlerin, devrim için gerekli olan bilinçli iradi müdahaleyi göstermeleri mümkün değildir. Devrim için gerekli bilinçli iradeyi, yönlendiriciliği, sadece ne yaptığını bilen, kafası net olan komünist bir parti gösterebilir. Leninistler gösterebilir.

Evet, Türkiye ve K. Kürdistan'da bir yol ayrımındayız. Ya devrim olacak, acı ve gözyaşı denecek ya da sömürü, açlık ve sefalet sürecek. İşte böylesi bir yol ayrımında devrim, bizlere, partizanlığı her zamankinden daha çok zorunlu kılıyor.

Komünist Partilerin güçlenemediği, önderliği ele geçiremediği hiçbir ülkede sosyalizmin kurulması sağlanamamıştır. Devrim ileriye doğru bir atılım gerçekleştirilememiştir. Örneğin, Filistin'de uzun yıllardır verilen bir mücadele var. Mücadele dolu geçen yıllar boyunca bir çok Filistinli ve diğer uluslardan savaşçı öldü. Ama mücadelenin geldiği noktaya baktığımızda FKÖ önderliğinin bir uzlaşma içinde olduğunu ve Filistin halkına ihanet içine girdiğini görüyoruz. Filistin halkının kan-

larıyla, acılarıyla halkına ihanet içine girdiğini görüyoruz. Filistin halkının kanlarıyla, acılarıyla beslenen mücadele satılmak isteniyor. Niye böyle oldu sorusunun cevabı ise oldukça açık: Filistinli komünistlerin partizanca çalışmamaları. İçine girdikleri cephedeki (FKÖ) küçük burjuva ve uzlaşmacı diğer grupları teşhir etme görevlerini bir kenara bırakmalarıdır. Bunun sonucunda ise, FKÖ içindeki uzlaşmacı gruplar güçlendi ve diğer siyasi grupları, komünistler de dahil olmak üzere peşinden sürükledi. Filistin devrimi, Komünist Partisinin partizanca çalışmaması sonucu sekteye uğradı.

Partizanca çalışmamanın sonuçları açısından bir başka örnek de İran'dır. İran'da komünistlerin partizanca çalışmamaları, yani kendilerini devrimin güvencesi olarak görmemeleri ve bundan dolayı da örgütsel olarak güçlenmek için ellerinden gelen her şeyi yapmamalarının mükâfatını(!), İran'ın mollaların eline geçmesiyle almışlardır. Oysaki, partizanca çalışmayı öne çıkaran mollalar, önlerine çıkan her fırsatı kendi çıkarlarına kullanmışlardır. Her fırsatta, rakiplerini kendilerince teşhir (karalama demek daha doğru olur) etme faaliyeti sürdürmüşlerdir. Bu partizanca çalışmalarının faydasını ise, devrimi boğup iktidarı ele geçirerek gördüler.

Bu iki örnekten sonra şu soruyu sormak sanırız doğru olur: Nasıl oluyor da, komünistler değil de mollalar veya küçük burjuvalar partizanca çalışma bilincini gösterebiliyorlar? Bu bilince ulaşmanın yolu nedir?

Bu bilinci gösterebilmek, çalışmalarımızın tarihi rolünü kavramaktan geçer. Eğer partimizin tarihi rolünü kavrarsak ve bu partiye gönül vermiş bir birey olarak parti içindeki ve tarihteki rolümüzü kavrarsak, işte o zaman partizan bir ruh haline ve çalışma tarzına sahip oluruz. Yani, küçük veya büyük olsun, yaptığımız her eylemin tarihi rolünü kavradığımız ölçüde partizanca bir çalışmaya girebiliriz. Öyleyse, biz leninistler partizanca bir çalışma yürütebilmek için öncelikli olarak devrime önderlik etmedeki sorumluluğumuzu bilince çıkarmalı, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrimin, ancak leninistlerin ideoloji ve politikalarının yaygınlaştırılması ile gerçekleştirilebileceğinin bilinciyle hareket etmeliyiz. Eğer biz leninistler, politikalarımızı ne kadar çok kitleye ulaştırabilirsek, örgütlenmemiz ve devrime önderlik etmemiz de o

kadar hızlı olacaktır. Bunun için partizanca çalışma, her fırsatta leninist partinin propagandasını yapma ve yığınları leninist saflara çağırmak zorundayız. Bunun yolu ise, Leninistlerin, buldukları her ortamda, hiç çekinmeden fikirlerini ortaya koyabilmesidir.

Leninistler, buldukları her ortamda düşünceleri ve davranışları ile kendilerini belli etmeli ve bir çekim merkezi haline gelmelidirler. Bunun için, gözünü budaktan sakınmayan, cüret ve medeni cesaret sahibi kişiler olmalıyız. Devrimi başarıya ulaştıracak Leninist Parti'nin üyesi, sempatizanı olan bizler; partimizin devrimdeki rolünü, görevini, önemini kavramalı ve partizanca çalışmaya girdiğimiz ölçüde devrimin gerçekleşmesinin de önünde olanaklı olacağını bilinciyle davranmalıyız.

BOLŞEVİK İNSAN ERTELEMEZ

Ertelemecilik, yapılması gereken bir işi daha ilkerki bir zamana bırakmaktır. Ertelemecilik, yapının yapılabilecek bir işi bugünden yapmamak, ya da başkasının da yapabileceği bir işi yapmaya girişmemek olarak da ifadelendirilebilir.

Örneğin, bir hafta sonraki bir mitingde bildiri dağıtmayı planlıyorsunuz. Ama, elinizde henüz hazır bir yazı bile yok. Günler geçiyor ama siz halen işe başlamış değilsiniz. Daha yedi gün var, altı gün var, beş gün var, derken bir bakıyorsunuz ki mitingin yapılmasına sadece iki gün kalmış. Ve sizi bir telaş sarıyor: Bildiriyi hazır etme telaşı... Bu telaşla, bildiriyi mitinge belki yetiştiriyor, belki de yetiştiremiyorsunuz. Yetiştirebilerseniz dahi, aceleyle yapıldığı için, bildiri, yeterince etkileyici

olarak hazırlanamıyor, baskı hataları yapıyor. Ertelemeciliğiniz, partinin çalışmalarını, dolayısıyla da gelişip güçlenmesini böylece sekteye uğratmış oluyor.

Başka bir örnek daha verelim: Bildiği gibi iç savaş koşullarında yaşıyoruz. Bu ne anlama gelir? Bu demektir ki, örgüt içindeki herkes, patlak verebilecek her olaya kendi alanından müdahale edebilmek için her an tetikte, hazır olmalı örneğin, Sivas katliamı gibi bir olay olduğunda; anında bildiri çıkarabilmeli, pankart asabilmeli, ya da karşı-devrimin uyguladığı şiddete, şiddetle karşılık verilebilmelidir. Ama zamanında hazır-

lık yapılmamışsa, yani elimizin altında devamlı olarak bulunacak bir parça pankart bezi, boya vb. alınmamış hazır edilmemişse, sivil-faşistlerin yularını belirleme işi şu veya bu nedenle ertelenmişse; Sivas katliamı gibi bir olay karşısında anında tavır geliştirme, sürece müdahale etme yeteneği de gösterilemez. Bu tür örnekleri istediğimiz kadar çoğaltabiliriz. Verdiğimiz bu iki örnekten de anlaşılacağı gibi, ertelemeciliğin nedeni, alınan göreve, yapılan işe gereken önemin verilmesidir. Bir insan, ne iş yapıyor olursa olsun (elektrik faturasını ödemek, kalp ameliyatı yapmak veya bir silahlı eylem yapmak) yaptığı işin önemini ve kavramamışsa, yaptığı işi külfet, angarya olarak görüyorsa, içinden gelerek yapmıyorsa; bilinçli veya bilinçsizce yaptığı işe özen göstermeyecek, erteleyecektir. İşini yapması artık kaçınılmaz bir hal aldığına ise işini gelişi güzel yapacaktır. Bu ise, yapılan işten yeterince verim alınamamasına neden olur. Bu ise partinin gelişip güçlenememesi demektir. Bundan dolayı leninist partide, verimsiz çalışmanın nedenlerinden biri olan ertelemeciliğe izin verilemez.

Leninist parti, gönüllü birliktelik temelinde oluşturulmuştur. Bundan dolayı da, bir kimsenin aldığı görevi yerine getirmede isteksiz olması gibi bir durum söz konusu olmalıdır. Leninist parti içinde herkes kendini bir makinenin dişlisi gibi görmelidir. Nasıl ki makinenin bir dişlisi aksaklık yaptığında makine istenilen verimi veremezse, leninist partide bireyleri ertelemecilik hastalığına tutulduğunda verimli olamaz. Bu durum da partiyi devrimden uzaklaştırır. Öyleyse devrime önderlik edecek biz leninistler aldığı işi ertelemeyen, anında yerine getiren bir ruh haline sahip olmalı-

NE DEVLETİN NE DE AİLELERİN GERİCİ BASKILARI BİZLERİ YILDIRAMAZ

Ben Niksar'dan bir Devrimci Emek okuruyum. Dinci-gerici bir ailem var. Bundan dolayı her şeyi onların istedikleri gibi yapmak zorundayım. En basitinden kitap okuyamıyorum, müzik dinleyemiyorum ve arkadaşlarımla görüşemiyorum. Onların istediği kendilerine karşı gelmeyen, istedikleri her şeyi yapan, otur denilen yerde oturan, kalk denilen yerde kalan kukla gibi bir kişilik. Bunu da baskıyla yapıyorlar. Onlara göre yaptıkları baskı değil, çocuk eğitimidir.

Ben önceleri ailemin istediği gibi dinci-gerici bir insandım. Şimdi ise mücadeleye katılmak ve devrimci olmak için her şeyi yapmaya hazırım. Benim böyle aile şartları altında, bu yolu seçmemdeki en büyük etken, mücadele uğruna herşeyini vermeye hazır, çok özverili bir arkadaşımıdır. Ben onunla tanışmadan önce, aşırı derecede lümpen, bir çok burjuva özentisi olan, aile-

me çok bağlı hatta sosyalizmin "s" sini duymamış bir kişiydim. O bana dergi ve kitaplar getirdi. Ben bunları fırsat buldukça gizli gizli okuyordum. Ailem önceleri bu arkadaşımın görüşmeme izin verdi. İzin vermelerinin sebebi onun başarılı bir öğrenci olmasıydı. Gittikçe görüşmelerimiz arttı. Bana mücadele ile ilgili kavramlardan, daha önce mücadele eden insanlardan, ülkelerimizde yaşayan insanların ezilmişliğinden ve bunun değişmesi gerektiğinden bahsetti. Daha sonra beni gerçek devrimcilerle tanıştırdı. Bu insanlar o kadar iyilerdi ki, bu yolu seçmemde onların payı çok büyüktür. Beni çok etkilediler. Özellikle soğuk-sıcak, yaz-kış demeden insanlık uğruna, proletarya uğruna hayatlarını hiçe sayarak mücadele etmeleri benim etkilenmem ve devrimci olmaya karar vermemde belirleyici oldu.

Şu son zamanlarda ailemin üzerimdeki baskıları artmaya

başladı. Çünkü ailem, faşist okul idaresi sayesinde arkadaşlarımla niteliğini öğrendi. Artık gizli-saklı bile kitap okuyamıyorum. Benim bu seviyeye gelmeme yardımcı olan arkadaşımın çok seyrek görüşüyorum. Bunu, ailemin, devrimciler hakkında düzenin karşı devrimci propagandaları sonucu edindikleri ön yargılardan kaynaklanan baskılardan dolayı yapmak zorunda kalıyorum.

Benim teorik bilgim yok denecek kadar az. Bunları bilmenin, öğrenmenin ne kadar gerekli olduğunu biliyorum. Buradan baskı altında bulunanlara sesleniyorum.

**BASKILAR BİZLERİ
YILDIRAMAZ!
DEVİRİM YOLUNDA
LENİNİST SAFLARA!
KAHROLSUN FAŞİZM
YAŞASIN
MÜCADELEMİZ!
YA DEVİRİM
YA ÖLÜM!**

POLİSAN'DA DİRENİŞ

Polisan'da 110 sendikalı işçinin emeğinin karşılığını almak için başlattığı grev 3 aya yakın bir zamandır sürüyor. Zaman zaman fabrika önünde işçilerle jandarma arasında greve rağmen çalışmakta olan mevsimlik işçiler nedeniyle çatışmaya varan sürtüşmeler yaşanıyor. Bunun bir örneği 5 Temmuz Çarşamba günü yaşandı. Grevdeki işçiler, grev kırıcılığı yapanları protesto etmek amacıyla fabrika önünde toplandılar. Bundan rahatsız olan işveren jandarmayı çağırdı. Jandarmanın fabrika önüne barikat kurması ve işçilere fiili saldırıda bulunması sonucunda çatışma çıktı. Jandarmanın saldırısı sonucunda işçiler jandarmaya taşlarla karşılık verdiler. Jandarmanın ateş etmesi sonucu bir işçi boynundan yaralanırken bir subay da atılan taşlarla yaralandı. Olaydan sonra 100'ün üstünde işçinin jandarma tarafından gözaltına alındığı öğrenildi.

GÖZALTINDA KATLEDİLENLER KİTLESEL EYLEMLERLE TOPRAĞA VERİLDİ

Gözaltına alındıktan sonra gözaltında oldukları kabul edilmeyen katledilen ve cesetleri bulunamayan Türkiye'de ve Kürdistan'da yüzlercesinden, dünyadaki binlercesinden sadece ikisi Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç.

Plaza de Mayo Anaları çocuklarının cesetlerini yıllarca nehirlerde, mezarlarda aradılar ve artık analar çocuklarının iskeletleri yanında katillerini listelerini de ele geçiriyorlar. Ülkelerimizde son dönemde Ayşenur Şimşek gözaltına alınıp işkence görerek öldürüldükten sonra mezarı, savcılık tarafından ailesine gösterildi ve arkasından Hasan Ocak ve Rıdvan Karakoç. Üçü de ortak bir özelliğe sahip, rejime muhalif insanlar. Üçü de kaçırıldı. Tüm ısrarlara rağmen gözaltında oldukları kabul edilmedi ve üçünün de tesadüfen cesetleri bulundu. Bulunan cesetler devrimcilerle gözdağı niteliği taşıyordu; "Sizin de sonunuz böyle olur hal.." Artık emekçi halklar açısından bu tehditlerin gerçekliği yoktu. Bu azgınca saldırılar, burjuvazinin tükenmişliğinin, çaresizliğinin bir göstergesiydi. Ve Devlet Gazi mahallesinde yapılan cenaze törenlerinde emekçi halkların değil kendi teslimiyetini ve yenilgisini bir kez daha kabullenmiş oldu.

Hasan Ocak'ın cenaze tö-

renine 5000 civarında insan katıldı. Devlet yine giremedi Gazi mahallesine. Kitlenin yürüyüş boyunca attığı "Gözaltında Kayıplara Son", "Devletten Hesap Sorduk Soracağız" sloganları burjuvazinin yüzüne bir tokat gibi patlıyordu.

Hasan Ocak'ın cenazesinden birkaç gün sonra kayıp listesinden bir kişi daha düştü. Yurtsever Rıdvan Karakoç'un işkence yapılmış cesedi Beykoz ormanlarında bulundu. Rıdvan Karakoç'un Gazi mahallesinde yapılan cenaze törenine binlerce insan katıldı. Devlet yine Gazi mahallesine girememişti. Polis Gazi mahallesine giden yolları kesmiş katılımı engellemeye çalışıyordu ve Gazi mahallesinde yürüyüş başladı. Yürüyüşe pek çok yasadışı örgüt pankartları ve sloganları ile katılmıştı. TKEP/LENİNİST pankartının açıldığı cenazede "Ya Devrim Ya Ölüm!", "Faşistlerden Hesap Sorduk Soracağız!", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!", "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST!" sloganları atıldı. Rıdvan Karakoç'un cenazesi Gazi mezarlığına gömüldükten sonra kitle sloganlarla dağıldı. Kitlenin dağılmasını fırsat bilen polis saldırarak 30 kişiyi gözaltına aldı.

LENİNİSTLER

KAYIP AİLELERİNİN ÇAĞALOĞLU EYLEMİ

Kayıplar konusunda yürütülen kampanyalar sonucunda kayıplar Türkiye gündemine girdi. Geçtiğimiz aylarda kayıpların bulunması için pek çok eylem yapıldı. Bunlardan birisi de Sirkeci garı önünde başlayıp Çağaloğlu yokuşundan valilik önüne yapılan yürüyüşü.

Kayıp aileleri, çeşitli demokratik kitle örgütleri, İstanbul Sendika Şubeler Platformu, Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri'nin (DETAK) katıldığı yürüyüş sonunda valilik önünde yapılan basın açıklamasından sonra yaklaşık 4000 kişiyi bulan kitle ile direnişte bulunan Eminönü Belediye işçilerini ziyarete gitti. Yürüyüş boyunca "Analar Katilleri İstiyor", "Gözaltında Kayıplara Son" sloganları atıldı. Yürüyüş sırasında dikkati çeken nokta polislerin "Katil Polis" sloganından rahatsızlık duymaları özellikle kayıp ailelerinin "Suçlu Olan Polistir" sözleri üzerine "sizin direktiflerinizi bekliyoruz susturun şunları" diyerek eylemi organize eden insanları rahatsız etmeleri oldu. Buda gösteriyor ki polis, ailelerin çocuklarını aramasından korkuyor. Bu korku da amacımıza bir adım daha yaklaştığımızın kanıtıdır.

BİR LENİNİST

ŞİŞLİ İŞÇİSİ HAK ALMA EYLEMİNDE KAVGAYI ÖĞRENİRKEN ÖĞRETİYOR

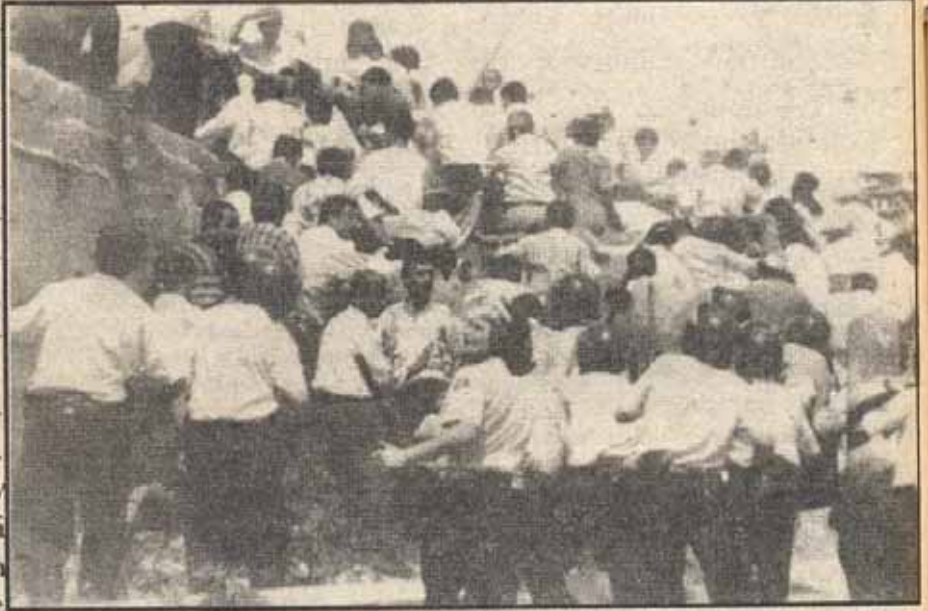
Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da halk ne zaman bir yerde hakkını almak için direnişe geçse karşısında, burjuvazinin savunma ve yaşamını koruma araçları olan devletin askeri, polisi ve diğer kolluk güçlerini buluyor. En küçük hak arama girişimi, faşist devletin saldırılarını, gözaltıları, polis jopunu, işkence ve tutuklamaları getiriyor.

Bunun en son örneğini Şişli Belediye işçilerinin direnişinde yaşadık. DYP'li belediye başkanı Gülay Atığ'ın keyfi olarak işten attığı Şişli Belediye işçileri direnişe başladıktan sonra polislerin azgın saldırıları ile karşılaştılar. Gün geçtikçe bu saldırılar daha da yoğunlaşmaya başladı, işçiler sürekli baskılara uğradılar. Polis Şişli Belediye Başkanı Gülay Atığ'dan aldığı emirle burjuvazinin çıkarlarını korumak ve direnişi kırmak için çöp toplayarak, grev kırıcılığı bile yaptı.

En son yaptığı ise, direnişçi işçilerin belediye önünde gerçekleşecek bir protesto için yaptıkları yürüyüşün önünü keserek saldırmak oldu. Polis, 140 işçiyi gözaltına aldı, işkencelerden geçirdi. İşçilerden birisi iyice dövüldükten sonra "öldü" denilerek arabadan atıldı. Gözaltına alınan 140 kişiden, aralarında Devrimci Emek Dergisi muhabirinin de bulunduğu 89'u çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı. Tutuklananlar daha sonra çıktıkları ilk duruşmada kefaletle serbest bırakıldılar. Sendika, sadece işçilerin kefalet ücretini ödedi. İşçiler, kavgada kendilerini yalnız bırakmayan dergimiz Devrimci Emek muhabirinin de içinde bulunduğu 29 kişinin kefalet ücretini kendi aralarında toplayıp yatırarak devrimcilere sahip çıktılar.

Faşist devletin mahkemelerinin verdiği bu tutuklama kararı da gösteriyor ki; devlet, polisi, askeri ve yargısı ile tamamen burjuvazinin devletidir. Onun uşaklığıdır.

İşçiler, emekçiler artık polisin ve askerin bu türden saldırılarına karşı kendi sınıf örgütleri ve işyeri

milisleri olmadan, karşı devrimin saldırılarının karşısında zayıf kaldıklarını, ellerinde silahları olmadan polisle ve devlet güçleriyle girdikleri her çatışmayı kaybeyeceklerini gördüler. Faşist devlet ve tekelci sermayeye karşı tek tek ve ekonomik eylemlerle başarı kazanamayacaklarını anladılar.

Bu nedenle emeğin gerçek kurtuluşunu sağlamak ve demokratik halk iktidarını kurmak için tüm saldırılara karşı örgütlenelim, silahlanalım.

Bir İşçi

**DEVRİMCİ
emek**

kitap dizisi - 4

**TKEP/LENİNİST
BELGELER**

**ÇIKTI
(TOPLATILDI)**

İŞÇİSİ EYLEMİNDE KİMLERİNİ ÖĞRETIYOR

eri olmadan, karşı devrimin saldırılarının karşı-
zayıf kaldıklarını, ellerinde silahları olmadan
ve devlet güçleriyle girdikleri her çatışmayı
veceklelerini gördüler. Faşist devlet ve tekelci
veye karşı tek tek ve ekonomik eylemlerle ba-
zanamayacaklarını anladılar.
nedenle emeğin gerçek kurtuluşunu sağla-
demokratik halk iktidarını kurmak için tüm
ara karşı örgütlenelim, silahlanalım.

Bir İşçi

**DEVİRİMCİ
emek**

kitap dizisi - 4

TKEP/LENİNİST

BELGELER

ÇIKTI

(TOPLATILDI)

MÜCADELE BİRLİĞİ PL DİRENİŞÇİ İŞÇİLİ

EMİNÖNÜ İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

Kurban bayramında yasal olan izinlerini kullandıkları gerekçesiyle işten atılan 265 işçinin Eminönü Belediyesi önünde başlattıkları direniş sürüyor.

Şu anda Eminönü Belediyesi önünde sürekli bulunan işçiler zaman zaman geliştirdikleri eylem biçimleriyle eylemi güçlendiriyorlar.

Biz de bu direnişe destek vermek amacı ile **Mücadele Birliği Platformu** olarak işçileri ziyarette gittik. Belediyenin önünde toplanan işçilerle birlikte "**Eminönü İşçisi Yalnız Değildir!**", "**Yaşamın İşçilerin Mücadele Birliği!**", "**Fab-**

rikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey Emeğin Olacak!" sloganları atıldı.

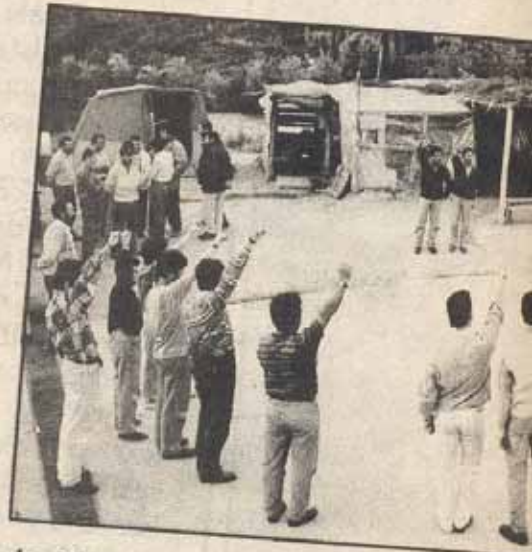
Ayrıca aynı gün wrevli toplu sözleşmeli sendikalar haklarını almak için eylemde bulunan Kamu Emekçisi yoldaşlarımızla birlikte "**Yaşamın İşçi ve Emekçilerin Mücadele Birliği!**" sloganı haykırıldı. Genç Ekin Müzik Grubu'nun verdiği müzik dinletisi sırasında halaylar çekildi, birlikte marşlar söylendi. Plat-

form adına bir işçi ve emekçinin son dönem mücadelesini ve mücadelesinin birliğini arttırdığını ve mücadelesinin birliğini arttırdığını. Daha sonra ziyarette "**Yaşamın İşçi ve Emekçilerin Mücadele Birliği!**" sloganı hep birlikte söy-

CİHANGİR DERİ'DE DİRENİŞ SÜRÜYOR

Aylardır grevde bulunan Cihangir Deri İşçilerini Mücadele Birliği Platformu olarak ziyaret ettik. Cihangir Deri'de sendikalaşma mücadelesi sonucu işveren işçileri işten atmış bunun üzerine işçiler fabrikanın girişine çadırlar kurup üretimden gelen güçlerini kullanarak üretimi durdurmuş ve fabrikayı işgal etmişlerdi. İşveren direnişçi işçileri yıldırma için çeşitli baskılar yapmaya başlamış fakat başarılı olamamıştır. En son kalabalık bir jandarma grubuyla grev çadırına saldırılmıştı. Bunu öğrenen Organize Sanayi bölgesindeki diğer işçiler işlerini bırakarak sınıf kardeşlerine destek vermek için Cihangir Deri'ye geldiler. Bu da Tuzla Organize Sanayi bölgesindeki işçilerin mücadele birliğinin bir göstergesidir. Ziyaretimiz-

de Mücadele Birliği Platformu olarak işçilerin yalnız olmadıklarını, onlara her türlü desteği vereceğimizi dile getirdik. Grevdeki işçilerle sohbetimizde onların kararlılığını ve haklarını söke söke almak istediklerini görüyoruz. Ziyarete birlikte gittiğimiz Genç Ekin Müzik Grubu bir-

ti verdi lar çek lar, Tar Şey En İşçileri ganlary yıp, yür rak ayrı

BASKILAR... BASKILAR... BASKILAR...

Devlet içine düşmüş olduğu bunalımdan kurtulmanın yollarını ararken muhalif olan her sese, her fırsatta azgınca saldırıyor. Burjuvazinin dayattığı insanı ve toplumu kişiliksizleştirmeye yönelik yoz kültüre karşı halkın kültürünü yaratmaya çalışan kültür sanat merkezleri üzerindeki baskılar da artıyor.

Gün geçmiyor ki, bir kültür merkezi basılmasın, kapatılmasın, çalışanları işkence görmesin.

Genç Ekin Sanat Merkezi sahibi Songül Yücel uluslararası bir konferansa katılmak üzere pasaport başvurusu için gittiği emniyet müdürlüğünde gözaltına alındı ve tutuklanarak cezaevine gönderildi. 2 Ay tutuklu kaldıktan sonra çıkarıldığı mahkemece TKEP/LENİNİST üyesi olmakla suçlanarak 15 yıl hapis cezası istemiyle yargılanmaya başlandı.

Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanları defalarca gözaltına alındılar.

Katliamları, infazları, insan hakları ihlallerini görmeyen sahibinin sesi faşist burjuva basın bu olaylara karşı ilgi gösterdi

Tüm bu gelişmeler olurken Kürt halkının kültürünü yaşatma çabası içinde önemli bir basamak olan Mezopotamya Kültür Merkezi'nin İzmir Şubesi basıldı ve mühürlendi. Adana şubesi basıldı, çalışanları ise gözaltına alındı.

Ortaköy Kültür Merkezi 2 gün içinde 2 kez basıldı ve 6 Temmuz günü mühürlendi. Ozan Gani Nar 1,5 yıl önce yapmış olduğu bir konuşmaya dayanılarak tutuklandı.

Tüm bu baskılar devletin çaresizliğinin, korkusunun bir ifadesidir. Özelde kültür sanat merkezleri ve genelde devrim cephesi üzerindeki bu saldırılar bizleri yıldıramayacak. Mücadelemiz daha da güçlenerek sürecektir.

TEPKİLER... TEPKİLER... TEPKİLER...

Türkiye ve Kürdistan'daki devrim cephesine yapılan saldırıların bir halkası olarak, halkın muhalif kültürünü yaratma çabasındaki kültür merkezleri üzerindeki saldırılar yoğunlaşıyor.

Tüm bu saldırılara karşı tepki de ortaya koyuldu. Bunun için çeşitli eylemlilikler yapıldı.

İlk olarak Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda basın açıklaması yapmak isteyen sanatçılar engellendi. Sanatçılar Özgürlük Meydanı'nın polis tarafından ablukaya alınmasından ötürü basın açıklamasını meydanın dışında yaptılar. Basın açıklamasına Genç Ekin Sanat Merkezi, Mezopotamya Kültür Merkezi Yapı Sanat Evi, Arya Kültür Merkezi, Stran Müzik Üretim Merkezi katıldı.

İstanbul'da kültür merkezleri üzerindeki baskıları protesto etmek için aralarında Genç Ekin Sanat Merkezi'nin de olduğu kültür merkezleri AKM'nin önünde basın açıklaması yapmak istedi. ancak polis kitleye müdahale etti. Bunun üzerine alkışlarla yürümek isteyen topluluğa polis saldırdı. Saldırı sonucu iki kişi gözaltına alınırken polisin eyleme katılan çocukları da tartakladığı görüldü.

Daha önce kapatılan İzmir MKM önünde İstanbul'dan giden ve aralarında Genç Ekin Sanat Merkezi'nin de bulunduğu bir grup kültür merkezi bir basın açıklaması yaparak kültür merkezlerine ve Kürt halkına yönelik baskıları protesto ettiler.

Ortaköy Kültür Merkezi'nin basılması üzerine aralarında Genç Ekin Sanat Merkezi'nin de bulunduğu bir grup kültür merkezi OKM'de bir basın açıklaması yaptı.

OKM'nin mühürlenerek kapatılması üzerine OKM tarafından bir basın toplantısı düzenlendi. Basın toplantısına katılan Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanları "**Bütün baskılar bizleri yıldıramayacak. OKM'yi sonuna kadar destekleyeceğiz**" dediler.

16-17 NISAN KATLIAMININ DURUŞMASI GÖZALTILARLA BAŞLADI

16-17 Nisan katliamının sanıkları yargılandı. 16-17 Nisan 1992 tarihinde onbir devrimciyi öldüren devletin uşağı katil polislerin göstermelik bir şekilde yargılanacakları duruşmanın ilk celsesi Kadıköy Adliyesi'nde görüldü. Duruşma günü Kadıköy Adliyesi önünde ve Kadıköy'ün her tarafında yoğun bir polis yığınağı görülüyordu. Polisler Kadıköy'de dolaşan herkese kimlik soruyor, kendilerince şüpheli gördüklerini gözaltına alıyorlardı. Bu gözaltına alışı Kadıköy Adliyesi önünde iyice yoğunlaştı. Aralarında Genç Ekin Sanat Merkezi çalışanlarının ve DETAK'lıların da bulunduğu 200'ü aşkın kişi gözaltına alındı. Kadıköy Adliyesi önünden

geçen herkes gözaltına alındı. Korkuyorlardı, korkularını her zaman olduğu gibi terör estirerek gösteriyorlardı. Yunusları, çeviklerini, tanınacaklarından korkarak rahatsız olan başları eğik dolaşan sivilleri, damlara yerleştirdikleri keskin nişancıları hiç biri kar etmemiştir korkularını yenmeye. Bu yüzden 3-5 kişi bir araya gelmesin diyerek önlerine geleni gözaltına aldılar. Gözaltına alınan DETAK'lıların da içinde bulunduğu bir araba uzaklaşırken 60 yaşlarında bir kadının torununa söylediği şu sözler duyuluyor: "Yürü yavrum, şimdi bunların ne yapacağı belli olmaz, çeker vururlar." Artık halk katillerinin yüzünü iyice gördü. Evet korkmakta haklıs-

nız devletin uşakları. Korku duyuyor çünkü halkın tüm bu yaptıklarının hesabını soracağı gün yaklaşıyor.

Mahkemeye hiçbir gazeteci alınmadı. Polislerin güvenliği için duruşma gizli yapıldı, avukatlar ve yurtdışından gelen bir heyet tartaklandı. Duruşma sonrasında polisler uygun adımlarda "Her Şey Vatan İçin" yürüyüşü yaptılar. Bu yaptıkları yürüyüş de duydukları korkunun bir göstergesidir. Burjuva uşaklarının yaptıklarını halka mazur göstermeye çalışmasıdır. Korkuyorlar, korkmakta da haklılar. Çünkü onları döktükleri kanda boğacağız.

BİR LENİNİST

SİVAS KATLIAMININ HESABINI SORDUK SORACAĞIZ

2 Temmuz 1993'te Sivas'ta katledilen 37 ilerici aydın insanın ölüm yıldönümünde 2 Temmuz katliamının sorumlusu olan burjuvaziye bu korku duyacağı bir gün olarak gösterilmelidir, gösteriliyor. Burjuvazi ve onun iktidar aygıtı olan devlet 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta sivil gerici faşist güçlerini kullanarak bir katliam yaptı ve bugün ülke genelinde Ülkü Ocakları ve MG'ler açılarak buralarda faşist bir kitle tabanı yaratılarak karşı devrim cephesini güçlendirmektedir.

TKEP/L'nin ideolojik hattını savunan komsomolumuz 13 MART GKB'de tüm gerici faşistlerden hesap sormak için Sefaköy İnönü Mahallesi'nde MG'yi bombalayarak tahrip etmiştir. MG'V, 13 MART GKB tarafından daha öncede 13 Mart 1995'te molotoflanarak yakılmıştı.

İKİTELLİ'DE SİVAS KATLIAMI PROTESTO EDİLDİ

İkitelli'de TKEP/LENİNİST - 13 MART GKB tarafından 7 Temmuz günü bir korsan gösteri yapıldı. Eylem İkitelli de ses bombalarının patlatılması ile başladı. Molotoflanarak yol kesilmesi ve "Sivas Katliamının Hesabını Soracağız - TKEP/L - 13 MART GKB" yazılı bir pankartın asılması ile eylem bitirildi. Daha önce Gazi Mahallesi olayları sırasında yoğun protesto gösterilerine tanık olan ve bir emekçi semti olan İkitelli de eylemin büyük ilgi uyandırdığı bildirildi.

BİR LENİNİST

ARMUTLU'DAKİ POLİS SALDIRISI PROTESTO EDİLDİ

Ümraniye İhlamurkuyu'da Pamukbank bankamatığı 13 MART GKB tarafından havaya uçuruldu. Bankamatığın K.Armutlu'daki polis saldırılarını protesto etmek için yapıldığı bildirilerek "Armutlu Yalnız Değildir, Armutluyla Kalkan Elleri Kıracağız!" "Kürt ve Türk Halklarına Kalkan Elleri Kırdık Kıracağız!", "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST!", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği!" denildi. Eylemde bankamatığın tamamen tahrip olduğu bildirildi. Olaydan sonra, polislerin İhlamurkuyu'da yoğun önlemler aldığı da gelen haberler arasında.

Ayrıca Ümraniye'de TKEP/LENİNİST ve 13 MART GKB tarafından yoğun olarak yazılmalara yapıldığı görüldü.

AZİZ NESİN'İ KAYBETTİK

Büyük yazar Aziz Nesin bugün yaşama gözlerini kapattı. Bizim çağdaş Servantes'imizdir. Bugüne kadar, yazdığı yüzlerce mizahi eserin her biri de birer çağdaş Don Kişot'tur. Sosyalistler olarak, kapitalizmin eleştirisini ekonomik olarak, toplumsal yaşam olarak tüm alanlarda bilimsel yöntemle yerine getirdik ve bu görevi sürdürüyoruz. Bir alandaki eksikimizi Aziz Nesin doldurdu: Kapitalist bireyin eleştirisi. Nesin, eserlerinde kapitalist toplum bireyinin çok yönlü eleştirisini yapmıştır. Kapitalist toplum bireyinin çok yönlü eleştirisini yapmıştır. Kapitalist toplum bireyinin eleştirisini yaparken, aslında yaptığı burjuva toplumun acımasız eleştirisinden başkası değildir.

Servantes, İspanya'da yükselmekte olan kapitalizmin habercisidir. Don Kişot, yükselmekte olan kapitalizmin karşısında halen direnen feodal toplumun eleştirisidir. Türkiye'de Aziz Nesin de yükselmekte olan sosyalizmin habercisi olmuştur. Nesin, burjuva toplum bireylerini ele alırken; onları nasıl da sosyalizm mücadelesi karşısında Don Kişot durumuna geldiklerini çok ama çok başarılı biçimde sergiler. Aziz Nesin'in bir yazar olarak büyüklüğü buradadır. Çoğu kimse, Aziz Nesin'in asıl rolünü kavrayamaz. O'nu sosyalizm konusunda söyledikleri ile değerlendirir. Nesin'i böyle değerlendirmek kesinlikle yanlıştır. Çok açıktır ki, Aziz Nesin, kendini sosyalist gören çok insandan daha açık ve net olarak sosyalizmi savunmuştur. O her zaman sosyalizmin safında idi. Ama Aziz Nesin'in asıl işlevi, sosyalizmi övmesinde değil; kapitalizmi

eleştirisindedir. Nesin, bunu kendine sosyalist diyen çok yazardan daha iyi başarmıştır.

Aziz Nesin, içinde bulunduğu dönemin özelliklerini üzerinde taşımıştır. Nazım Hikmet, Orhan Kemal, Kemal Tahir ve Yaşar Kemal ile bir dönemin demokrat mücadele geleneğini sürdürenlerden biri de Aziz Nesin'dir. O da diğerleri gibi, kemalizmle tam bir hesaplaşma içinde olamamıştır. Ne var ki kemalizmin eleştirisini soyut olarak değil, bu burjuva ideolojisinin toplumsal yönleri ile somut olarak eleştirisi Aziz Nesin tarafından yapılmıştır. Önemli olan da bir burjuva ideolojisinin eleştirisini somut toplumsal temelleri ile birlikte yapmaktır. Aziz Nesin de bunu yapmıştır.

Aziz Nesin'in burjuva devlette olan eleştirisi, Sivas olayları ile en sert biçime büründü. Nesin, Sivas olaylarının iyi sayılabilecek açıklamasını yapmış ve bu işte devleti sorumlu tutmuştur. Nesin burjuva gericilikle, dini gericiliği birlikte ele almış ve devleti tüm gericiliğin başı olarak göstermiştir. Nesin bunu yaparken, her zaman olduğu gibi, dini gericiliğin toplumsal yönlerini deşifre etmiş ve mevcut toplumun eleştirisini bu yönden de yerine getirmiştir. Dini gericiliğe karşı koyduğu tavır yiğit bir tavidir, örnek bir tavidir.

Burjuvazi, Nazım Hikmet konusunda olduğu gibi, Aziz Nesin'e de sahip çıkmak için timsah gözyaşları dökmeye başladı. Amaç açıktır: Aziz Nesin'i görüşlerinden koparıp, öldürmektir. Burjuvazi ne kadar Aziz Nesin'e sahip çıkmaya kalksa da, Aziz Nesin, kapitalizmin eleştirisi demektir.

Aziz Nesin, Türkiye'de olduğu gibi, uluslararası alanda da çok tanınan ve çok okunan bir yazardır. Nesin, içeride olduğu gibi tüm dünyada devrimci ve ilerici ne varsa ondan yana olmuştur. Çeşitli ülkelerdeki halkların O'nun eserlerini bu kadar çok okuması ve O'na bu kadar sahip çıkmasının nedeni de budur.

Devrimci, demokrat, ilerici ve insanlığın aydınlık geleceğine inanan bu büyük yazarımızı yitirdik; ancak geriye onlarca Don Kişot bırakarak...

Büyük yazarın yaşamı gibi, ölümü de insanlığın ileri yürüyüşüne katkı yapmıştır.

Zafer AYDIN

SON İSTEK

Bitki olacaksam
Çayır çimen olayım
Aman baldıran değil
Yol altında kalacaksam
Gelin arabaları geçsin üstümden
Çelik paletler değil
Üstümden çocuklar koşusun
Ne kaçan ne kovalayan
Askerler değil
Kerpiç yaparsanız beni
Okullarda kullanın
Cezaevlerinde değil
Soluğum tükenmez de kalırsa
Islık öttürsünler
Aman ha düdüğüm değil
Kalem yapın beni kalem
Şiirler yazan sevi üstüne
Ölüm kararı değil
Ölüncem yaşamalıyım defne
yapraklarında
Sakın ola ki
Silahlarla değil

Aziz NESİN

YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Son dönemlerde cezaevlerine yönelik saldırıların yoğunlaştığına ve devrimci tutsaklar üzerindeki baskıların arttığına tanık oluyoruz. Süresiz açlık grevleri ve fiili direnişlerle kazanılan haklar birçok cezaevinde tek tek gasp edilmeye ve devrimci tutsaklar üzerinde devlet terörü estirilmeğe çalışılıyor.

Erzurum Cezaevi hala kanayan bir yara... Burjuva basınının faşist karakteri bu cezaevinde yaşananların geniş çapta kamuoyuna duyurulmasını engelledi. Oysa Erzurum Cezaevi şu anda bir işkence evinden farklı değil. Hala tüm işkence aletleri cezaevinin içinde ve hala tutsaklar üzerinde ağır baskılar var. Çok sakın görünen cezaevlerinde de yine son dönemde cezaevi idaresinin tutumunun sertleştiği askerlerin mahkeme veya hastane gidiş gelişlerinde devrimci tutsaklara saldırdığını biliyoruz.

Bir yandan dış dünyaya karşı "demokratikleşiyoruz, modernleşiyoruz" söylemleriyle yalanlar atılırken, öte yandan devlet bir iç savaşın tüm hazırlıklarını yapıyor. Kendi cephesinden en küçük olasılıkları bile değerlendirerek terör yöntemlerine sıkça başvurmaya başlıyor. Gözaltında kayıpların son üç örneği Hasan Ocak, Aysenur Şimşek ve Rıdvan Karakoç isimli devrimcilerin katledilmeleridir. Üç devrimci de kaçırılıp katlediliyor ve sonra da cesetleri dahi verilmek istenmiyor. Devlet tarafından "Sizin de sonunuz böyle olur" der gibi gözdağı mesajları veriyor. Öte yandan yapacağı toplu katliamların hazırlığını yapıyor. Kürdistan'da yaşanan savaş ve TC'nin yaşadığı çıkmaz devleti "teslim olun" çağrılarına, pişmanlık yasasının süresini uzatmaya ve bu yönlü propagandalarını yoğunlaştırmaya zorluyor. Bir yandan devrimci insanlar katlediliyor, cezaevlerine gönderiliyor öte yandan devrimci tutsak yakınları polis saldırılarına ve tehditlerine maruz kalıyorlar. Devrimci tutsak yakınlarının evleri basılıyor, cezaevi önlerinden takibe alınıyorlar, dövülüyor ve öldürülmekle tehdit ediliyorlar. Devlet cezaevlerine yönelik saldırılarını artırdıkça, gelişecek tepkilerin önünü kesmek için şimdiden ailelerine yöneliyor, direnişi büyütmeden ezme istiyor.

1980 12 Eylül faşist darbesinden sonra cezaevlerindeki faşist insanlık dışı uygulamalar karşısında ailelerin örgütlü ve birlikte gerçekleştirdikleri mücadele dönemine damgasını vuran ve devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükselten eylemlilikler zincirinin içinde bulunduğumuz bu dönemde de mutlaka gerçekleştirilmesi gerekiyor. Devrimci tutsak aileleri evlatlarının, eşlerinin, ve diğer yakınları-

nın mücadelesine böyle sahip çıkmalı ve destek vermeli-dirler.

DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİ,

Kızlarımız, oğullarımız ve daha nice yakınlarımız insani değerlerin ayaklar altına alındığı bu düzene karşı ölmü bile gözü altına alarak savaştılar. Şimdi sizi umursamaz davranmaya zorlayan, acı çektiren, gözyaşlarına boğan aynı düşmandır. Göz yaşlarımızı ve acılarımızı yüreğimize gömüp savaşmanın zamanıdır. Tüm devrimci tutsak aileleri mücadele birliği şiarını sahiplenmeli ve birlikte, dayanışma içinde geçmişteki direnişleri yaşamaya hazırlanmalıdır. Faşist düzen genç, yaşlı diye ayırmadan katliamlar, işkenceler yapıyor. Tüm bunları örgütlü, birlikte mücadeleyle değiştirebiliriz. Gücümüzü örgütlülüğümüzden alacağımızı unutmamalıyız. Baskıların yılgınlığa dönüşmesine izin vermeyelim, baskılar direnişimizi beslemelidir.

**GÜCÜMÜZ ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZ,
ÖRGÜTLÜLÜĞÜMÜZ ZAFERİMİZDİR!
YAŞASIN DEVİRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN
MÜCADELE BİRLİĞİ!**

(Bayrampaşa Cezaevi önünde polis tarafından dövülen tutuklu aileleri).

Cezaevlerinden.... Cezaevlerinden... Cezaevlerinden...

Cezaevleri içinde bulunduğumuz dönemde sürekli olarak saldırıların yaşandığı yer olarak tanımlanabilir ancak bu saldırılara hiç de yabancı olmadığımız bir yenisi daha eklendi: Ziyarete gelen ailelere fiili saldırılar!.. Bu saldırıların tam da cezaevlerinde, devletin saldırısının yoğunlaştığı günlerde ailelerin evlatlarını yalnız bırakmamaları ve onların mücadelelerini sahiplenmeleri dönemine denk düşmesi hiç de rastlantı değil.

Tutsak ailelerine ilk saldırı Bursa Özel Tip Cezaevinde oldu. Tutsak yakınları askerlerin fiili saldırısına maruz kaldı. Cezaevi müdürü açık cezaevinde idarenin hiç bir sözünün geçmediğini söyledi.

Aydın E Tipi Cezaevi'nde yakınlarını görmeye giden tutuklu aileleri görüş sırasında jandarmalar tarafından tutsakların yaptıkları bir protesto gösterisini izlemeleri için dışarı çıkartılmak istendi. Ailelerin buna karşı tavır geliştirmeleri üzerine askerler ve gardiyanlar ailelere saldırdılar, bir çok tutuklu yakını yaralandı.

Aynı gün saat 17.30'da Bayrampaşa Cezaevi'nde görüş bitimi tutuklu yakınları son çıkışın yapılacağı kapının kapatılmış olduğunu gördüler.

Askerler DETAK'lı ailelerin de içinde bulunduğu ailelere "İkinci bir emre kadar çıkmak yasak" dedikten sonra "Görüş beşte bitiyor bundan sonra burada sizin borunuz ötmeyecek" gibi bir cevap verdiler. Bu sırada ailelerin tavır koyma konusunda tartışmaya başlaması üzerine gelen bir üst rütbeli subay kapıları açtırdı. Daha sonra kapıların kapanması emrini veren subayın bu kişi olduğu ortaya çıkarıldı.

Bir gün sonra Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde

bayan tutsakların görüş gününde tutuklu yakınları görüş bitimine yakın askerler tarafından görüş kesilerek saldırıya uğradılar bir çok tutuklu yakını yaralandı.

Yozgat Cezaevi'nde 48 günlük açlık grevi sonucu kazanılan haklar geri alınmaya çalışılıyor. Aydın'da tutsaklara 3 aydan bu yana günlük hiç bir gazete verilmiyor.

Erzurum Cezaevi'nde ailelerin direnişi ile kazanılan haklar geri alındı. Tut-

saklara günde bir çeyrek ekmek ve birkaç tane zeytin verilirken bu kesintiye uğratılıyor. Soyadı tutmayanlar kardeşi dahi olsa görüştürülmüyor. Geçtiğimiz günlerde kardeşi ile görüşmek üzere savcıya çıkmak isteyen bir tutuklu yakını gözaltına alındı. İki gün işkence gördükten sonra "İşte kardeşini gördün, iyiydi, merak edecek hiçbir şeyi yok bir daha buraya gelme" denilerek serbest bırakıldı.

Diyarbakır Cezaevi'nde bir tutuklu tedavisine izin verilmediği ve bunun karşılığında kendisine dayatılan itirafçılığı kabul etmediği için direnerek ölümsüzler kervanına adını yazdırdı.

Urfa Cezaevi'nde tü-

nel faaliyeti bahane edilerek tutsaklara saldırı düzenlendi, pek çok tutsak ağır yaralandı.

Ankara Merkez Cezaevi'nde 4. koşuğa yapılan operasyonda 35 tutuklu ağır yaralandı.

Amasya Cezaevi'nde son dönemde baskıların yoğunlaştırıldığı pek çok şeyin içeri alınmadığı da DETAK'a gelen haberler arasında.

DETAK EYLEMLERİ

Kaçırılarak gözaltında katledildikten sonra cesedi bulunan Hasan Ocak'ın cenaze törenine DETAK (Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri) "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" pankartı ile katıldı. Gazi Mahallesi'nde yapılan cenaze törenine polis müdahale etmedi.

DETAK, Erzurum Cezaevi'ndeki tutsaklara yapılan işkenceyi protesto etmek için HADEP İstanbul İl Binasında açlık grevi yapan Erzurum Cezaevi tutsak ailelerini destek amacıyla ziyaret etti.

DETAK, Rıdvan Karakoç'un cenaze törenine katıldı.

DETAK, Çağaloğlu'nda yapılan Gözaltında Kayıplara Son eylemine katıldı. Eylemde Sirkeci Garı önünden Valiliğe kadar yüründükten sonra bir basın açıklaması yapıldı. Basın

açıklamasının ardından 4000 kişiyi bulan kitle ile birlikte direnişte bulunan Eminönü işçileri ziyaret edildi.

DETAK, polis tarafından yerinde infazda katledilen Sibel Yalçın isimli devrimcinin cenazesinin ailesine verilmemesi üzerine başlatılan direnişe destek verdi. İlk gün Adli Tıp'a giden DETAK'lı aileler bir gün sonra evin önünde barikatların kurulması üzerine aktif destek verdi.

17 Nisan 1992 tarihinde katledilen Sabahat Karataş'ın katillerinin yargılanacağı mahkeme günü, polis Kadıköy'de korkusunun belirtisi olan yoğun önlemlerini almıştı. O gün mahkemeye katılmak üzere giden DETAK'lı bir tutsak yakını polis tara-

findan gözaltına alındı.

DETAK, Sibel Yalçın'ın cenaze törenine "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" pankartı ile katıldı.

2 Temmuz günü Kadıköy'de yapılan mitinge katılan DETAK'lı aileler yürüyüş sonunda arama yapmak isteyen polislerin saldırısına uğradılar. DETAK pankartını almak isteyen polislere karşı aileler direnişe geçtiler ve polisi kovalayarak pankartlarını vermediler.

ANALAR KURULTAYI

İstanbul Valiliği'nin izin vermediği Analar Kurultayı analar tarafından yapıldı. Kurultay'a Filistin'den, Fransa'dan ve Almanya'dan analar katıldı. Türkiye ve Kürdistan'dan şehit anaları, kayıp anaları ve eşleri, tutuklu yakınları anaları ve eşleri, işçi ve emekçi analar ve tüm devrimci analar katıldılar. Kurultaya katılan DE-TAK'lı analar gön derdikleri mesajlarında şunları söylediler:

"Sınıfsız, sömürsüz toplum için, gelecek için yola çıktık çocuklarımız, geleceği elleriyle, yürekleriyle yaratıyorlar. Çocuklarımızın mücadeleleri mücadelemizdir dedik. Evlatlarımızla omuz omuza mücadele ettik. Günü geldi barikatların ardında onlarla birlikte savaştık. Günü geldi birlikte işkenceye alındık. Günü geldi kaybedilen evlatlarımızı ararken tutuklandık. Cezaevi kapılarında coplandık. Ama yılmadık, direndik. Evlatlarımız onurumuzdur dedik, onurumuz için savaştık.

Siz çocukları güzel günler için savaşan tüm analar, siz emeği sömürülen, ezilen tüm analar, siz yokluklar içinde çocuğunu büyötmeye çalışan analar çocuklarımızla birlikte "Mücadele Birliği" şiarıyla savaştım."

EVLATLARIMIZ ONURUMUZDUR!

MÜCADELELERİ MÜCADELEMİZDİR!

YAŞASIN ANALARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

YAŞASIN DEVRİMCİ TUTSAK AİLELERİNİN

MÜCADELE BİRLİĞİ!

Sevda anasıydı o

Oğul yanına hasretlere yatmış

Yatmışta umudu kocatmamış

Eylül yanını sağaltırken sabah alacasında

Elleri güneşe batmış

Cezaevlerindeki Tüm Yoldaşlara

Koğuştayım, uzanmışım yatağıma,

Gözlerimi kapatıp

Baktığımda uzaklara

Önce bir ışık belirir

Gözlerimin önünde

Ve düşlerim, zaman içinde

Şelaleden akarak

Dünyayı delen bir ırmak gibidir

Düşlerim

Düşlerde ilk aklıma gelen

yoldaşlarım

Sonra yaşadığım ve tanıdığım

mekanlar

Ve tanıdığım, tanımadığım

tüm insanlar

Sesler duyuyorum

İlk duyuşta sanırsınız ki,

Radyoyu falan açmışlar.

Yanılmışım, çığlıklar

Ezilen insanların çığlıkları

Ve görüyorum

Spartaküs'ten bu yana

Tarih boyunca başkaldırıları

Önümde insanlar yürüyorlar

En önde ellerinde silahlarıyla

Tandık, tanımadık tüm yoldaşlar

Ve tüm ezilen insanlar geçiyorlar

Yüzlerinde bir gülümseme

Gülümsüyorlar

Yalnız değilsin

Yalnız değilsin diyorlar

Yüreklerimiz bir

Yüreklerimiz çağlıyor

Delicesine akan sular gibi

Ve girince kolkola

Sonra kollarımız kalkınca

Yukarıya

Ve daha yukarıya

Umudumuz

Her geçen gün daha da büyüyen

Bir yumruk olan umudumuz

Ve ağızlarımızı açıp da

Haykırınca sevda türkülerimizi

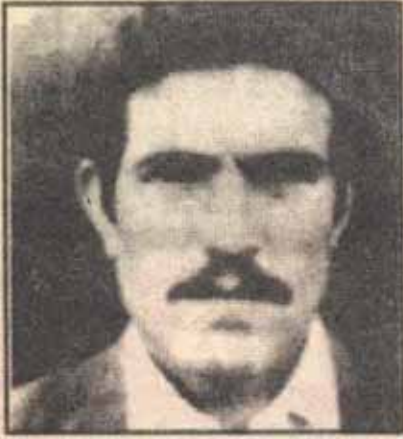
İnanım bize yıkacağız

Dünyanın tüm tabularını

Ve açacağız güzel günlerin kapılarını

İbrahim DOĞAN

DEVİRİM YOLUNU AÇAN SAVAŞÇILARIMIZI ANIYORUZ

Yusuf Ali ERBAY

Halil ULUĞ

İmam ATEŞ

Kemal ŞAHBUDAK

Yusuf SAĞUN

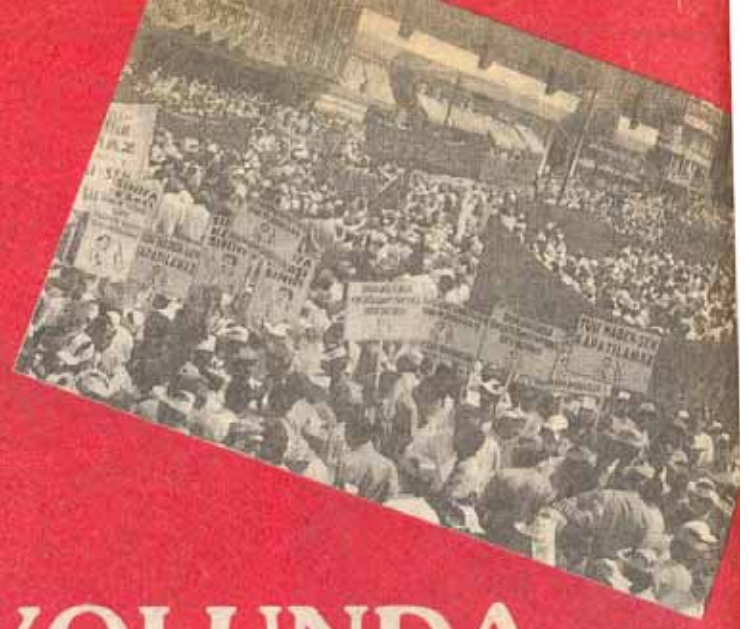
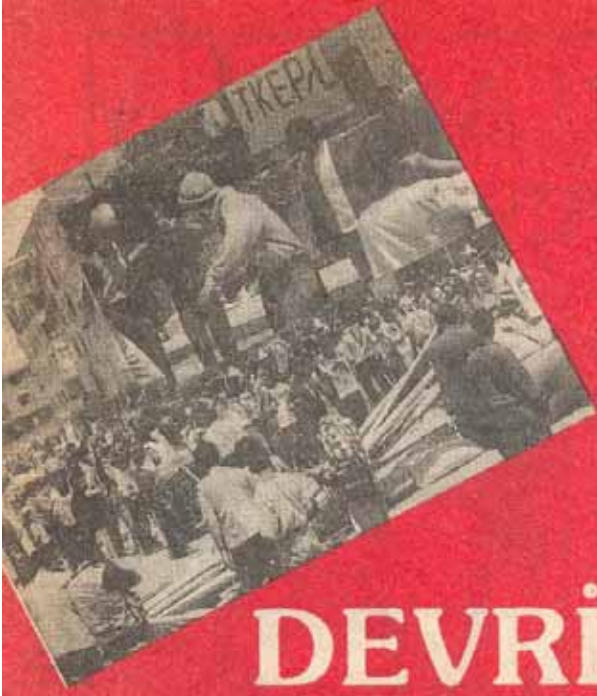

Mustafa ÇETİNER

**12 Temmuz 1991'de Katledilen
Devrimci Sol Savaşçıları
ve
Temmuz Ayında
Şehirlerde, Dağlarda, İşkencelerde,
Mücadele Alanlarında
Türkiye ve Kürdistan Devriminin
Ortak Değerleri Olarak
Güneşe Gömülen
Tüm Devrim Savaşçıları
Saygıyla Anıyoruz**

**TEĞMEN ALİ
(CEVAT SAİM ÇELEN)**

DEVİRİM YOLUNDA

LENİNİST SAFLARA

